

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 90 / II Legislatura / Setè període

Divendres, 27 de març de 1987

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 69

Quarta reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i deu minuts.

El M. H. Sr. President comunica la mort del Coronel Escofet a la Cambra, la qual guarda un minut de silenci (p. 4110).

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei de l'Organització Comarcal de Catalunya (Continuació.)

Disposicions Transitòries

Primera

Esmena del G. Socialista (núm. 127, de supressió)

L'I. Sr. Tomàs (S) anuncia el decaïment d'aquesta esmena i de les esmenes núms. 132, 133, 134 i 135 (p. 4110).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 128, de modificació)

L'I. Sr. Vives (PSUC) anuncia el decaïment d'aquesta esmena (p. 4110).

Segona, Tercera i Quarta

Text del Dictamen

Votació de les quatre Disposicions Transitòries : aprovades per 69 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció (p. 4110).

Disposicions Finals

Primera

Segona

Vot particular del G. p. del PSUC (núm. 129, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4110).

Votació : aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions (p. 4110).

Tercera*Text del Dictamen*

Votació : *aprovades per 74 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció (p. 4110).*

Exposició de Motius

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 130, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4110).*

Torn en contra : *I. Sr. Pont (CiU) (p. 4111).*

Esmena del G. p. Popular (núm. 131, de supressió)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 4111).

Esmenes del G. Socialista (núms. 132 i 133, de modificació, i 134, de supressió)

Decaigudes abans (esmena núm. 127).

Annex

Esmena del G. Socialista (núm. 135, de supressió)

Decaiguda (esmena núm. 127).

Títol de la Llei

Esmena del G. p. Mixt (núm. 136, d'addició)

L'I. Sr. Garriga (M) n'anuncia la retirada (p. 4111).

Votació de l'esmena núm. 130 : *rebutjada per 6 vots a favor, 73 en contra i 34 abstencions (p. 4111).*

Text del Dictamen

Votació de l'Exposició de Motius, els títols, el títol de la Llei i l'Annex : *aprovats per 78 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció (p. 4112).*

Votació global de la Llei : *aprovada per 78 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció (p. 4112).*

Explicació de vot : *I. Sr. Vila i Comaposada (ER) (p. 4112), I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 4112), I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4113), I. Sr. Tomàs (S) (p. 4114) i I. Sr. Pont (CiU) (p. 4114).*

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei per la qual s'estableixen i regulen Actuacions Públiques Especials en la Conurbació de Barcelona i en les Comarques Compreses dins la seva Zona d'Influència Directa, i les esmenes i els vots particulars reservats i les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 1, amb text alternatiu)

Torn a favor : *I. Sra. Vintó (PSUC) (p. 4116).*

Posició dels grups no esmenants : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 4119), I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 4121), H. Sr. Armet (S) (p. 4123) i I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4124).*

Votació : *rebutjada per 6 vots a favor, 72 en contra i 36 abstencions (p. 4126).*

Esmena del G. Socialista (núm. 2, amb text alternatiu)

Torn a favor : *I. Sr. Parpal (S) (p. 4126).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Garriga (M) (p. 4130), M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 4131), I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4131), I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 4133) i I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4135).*

Votació : *rebutjada per 34 vots a favor, 75 en contra i 11 abstencions (p. 4139).*

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de sis de la tarda i quatre minuts.

Modificació de l'ordre del dia

*El M. H. Sr. President posa a consideració de la Cambra una **Proposta de Resolució** de rebuig de l'atemptat produït aquest mateix dia a Barcelona. L'I. Sr. Secretari Quart en llegeix el text i la Cambra l'aprova per assentiment (p. 4139).*

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei per la qual s'estableixen i regulen Actuacions Públiques Especials en la Conurbació de Barcelona i en les Comarques Compreses dins la seva Zona d'Influència Directa, i les esmenes i els vots particulars reservats i les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu (Continuació)

Vot particular del G. p. Popular (núm. 3, de modificació)

L'I. Sr. Curto (P) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de totes les altres del seu Grup (p. 4139).

Article 1

Esmena del G. p. Popular (núm. 4, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 5, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb les esmenes núms. 9 i 10 (p. 4140).*

Torn en contra : *I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4140).*

Esmena del G. Socialista (núm. 6, de modificació)

Torn a favor : *H. Sr. Armet (S)*, juntament amb les esmenes núms. 8, 46, 92, 94 i 148 (p. 4140).

Torn en contra : *I. Sr. Camp i Batalla (CiU)* (p. 4143).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 7, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Vila i Comaposada (ER)*, juntament amb les esmenes núms. 48, 65 i 68 (p. 4145).

Torn en contra : *I. Sr. Camp i Batalla (CiU)* (p. 4145).

El M. H. Sr. Barrera (ER) retira les esmenes núms. 7 i 48 del seu Grup (p. 4145).

Votació de l'esmena núm. 5 : *rebutjada per 30 vots a favor, 69 en contra i 4 abstencions* (p. 4146).

Votació de l'esmena núm. 6 : *rebutjada per 30 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions* (p. 4146).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 69 vots a favor, 30 en contra i 3 abstencions* (p. 4146).

Article 2*Esmena del G. Socialista* (núm. 8, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 9 i 10, de supressió)

Debatudes abans (esmena núm. 5).

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 11, d'addició, i 12, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 4146).

Torn en contra : *I. Sr. Camp i Batalla (CiU)* (p. 4146).

Esmena del G. p. Popular (núm. 13, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 14, de modificació i d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Parpal (S)*, juntament amb les esmenes núms. 19, 21, 23, 73, 84, 85, 117, 119, 132, 139, 142, 143, 151 i 162 (p. 4147).

Torn en contra : *I. Sr. Camp i Batalla (CiU)* (p. 4148).

Esmena del G. p. Popular (núm. 15, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Votació de l'esmena núm. 8 : *rebutjada per 32 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions* (p. 4149).

Votació de l'esmena núm. 9 : *rebutjada per 32 vots a favor, 56 en contra i 11 abstencions* (p. 4149).

Votació de l'esmena núm. 10 : *rebutjada per 32 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions* (p. 4149).

Votació de l'esmena núm. 11 : *rebutjada per 4 vots a favor, 56 en contra i 38 abstencions* (p. 4150).

Votació de l'esmena núm. 12 : *rebutjada per 32 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions* (p. 4150).

Votació de l'esmena núm. 14 (la modificació) : *rebutjada per 32 vots a favor, 62 en contra i 6 abstencions* (p. 4150).

Votació de l'esmena núm. 14 (l'addició) : *aprovada per 94 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions* (p. 4150).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 63 vots a favor, 32 en contra i 6 abstencions* (p. 4150).

Article 3*Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 16, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 4150).

Torn en contra : *I. Sr. Camp i Batalla (CiU)* (p. 4151).

Esmenes del G. p. Popular (núms. 17, de modificació, i 18, de supressió)

Retirades abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 19, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 14).

Esmena del G. p. Popular (núm. 20, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 21, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 14).

Votació de l'esmena núm. 16 : *rebutjada per 30 vots a favor, 52 en contra i 31 abstencions* (p. 4151).

Votació de l'esmena núm. 19 : *rebutjada per 26 vots a favor, 53 en contra i 6 abstencions* (p. 4151).

Votació de l'esmena núm. 21 : *rebutjada per 29 vots a favor, 52 en contra i 6 abstencions* (p. 4151).

Text del Dictamen

Votació de les lletres a) i d) i preàmbul : *aprovats per 55 vots a favor, 27 en contra i 7 abstencions* (p. 4151).

Votació de la lletra b) : *aprovada per 55 vots a favor, 30 en contra i 7 abstencions* (p. 4151).

Votació de la lletra c) : *aprovada per 55 vots a favor, 30 en contra i 7 abstencions* (p. 4151).

Article 4*Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 22, de modificació)

L'I. Sr. Vives (PSUC) intervé per retirar-la (p. 4151).

Esmena del G. Socialista (núm. 23, de modificació)

Debatuda abans i decaiguda (esmena núm. 14).

Esmena del G. p. Popular (núm. 24, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 55 vots a favor, 29 en contra i 6 abstencions (p. 4151).

Article 5

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 25, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4152).

Torn en contra : I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4152).

Esmena del G. Socialista (núm. 26, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Parpal (S), juntament amb les esmenes núms. 28, 30, 33, 38, 44, 49 i 90 (p. 4152).

Torn en contra : I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4152).

Votació de l'esmena núm. 25 : rebutjada per 2 vots a favor, 64 en contra i 30 abstencions (p. 4155).

Votació de l'esmena núm. 26 : rebutjada per 26 vots a favor, 64 en contra i 6 abstencions (p. 4155).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 64 vots a favor, 24 en contra i 8 abstencions (p. 4155).

Article 6

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 27, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb les esmenes núms. 34 i 36 (p. 4155).

Torn en contra : I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4156).

Esmena del G. Socialista (núm. 28, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 26).

Esmena del G. p. Popular (núm. 29, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 30, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 26).

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 31 i 32, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4156).

L'I. Sr. Camp i Batalla intervé per presentar una esmena transaccional a l'esmena núm. 31. La I. Sra. Secretària Tercera en llegeix el text (p. 4156).

Esmena del G. Socialista (núm. 33, de modificació i de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 26).

Votació de l'esmena núm. 27 : rebutjada per 24 vots a favor, 65 en contra i 6 abstencions (p. 4156).

Votació de l'esmena núm. 28 : rebutjada per 24 vots a favor, 65 en contra i 6 abstencions (p. 4157).

Votació de l'esmena núm. 30 : aprovada per 89 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 4157).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 31 : aprovada per 68 vots a favor, 21 en contra i 6 abstencions (p. 4157).

Votació de l'esmena núm. 32 : rebutjada per 3 vots a favor, 61 en contra i 32 abstencions (p. 4157).

Votació de l'esmena núm. 33 : rebutjada per 25 vots a favor, 65 en contra i 6 abstencions (p. 4157).

Text del Dictamen

Votació de l'apartat 1 : aprovat per 65 vots a favor, 25 en contra i 6 abstencions (p. 4157).

Votació dels apartats 2 i 3 : aprovats per 63 vots a favor, 23 en contra i 8 abstencions (p. 4157).

Article 7

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 34, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 27).

Esmena del G. p. Popular (núm. 35, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 36, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 27).

Esmena del G. p. Popular (núm. 37, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 38, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 26).

Esmenes del G. p. Popular (núms. 39 i 40, de modificació)

Retirades abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 41, de modificació)

L'I. Sr. Vives (PSUC) intervé per retirar aquesta esmena i fer el torn a favor de l'esmena núm. 43 (p. 4157).

L'I. Sr. Camp i Batalla intervé per presentar una esmena transaccional a la núm. 43. La I. Sra. Secretària Tercera en llegeix el text (p. 4157).

Esmena del G. p. Popular (núm. 42, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 43, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 41).

Esmena del G. Socialista (núm. 44, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 26).

Votació de l'esmena núm. 34 : *rebutjada per 25 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions (p. 4157).*

Votació de l'esmena núm. 36 : *rebutjada per 18 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions (p. 4157).*

Votació de l'esmena núm. 38 : *rebutjada per 21 vots a favor, 59 en contra i 8 abstencions (p. 4158).*

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 43 : *aprovada per 62 vots a favor, 21 en contra i 5 abstencions (p. 4158).*

Votació de l'esmena núm. 44 : *rebutjada per 25 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions (p. 4158).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 60 vots a favor, 25 en contra i 5 abstencions (p. 4158).*

Article 8

Esmena del G. p. Popular (núm. 45, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 46, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Esmena del G. p. Popular (núm. 47, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 48, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 7).

Esmena del G. Socialista (núm. 49, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 26).

Votació de l'esmena núm. 46 : *rebutjada per 24 vots a favor, 57 en contra i 8 abstencions (p. 4158).*

Votació de l'esmena núm. 49 : *rebutjada per 24 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions (p. 4158).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 62 vots a favor, 22 en contra i 5 abstencions (p. 4158).*

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i catorze minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i deu minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i de l'I. Sr. Secretari Segon, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Justícia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Aquesta Presidència, abans d'entrar en l'ordre del dia, es creu en el deure de comunicar amb sentiment que acaba de tenir notícia de la mort del Coronel Escofet, personalitat que s'ha guanyat un lloc en la nostra història, tant pels esdeveniments en què va participar com per la seva fidelitat a Catalunya i a la democràcia. Per aquesta raó, aquesta Presidència invita els senyors diputats a recollir-se un moment en silenci, en veneració de la seva memòria.

(La Cambra guarda un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

El nostre debat d'ahir va quedar a la porta de tractar les disposicions transitòries del text que estàvem debatent. D'aquestes Disposicions Transitòries, la primera té dues esmenes, 127 i 128. La 127 és del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Tomàs.

El Sr. TOMÀS : Sí, senyor President, per dir que la resta d'esmenes que ens queden en la Llei, nosaltres les donem per decaigudes, vist el resultat de les votacions que hi ha hagut fins ara. Per tant, queden totes, a partir d'aquesta última, decaigudes.

El Sr. PRESIDENT : L'altra esmena d'aquesta Disposició és la 128, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Senyor President, no pas pels resultats que hi ha hagut fins aquí en les votacions, sinó com a conseqüència de la votació de l'esmena número 7, que parlava de la comissió d'experts, entenem que aquesta esmena està decaiguda, en la mesura que va ser votada anteriorment i rebutjada.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Aleshores, anem a la votació del text del Dictamen per a aquesta Disposició Transitòria, però com que les Disposicions Transitòries Segona, Tercera i Quarta no tenen esmenes, si la Cambra no hi té inconvenient, votariem conjuntament el Dictamen de totes aquestes Disposicions Transitòries. Podem fer-ho? *(Pausa.)* Bé, doncs, es posa a votació el text del Dictamen per a les Disposicions Transitòries Primera, Segona, Tercera i Quarta.

Els qui hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes Disposicions Transitòries segons el text del Dictamen han estat aprovades per 69 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció.

Som ara a les Disposicions Finals, a les quals hi ha una esmena —un vot particular, concretament—, número 129,

presentat per l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President. Bé, el nostre Grup parlamentari ha presentat aquest vot particular per fer possible discutir el que diu exactament aquesta Disposició Final Segona.

Aquesta Disposició diu que : «La constitució dels primers consells comarcals ha de tenir lloc després de les primeres eleccions municipals que se celebraran un cop aquesta Llei haurà estat publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat*.» Llavors, és clar, aquesta Llei no diu quin dia entra en vigor, per tant, se suposa que anem al termini dels vint dies.

El que es preguntava el nostre Grup parlamentari és ¿què passaria si per alguna motivació aquesta Llei no es pogués publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat* abans de la previsible data de celebració de les eleccions municipals? Una hipòtesi. I això ens portaria que hauríem d'esperar quatre anys a començar el procés de comarcalització de Catalunya.

Però, d'altra banda, el que ens preguntem és si la simple publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat*, quan encara no haurà entrat en vigor, pot obrir expectatives de constitució de consells comarcals, és a dir, que es podria donar la paradoxa que si es publicués abans de les eleccions no entrés en vigor fins després, i retardéssim també obligatòriament l'inici del procés de comarcalització durant quatre anys.

És per aquestes raons, senyor President, que el que proposem és la supressió d'aquesta Disposició Final Segona, entenent que, en definitiva, si no és en el text, la Llei conserva tota la seva plena vigència i els primers consells es posarien en marxa a les primeres eleccions municipals que hi hagués.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat... No hi ha torn en contra. Bé. Aleshores anem a la votació d'aquest vot particular.

Els qui siguin favorables a aquest vot particular, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest vot particular ha estat acceptat per 72 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

I ara anem a la votació del text del Dictamen per totes les Disposicions Finals, si no hi ha inconvenient.

Per tant, comprenent, fins i tot la tercera.

Els qui siguin favorables a aquest text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes Disposicions Finals, segons el text del Dictamen, han estat aprovades per 74 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció.

Acabat l'articulat hem d'anar ara a l'Exposició de Motius. En aquesta Exposició de Motius hi ha diverses esmenes; la 130, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, es refereix al conjunt, i per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President. El nostre Grup parlamentari planteja la substitució d'aquesta Exposició de Motius per la que queda recollida al text alternatiu, ja que entenem que el que hi ha en l'Exposició de Motius que hi ha en la Proposició de Llei no s'ajusta al contingut estricte de l'articulat.

Aquesta Exposició de Motius diu coses tan curioses com que aquest procés ha de servir d'element potenciador de la capacitat de gestió dels municipis, quan, en realitat, entenem que el que es fa és treure'ls competències, reduir capacitat de gestió; que la comarca es presenta, així, com un element indirecte de reforma de l'estructura municipal del nostre país, quan, a la pràctica, per modificar les comarques del 36 se'ls colloquen grans traves i, per tant, difícilment en comarques tan grans això pot actuar com a element indirecte de reforma de l'estructura municipal. Diu que en la determinació de competències comarcals ha de ser decisiu el vessant municipal, quan tots hem vist per quins sistemes i per quins mecanismes la comarca pot prendre competències als municipis, amb la qual cosa el vessant municipal deixa de ser absolutament i radicalment decisiu. Parla que, segons la fórmula, segons la fórmula que hom hagués pogut adoptar...

El Sr. PRESIDENT : Permeti'm, permeti'm, senyor Diputat que reclami el silenci i l'atenció de la Cambra.

Continuï si té la bondat.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President. Ja que segons la fórmula que hom hagués adoptat s'hauria pogut caure en el risc de condicionar fortament l'autonomia municipal, és a dir, com servint d'excusa al que després, a l'interior de la Llei, realment, es fa; és a dir, diu que segons el que s'hagués fet, s'hauria condicionat fortament l'autonomia municipal, i després, en l'articulat, es condiona, i aquí s'intenta rentar la cara a la Llei.

Diu que la solució més prudent i, alhora, respectuosa amb aquesta autonomia ha de partir, necessàriament, d'un procés de transferències —i llegeixo textualment, no és una intervenció del nostre Grup parlamentari, és l'Exposició de Motius de la Llei. Per respectar aquesta autonomia s'ha de partir d'un procés de transferència basat en els principis de la voluntarietat i la col·laboració entre els municipis i la comarca respectiva, cosa que nosaltres hem anunciat, a bastament, que no es compleix, etcètera, etcètera.

En conseqüència, senyor President, senyores i senyors diputats, el que plantejem és que aquesta Exposició de Motius sigui substituïda per la que figura en l'esmena a la totalitat a la mateixa Exposició de Motius, presentada pel nostre Grup parlamentari.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pont.

El Sr. PONT : Senyor President, senyores i senyors diputats, d'aquesta esmena del Grup del PSU, en el seu text exacte d'Exposició de Motius que proposa, podria ser perfectament acceptat pel nostre Grup, el que passa és que aquí seria un primer paràgraf d'aquesta Exposició de Motius, però després hauria de seguir tot el nostre, en aquest sentit, no els podem votar la seva Exposició de Motius perquè representaria l'eliminació de la resta, i creiem que és important que la Llei, que molt aviat aprovarem, contingui aquesta Exposició de Motius que explica la filosofia amb què s'ha desenvolupat tota aquesta Proposició de Llei.

Nosaltres entenem que institucionalitzar la comarca com una entitat dotada d'autonomia i de personalitat jurídica pròpia ha estat molt important; que certament les comarques podran actuar com a element de modernització de la nostra administració local, que són un element de reforma indirecta de l'Admi-

nistració local, aquestes 38 comarques que han de permetre que els municipis, sobretot els municipis petits, puguin gaudir d'uns serveis del tot necessaris per als seus habitants, que en la pràctica totalitat dels articles, en la relació de municipis, comarques, es respecten els principis de voluntarietat i de col·laboració, excepte en aquelles competències municipals que poden passar a comarcals, que d'acord amb les limitacions de l'article 31, que reiteradament hem anat explicant, excepte aquells temes tan concrets i limitats per l'article 31, els principis de voluntarietat i de col·laboració, sempre són els aplicats per la Llei; que s'aprofundeix molt en el principi de la descentralització : les comarques han de ser els receptacles que han de rebre competències de diputacions i de la Generalitat, ho hem estat explicant a bastament; també la creació de la figura del gerent queda explicitada en les seves funcions excutives com un òrgan important per poder donar operativitat a aquestes comarques; el procés que ha de garantir tota la vertebració comarcal de Catalunya, definit per l'Estatut. En fi, entenem que l'Exposició de Motius que explica tota la filosofia de la Llei s'ha de mantenir, tot i que reconeixent, com he fet al principi, que tot el que diu el PSUC, amb la seva proposta alternativa que fa, fóra assumible per nosaltres, però no la podem acceptar, perquè representaria l'exclusió de tots aquests altres elements que he explicat que són importants que constin en l'Exposició de Motius de la Llei.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara anirem a procedir a les altres esmenes. La 131 és al paràgraf sisè i ha estat presentada pel Grup Popular. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula... Està retirada? Retirada.

Ens toquen ara les esmenes 132, al paràgraf setè; la 133, al vuitè... Totes retirades? Bé. Ens queda, doncs, només una esmena al títol de la Llei, la 136, de la qual n'és titular el Grup Mixt. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Garriga.

El Sr. GARRIGA : Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres, portats pel concepte de divisió territorial que va definir el mapa comarcal l'any 36, és pel que vam introduir aquesta esmena d'addició, d'acord també amb els títols II i III d'aquesta Llei. Però, amb l'afany d'evitar malentesos i malfiances, tot i pensant que aquesta Llei serà popularment coneguda, a més, com a Llei de comarques, hem decidit retirar aquesta esmena, que només pretenia introduir una millora de tipus tècnic.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, amb això hem acabat la discussió de l'articulat. Ara anem a la votació de l'esmena 130, però abans de la votació, aquesta Presidència ha d'anunciar que, d'acord amb l'article 109.1 del Reglament, l'aprovació d'aquesta Proposició de Llei requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final sobre el conjunt del text, que és el que farem immediatament després d'aquesta votació havent comprovat, naturalment, que hi ha suficient quòrum.

En aquest sentit, doncs, anem a la votació de l'esmena 130.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret. (Pausa.)

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 6 vots a favor, 73 en contra i 34 abstencions.

I ara anem a procedir a la votació final sobre el conjunt. Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Perdonin, senyors diputats, aquesta Presidència ha tingut una omissió. Cal, encara, la votació de l'Exposició de Motius, segons el text del Dictamen, i el títol de la Llei i els títols de cada un dels apartats, i l'annex, naturalment.

Els qui hi siguin favorables a aquest conjunt, segons el text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per l'Exposició de Motius, l'annex, el títol de la Llei i els títols dels capítols han estat aprovats per 78 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció.

I ara és quan anem a procedir a la votació del conjunt el text, votació final.

Els qui siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta votació final de conjunt ha donat com a resultat 78 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció.

Aquesta Presidència està a disposició dels Grups parlamentaris per si volen donar una explicació de vot. Alguna altra intervenció? El senyor Marc-Aureli Vila, d'Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Moltes gràcies, President. Il·lustres senyores diputades, Il·lustres senyors diputats, vinc, simplement, a dir que hem votat, no solament, és clar, el nostre Grup, sinó tots, a plena consciència.

Creiem que hem votat allò que en tot moment hem cregut més positiu o, almenys, allò més positiu que es podia votar. No estem d'acord plenament amb aquesta Llei, i lamentem que hagi mancat més consens, tot i acceptar que en alguns punts determinats n'hi ha hagut.

Hem d'afirmar una afirmació que tots els presents..., almenys tenim la certesa que ho creuran així..., que és plenament autèntica, o sigui que en cap moment mòbils relacionats amb els pròxims comicis o amb comicis més allunyats han motivat la tendència del nostre vot. A tothom li consta que, en la composició partidista dels actuals ajuntaments de Catalunya, no hi figuren gaires homes o dones del nostre partit. És clar que els vents poden canviar, però no és aquí on s'han d'exposar les probabilitats meteorològiques.

Creiem que vam treballar a fons en la Ponència, i mantinguérem els nostres punts en Comissió, i tot s'ha fet dins la màxima cordialitat que és, sens dubte, un dels aspectes més positius d'aquest Parlament.

Creiem molt sincerament que els nostres punts de vista han estat acceptats en ponència, en comissió i en aquest mateix Ple, en una o altra forma; plenament o amb alguna matisació. A voltes, però, no.

Aquesta Llei que hem votat és una llei que es posarà a prova, i, dins d'un temps, l'execució d'aquesta Llei ens dirà, ens allisonarà, com deia l'altre dia el President del nostre Grup parlamentari, referent a aquells aspectes a corregir, a modificar, car aquesta Llei no pot ésser, no és el punt final d'un procés d'ordenament polític-administratiu del país, i sí, simplement, l'inici. Si creguéssim una altra cosa, seríem uns orbes

pretensiosos, i això no porta a res.

En un aspecte —i no sols en aquest aspecte— ens sap greu que el nostre pensament no hagi pogut esdevenir una realitat plena : és el de la mancomunitat de comarques. Vèiem aquesta mancomunitat sorgida de la voluntat dels consells comarcals com el millor indicador que podria rebre el Govern de Catalunya referent a la descentralització de les seves administracions, a través de les vegueries o regions a crear. Llastimosament, no és així. Sols resta pregar als ciutadans de Catalunya, i especialment als qui tenen o esperen tenir el regiment de les tasques polítiques del país, que llegeixin a fons aquesta Llei i es capacitin referent als camins que obre i a aquells que potser estreny o tanca.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció d'explicació de vot? *(Pausa.)* L'Il·lustre Diputat senyor Fernández té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, com s'ha vist, el nostre Grup parlamentari ha votat a favor de la Llei de comarques, però, com s'ha vist també al llarg del debat, tenim algunes reserves importants respecte al contingut formal o material d'aquesta Llei.

En concret, jo voldria comentar breument alguns aspectes sobre els quals el nostre Grup, o ha votat en contra al seu moment —per exemple, el cas de l'article 21, que regula la composició i l'elecció dels consells comarcals, en definitiva la llei electoral comarcal; el tema de la mancomunitat de comarques, en el qual el nostre Grup es va abstenir en les esmenes corresponents, i algun petit comentari respecte a l'article 34, on es regula la possibilitat que les comarques tinguin les competències d'assistència i cooperació jurídica, tècnica i econòmica prop dels municipis. Respecte al tema de la llei electoral, ja ho vam fer ahir en l'explicació de vot específica per a aquest article, però vull reiterar que per a nosaltres és un tema cabdal d'aquesta Llei, i que és molt significatiu que, després d'un any de treball de Ponència conjunta, un assumpte tan important com el que regula el procediment d'elecció dels consellers comarcals, al final només hagi estat aprovat amb els vots del Grup que dona suport al Govern.

Això és un exemple del que no ha de ser una regulació parlamentària, una regulació política d'un tema tan important —hi insisteixo— com aquest, perquè, en definitiva, tots estem d'acord que, sempre, al nivell que sigui, quan es tracta d'aprovar una llei electoral, s'intenta de trobar el màxim de consens possible, perquè les regles del joc —que en definitiva és el que és una llei electoral— no han de beneficiar ningú. Després, els electors, els votants, els ciutadans, quan votin, ja ho faran d'acord amb els seus interessos, els seus desigs, la seva ideologia, el que sigui; però és evident que les regles del joc han de ser iguals per a tots. I per això, precisament, s'intenta sempre trobar un consens al més ampli possible, quan es tracta d'aprovar lleis electorals.

Vull manifestar públicament, i recordar-ho, que aquesta Llei, pel que fa a l'elecció dels consells comarcals, només ha estat aprovada amb els vots de Convergència i Unió, perquè, si jo vaig entendre adequadament el debat d'ahir i la votació d'ahir, ni tan sols el Grup d'Esquerra Republicana ho va aprovar; va presentar una esmena transaccional que el que intentava és un mal inferior al que es pretenia imposar, a través de la

introducció d'aquella restricció del 5% en el tràmit de comissió, perquè en el tràmit de ponència conjunta mai s'havia parlat d'aquest assumpte.

Pel que fa al tema de la mancomunitat de comarques, la possibilitat que les comarques puguin mancomunar-se —nosaltres vam assistir ahir atentament al debat corresponent, la defensa que es va fer d'aquesta possibilitat—, ens vam abstenir perquè, sens perjudici de compartir molts dels comentaris, dels criteris que es van exposar en la defensa corresponent, hem de reconèixer, amb tota sinceritat, que també tenim algunes reserves importants respecte a la conveniència que, en una primera fase —en una primera fase, perquè, en definitiva, el procés de comarcalització de Catalunya ha de ser un procés gradualista, possibilista i progressista—, ja la Llei reguli en un sentit clarament positiu, fins i tot de suport a aquest tipus d'iniciativa, la possibilitat que les comarques puguin mancomunar-se.

Hem de pensar que, quan tenim tantes reserves respecte que hi pugui haver massa administracions intermèdies entre les corporacions locals bàsiques, que són els ajuntaments i el Govern de la Generalitat, i la mateixa institució de la Generalitat, no es pot oblidar, en aquest context, el que seria, per exemple, que les quatre diputacions catalanes estiguessin mancomunades. És evident que això seria un poder polític, un poder fàctic de veritat, que donaria una imatge d'una autonomia catalana molt reduïda, perquè no podem oblidar tampoc que la mancomunitat de diputacions fa ja uns quants anys va ser l'inici del procés que va desembocar, al final, en la Generalitat republicana.

Perquè creiem, precisament, que aquest ha de ser un procés gradualista, possibilista, creiem que, en una primera fase, és prudent, per part del legislador no contemplar la possibilitat que les comarques puguin mancomunar-se, sens perjudici que en una etapa posterior, a la vista de com aquest procés s'iniciï, es pugui regular d'una manera ja positiva aquesta mancomunitat de comarques.

Finalment, haig de dir que, en definitiva, nosaltres, malgrat tot això, malgrat moltes mancances que té aquesta Llei, malgrat moltes restriccions que té aquesta Llei, hi hem votat a favor, perquè creiem que, en definitiva és una cina bàsicament vàlida per iniciar el procés de comarcalització de Catalunya, i perquè, en definitiva, aquí també hem anat nosaltres per la via del mal menor. L'alternativa era no iniciar aquest procés de comarcalització i, ja ho vaig dir ahir o abans-d'ahir, en relació amb el tema de l'estatut comarcal, que no hauria estat per nosaltres si no s'hagués pogut arribar a un consens quant a la possibilitat que fos aquest un procés divers, de tal manera que, a través de la fórmula de l'estatut comarcal, les diverses comarques tinguessin diferents nivells de competències, i que, d'aquesta manera, no es tractessin de manera igualitària realitats que són claríssimament diferents.

Però, en definitiva, com he dit, creiem que aquest ha de ser un procés gradualista, un procés evolutiu, possibilista i, per iniciar aquest procés, aquesta Llei, per a nosaltres, és vàlida.

Creiem que partir, com s'ha fet —i nosaltres ho hem abonat—, de la divisió comarcal del 36, en la mesura en què la realitat del país de l'any 36 no és de cap manera, lògicament, idèntica a la realitat actual, dona com a resposta que moltes iniciatives comarcals que no existien l'any 36, i que en aquest

moment sí que existeixen, tinguin una via de sortida, una via de convertir-se en realitat molt limitada, molt limitada! Iniciatives com les que alguns municipis —a la província de Lleida, per exemple— han fet perquè es puguin constituir comarques com la del Pla d'Urgell o l'Alta Ribagorça, trobaran moltes dificultats a l'hora de la veritat, per ser realitat, en el marc d'aquesta Llei. Però hem de pensar que també el poder executiu té una important responsabilitat a l'hora d'aplicar aquesta Llei, i nosaltres demanàrem que hi hagués, per part de l'Executiu de la Generalitat, per part del Govern de la Generalitat, la suficient discrecionalitat i la suficient flexibilitat com perquè realitats tan sentides avui, no pas l'any 36, però sí avui, puguin canalitzar-se adequadament i, en definitiva, donar com a realitat el que els municipis i els ciutadans d'aquells indrets de Catalunya desitgen.

Però, en definitiva, ja per acabar, a partir d'ara, la iniciativa, a més, en el terreny estrictament local o municipal, la té el Consell Executiu. Ja hem discutit que l'àmbit material de competències, que es defineix en aquesta Llei, s'ha de nodrir amb lleis sectorials aprovades pel Parlament de Catalunya i, per tant, a partir d'ara, a partir d'ara veurem si l'esperit comarcalista que teòricament té el Govern de la Generalitat existeix o no; si tot són paraules o, al contrari, efectivament, volem comarcalitzar Catalunya; si de debò estem davant d'un autèntic desig de comarcalitzar Catalunya.

Com que no vull fer judicis d'intencions i, per tant..., i, per la resta, hem votat a favor d'aquesta Llei, volem creure que, efectivament, començaran a venir de seguida a aquest Parlament les corresponents lleis sectorials que ompliran de contingut real l'àmbit teòric-material de competències que aquesta Llei dona a les comarques. Però, en definitiva, també, no oblidem que la Generalitat n'ha de donar exemple directe. L'article 27.3 d'aquesta Llei possibilita la delegació o l'assignació de competències de la seva Administració sobre les comarques. Ja sabem que les comarques són ens locals, però aquest article permet la seva autorització, a la pràctica, com a òrgans de gestió desconcentrada per part de l'Administració de la Generalitat i, per tant, és cert que l'Administració de la Generalitat pot desconcentrar-se a partir d'aquesta Llei, i el Govern de la Generalitat haurà de donar exemple en aquest sentit.

I una darrera consideració : després de les pròximes eleccions municipals, i d'acord amb aquesta Llei, s'iniciarà un procés inèdit a Catalunya, amb la constitució, la creació dels consells comarcals. Restava pendent encara una assignatura molt important : la creació de les «províncies» de la Generalitat; és a dir, la creació dels àmbits territorials en què la Generalitat desconcentra la seva Administració. Aquest és el gran repte pendent, i confiem que el Govern actual de la Generalitat hi donarà una resposta adequada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció d'explicació de vot? (Pausa.) L'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President. Molt breument. El nostre Grup parlamentari ha votat «no» en la votació de globalitat de la Llei, per disconformitat amb aquesta, bàsicament en cinc camps : el procés de creació de comarques que estableix aquesta Llei, que no compartim; el nucli competencial bàsic i la forma d'assumpció de la resta de competències, amb

els quals no estem d'acord; el mecanisme electoral dels consells comarcals, del qual discrepem, com aquí ha quedat ben palès; la relació comarca-municipi, que no ens agrada, en la mesura que pensem que significa la intromissió de l'ens comarcal sobre l'ens municipal, i no parteix del criteri de voluntarietat i lliure adhesió del municipi a la comarca, i, finalment, la combinació de l'ens comarcal amb la pervivència d'altres administracions —bàsicament la província—, que dificulta, tal com he explicat al llarg del debat, la pervivència, la instal·lació, el manteniment del mateix ens comarcal.

Dit això, el que vol deixar clar el nostre Grup parlamentari és que aquesta Llei és llei del Parlament de Catalunya, que nosaltres, amb aquesta Llei, malgrat la voluntat de modificar-la i de canviar-la en el moment en què per majories parlamentàries ens sigui possible, no pretenem fins al límit de les nostres possibilitats, en tot allò que estigui al nostre abast, posar pals a les rodes que aquesta Llei tiri endavant i, en qualsevol cas, el que sí que intentarem, en tot allò que nosaltres tinguem l'oportunitat de fer-ho, és portar aquesta Llei més enllà, intentar que els municipis de Catalunya girin aquesta Llei, no contra els seus autors, sinó per donar a la comarca l'autèntic contingut que hauria de tenir, perquè si estem convençuts —i per això fem aquesta afirmació que les coses són com són, amb democràcia i després dels vots, estem convençuts amb idèntica fermesa que les coses només són com són fins que deixen de ser-ho.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció? L'Illustre Diputat senyor Tomàs té la paraula.

El Sr. TOMÀS : Senyor President, senyores i senyors diputats, l'explicació de vot, el vot negatiu que el nostre Grup ha efectuat al conjunt de la Llei.

Sempre havíem dit que la llei més important que havia d'aprovar aquest Parlament era la Llei d'Ordenació del Territori de Catalunya. La Llei que, d'acord amb l'Estatut d'Autonomia, diu que la Generalitat s'ha d'organitzar en municipis i comarques; la Llei que havia de restablir les comarques de Catalunya, una demanda història. I hem vist com, en el tema central d'aquesta Llei, que és la Llei de Comarques, el Molt Honorable President de la Generalitat no ha vingut, en aquesta tribuna, a explicar quins són els criteris de Convergència i Unió respecte al procés de comarcalització de Catalunya. Ni tampoc cap Conseller ha sortit a aquesta tribuna a explicar quins són els criteris per a aquesta construcció comarcal de Catalunya.

Hem votat «no» a aquesta Llei perquè ja s'ha vist en la votació definitiva. Només —només!— ha votat aquesta Llei l'ala conservadora d'aquest Parlament. Aquesta Llei divideix profundament —profundament!— el país. I hem votat «no» a aquesta Llei perquè estableix uns àmbits territorials propis de la Catalunya de fa mig segle; d'aquella Catalunya que circulava a través de mitjans com la tartana o que utilitzava, com a màxima tecnologia, el telègraf; per tant, que ignora els nous sistemes de comunicació, que ignora les noves tecnologies de comunicació social i, per tant, una comarca que no té res a veure..., un país que no té res a veure amb el país actual en el qual estem vivint; i per a una Catalunya poblada per menys del cinquanta per cent de la Catalunya actual i amb una composició social molt diferent.

Hem votat «no» a aquesta Llei perquè nega als municipis la

lliure adscripció a la comarca que desitgen; perquè frustra les esperances de molts ciutadans i de molts municipis que tenien en la comarca l'esperança de poder resoldre molts dels seus problemes; perquè seran comarques generadores de conflictes entre els municipis que li donen suport i les mateixes comarques; perquè estan creades sense la il·lusió, aquella il·lusió, com jo vaig dir ahir mateix, que va generar la Generalitat republicana en el moment en què va elaborar les comarques dels anys trenta; perquè és un projecte que no va a favor ni de les ciutats, ni de les viles, ni de les ciutats intermèdies i, a més a més, és contrària als interessos dels municipis petits.

Hem votat «no» a aquesta comarca perquè no són els instruments de l'equilibri territorial en què tots pensàvem que havia de convertir-se, a través d'una llei progressista que permetés, a través d'instruments comarcals, aconseguir que tots els ciutadans de Catalunya tinguessin accés al principi d'igualtat d'oportunitats a rebre els serveis que l'Administració pública ha de donar a tots ells. Perquè són unes comarques creades a imatge... a través d'uns consells comarcals absolutament partidistes, absolutament compostos amb estructures antidemocràtiques, que l'únic que pretenen és que allò que no es pot aconseguir a través del vot popular, s'ha d'aconseguir a través de manipulades —de manipulades—... de composicions electorals, per donar un poder que no s'obté per la via del vot democràtic. Perquè són comarques, senyores i senyors diputats, que no responen a les esperances del poble.

Per això, nosaltres vam presentar un text alternatiu, constructiu, un text alternatiu que donava un projecte d'illusió en la construcció d'aquestes comarques, un projecte de construir un país articulat entorn d'uns ens que responguessin realment al desig del conjunt de la ciutadania que Catalunya es converteixi, cada dia més, en un país modern, en un país on el benestar social arriba a tenir cotes més elevades dia darrera dia.

Per tant, nosaltres també volem emetre un missatge d'esperança, en votar «no» a aquesta Proposició de Llei, que aquesta Llei només durarà mentre hi hagi l'actual majoria en el Parlament de Catalunya.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció? *(Pausa.)* L'Illustre Diputat senyor Pont té la paraula.

El Sr. PONT : Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup parlamentari de Convergència i Unió ha donat suport a aquesta Proposició de Llei, preparada per una ponència conjunta d'aquest Parlament de Catalunya, per tant, emanada del mateix Parlament i no pas per la via d'un projecte de llei que hagi vingut a presentar un conseller o el mateix President de la Generalitat.

Aquesta Ponència conjunta i aquests treballs de Comissió s'han desenvolupat en aquesta Cambra i amb molta col·laboració per part dels grups. Uns més, altres menys. Per part del Grup de Convergència i Unió, sempre hi ha hagut, en tota aquesta tasca, una voluntat de buscar acords, de tendir a apropar posicions; i ho hem fet fins al darrer moment : en aquest mateix Ple —totalment o parcialment— hem acceptat deu esmenes del Grup Socialista, cinc del Partit Socialista Unificat de Catalunya, quatre d'Esquerra Republicana. Voluntat, buscar acords al llarg de tots aquests treballs. És una llei molt important per a Catalunya.

Aquesta Llei de comarcalització, que ara s'aprova, provoca

en nosaltres una gran satisfacció : Catalunya veu reconeguda una reivindicació històrica de tot el catalanisme polític, de poder estructurar territorialment el seu país en comarques. A la vegada, donem compliment a l'article cinquè de l'Estatut de Catalunya, que va ser aprovat per la pràctica totalitat de les forces polítiques representades aquí, en el sentit que Catalunya s'havia d'estructurar en municipis i en comarques.

També és una satisfacció —i permeteu-me una al·lusió com a membre d'Unió Democràtica— que, des de fa cinquanta-sis anys, el partit al qual pertanyo, ha defensat sempre que Catalunya pogués tenir aquesta estructura comarcal.

Ens cal també, en aquest moment, retre un homenatge a aquelles persones i institucions que han fet possible que poguéssim arribar fins aquí. Cal, en primer lloc, començar per la Ponència dels anys trenta que, sota el guiatge del mestre Pau Vila, ens va deixar una divisió de l'any 1936 que durant molts anys —i, sobretot, tots els anys foscos de la dictadura— totes les forces polítiques democràtiques hem acceptat, hem fet servir per a les nostres estructures, i diria —aquí sí— que hem venerat durant tots aquests anys.

Podria resultar de tot això que avui fos posada en dubte aquesta divisió. Hi ha algunes persones excepcionalment que ho fan, però la gran majoria de gent que treballa aquests temes, i que els ha comprovat avui dia amb les relacions, doncs, de comunicacions, amb les relacions, no ja de nivell de relació diària, de primer grau, sinó amb relacions superiors, es mantenen la pràctica totalitat de capitals comarcals de la divisió del 36, i algunes d'elles més afermades del que ho eren el 36; per tant, és una bona divisió aquesta del 36, n'hem d'estar molt reconeguts, n'hem d'estar molt contents a Catalunya, de poder haver tingut aquesta divisió i ara posar-la en marxa. Evidentment, posar-la en marxa com un inici d'un procés, amb unes previsions de modificació evident. I és en aquest camí que nosaltres estem segurs que trobarem la col·laboració de totes les persones i totes les institucions.

Nosaltres volem que aquesta Llei, primordialment serveixi per a dos objectius : per facilitar el reequilibri d'activitats i de població a Catalunya. Volem una Catalunya que, arreu del seu territori, pugui haver-hi possibilitats de desenvolupament per a millora de la vida de totes les poblacions que hi viuen. I un segon objectiu principalíssim d'aquesta Llei és aconseguir que els centres de decisió s'apropin als ciutadans; repartir poder polític a trenta-vuit comarques —sobretot en les seues dels seus consells comarcals— és molt important per al nostre país.

Nosaltres no som insensibles a afirmacions que s'han fet en aquesta Cambra, de desacords en punts concrets. Concretament, un d'ells és la composició del consell comarcal. Ho sabem, hi ha posicions diferents. Però voldríem, això sí, en aquesta explicació de vot, deixar precisada una qüestió : la fórmula que hem proposat des de Convergència i Unió ha estat votada per aquesta Cambra, no només pel nostre Grup, sinó també per Esquerra Republicana i pel Grup Mixt.

Val la pena de considerar aquest tema, encara en un sentit també : és que hi havia altres fórmules. La fórmula altra que era proposada pel segon Grup de... pel més important grup de l'oposició —una altra fórmula— va estar votada, en aquesta Cambra, únicament per aquest Grup. Val la pena de tenir-ho en compte.

Altres temes —i en aquest mateix sentit— és que aquestes mo-

dificacions que poden arribar a produir-se en el futur, penso que sí que poden arribar, unes volgudes per tota la Cambra —fins i tot, per la mateixa majoria—, el temps ens anirà dient quines coses s'han de modificar i segurament que nosaltres, a la vista del que pugui succeir, ho proposaríem també.

Ara bé, altres tipus de modificacions que es puguin produir un dia per uns canvis de majoria. Podran venir. És possible, crec que és molt difícil, però un dia pot passar.

Què succeiria, en aquest cas? Doncs succeiria que els diputats de Convergència i Unió, en els debats i en la tramitació d'aquest Parlament, intentaríem mantenir les nostres posicions, les que creguéssim que són més favorables; però, si hi hagués una altra majoria, i al final perdéssim, les hauríem d'acceptar. D'això, també en tenim ja alguna experiència. Permetin-me, també, que faci, en aquest cas, una referència a Unió Democràtica : en el Parlament dels anys trenta, Unió Democràtica era un partit molt petit, tenia un únic representant en aquest Parlament. Hi va haver lleis importantíssimes d'aquest Parlament que es van discutir amb les quals nosaltres no estàvem d'acord, que van ser discutides pel nostre Diputat, el senyor Pau Romera, aferrissadament i en contra. Però quan aquestes lleis van ésser aprovades per aquest Parlament, el nostre partit va fer costat, en tot sentit, en aquestes lleis, fins i tot quan aquestes lleis van ser recorregudes —alguna, una llei d'aquestes va ser recorreguda— pel Tribunal de Garanties Constitucionals. Aquesta seria l'actitud dels diputats d'Unió Democràtica en la hipòtesi que un dia passessin aquests canvis. I estic convençut que tots els companys de coalició de Convergència Democràtica ens seguirien en aquesta fórmula de treballar, de discutir, d'esmenar, de fer tot el que calgués perquè aquella llei acceptés els nostres criteris. Però si, finalment, el Parlament de Catalunya, per una votació de majoria, adoptés una altra posició, estiguin segurs, totes les senyores i els senyors diputats d'aquesta Cambra, que tant els senyors diputats de Convergència com els d'Unió seríem capaços d'acceptar-la, i d'intentar que aquesta llei funcionés al màxim de bé possible a tot Catalunya. És en aquest sentit, també, que m'han agradat molt —i aprofito per dir-ho— les paraules del Diputat del PSU, del senyor Maties Vives.

Senyores i senyors diputats, només que agrair l'esforç fet per tots els grups —uns més, altres menys— en el treball de Ponència, en el treball de Comissió, en aquest mateix Ple, per fer la Llei al més adequada possible als plantejaments de cadascú i buscar acord, i no acabar, sense una certa emoció, amb la satisfacció de poder veure que Catalunya pot recuperar el que durant tants i tants anys ha volgut : una organització en comarques del seu territori.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció, no només en aquestes paraules, sinó per la que han tingut tot al llarg dels debats.

Gràcies.

**Proposició de Llei per la qual
s'estableixen i regulen Actuacions
Públiques Especials en la Conurbació
de Barcelona i en les Comarques Compreses
dins la seva Zona d'Influència Directa**

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem acabat ara aquest punt de

l'ordre del dia, el tercer punt de l'ordre del dia, i anem a entrar en el quart. Aquest quart punt que és : debat i votació el Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei per la qual s'estableixen i regulen Actuacions Públiques Especials en la Conurbació de Barcelona i en les Comarques Compreses dins la seva Zona d'Influència Directa, de les esmenes reservades per defensar en el Ple i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu.

Aquesta Presidència té el gust d'informar que la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Algun Il·lustre parlamentari ha estat encarregat de la presentació d'aquest Dictamen? (Pausa.) Essent que no, podem passar ja al debat de la Proposició de Llei.

Primer, començarem per les esmenes a la totalitat. N'hi ha dues. La primera esmena a la totalitat és presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor... La senyora Eulàlia Vintró té la paraula.

La Sra. VINTRÓ : Senyores i senyors diputats, després de les lleis sobre diputacions i sobre comarques, arribem ara a la Proposició de Llei, el títol complet de la qual ens ha llegit fa uns segons el senyor President, i que ja el títol indica fins a quin punt s'ha aconseguit complicar les coses, gairebé perquè ningú se n'assabenti.

Podríem dir que és la Llei sobre la Conurbació de Barcelona, però, segurament tothom ens entendre més bé si parlem que és la Llei de la Corporació Metropolitana de Barcelona que ha estat —entenem nosaltres— la protagonista artificiosa i interessada del debat que, en els darrers dies s'ha produït, sobretot en els mitjans de comunicació i que, com deia el senyor Ribó el dia inicial d'aquest plenari, ha servit, en bona mesura, de cortina de fum a una problemàtica molt més àmplia, que és el conjunt de temes de l'ordenació territorial de Catalunya.

El PSUC —ho hem dit a bastament— lamenta profundament el clima de crispació, d'irracionalitat, d'apriorismes partidistes, que ha presidit —i, ens temem, continuarà presidint— tot aquest procés d'elaboració de la Llei.

Des de la nostra modèstia, però també des de la nostra coherència, que hem expressat llargament en el temps i en els continguts, nosaltres hem maldat per defensar i obrir camí a aquelles alternatives i criteris que, en abstracte, tothom deia compartir, però que, dissortadament, després, no es veuen reflectit en el text.

Tant en el si de la Corporació Metropolitana de Barcelona, on els nostres representants han estat treballant durant aquests anys, com en els treballs de la Comissió, de la Ponència en el Parlament de Catalunya, com en converses de darrera hora amb els representants dels partits i de les institucions, el nostre esforç ha anat substancialment dedicat a promoure una entesa i a promoure un pacte institucional. Això sí, respectant tres grans criteris polítics. El primer d'ells : qualsevol forma d'organització de l'entorn metropolità de Barcelona ha d'anar presidida per una política de redistribució de rendes entre les zones més riques i les zones més deprimides. Segon : la participació, la defensa de la participació dels ajuntaments en la definició d'aquesta política. Tercer : profund respecte a l'autonomia municipal. Aquests tres criteris —repeteix— tothom ha dit

sempre que estava d'acord a defensar-los. Repeteixo també, però, que no sembla que aquests tres criteris quedin, almenys al nostre entendre, reflectits en el text que ens ocupa. I que nosaltres hem treballat durant tot aquest temps en aquesta voluntat d'entesa, penso que l'esmena que estic defensant en aquests moments demostra fins a quin punt hem volgut deixar de banda posicions personals per fer encara ara un darrer intent que es trenqui aquest clima d'enfrontament i s'arribi a una proposta conjunta interinstitucional.

Però abans de parlar estrictament del text de l'esmena, permetin-me que faci breument tres tipus de consideracions. Primera, la que fa referència a la caracterització del fet metropolità. I no es preocupin, que no cometré la ingenuïtat de parlar davant d'aquesta Cambra d'un tema que ha estat objecte per part de múltiples especialistes arreu del món, de documentades i elaborades ponències, estudis i treballs de fons. Ara bé, tots aquests treballs, tots aquests especialistes coincideixen en la impossibilitat de fixar o d'establir un model únic —i, fins i tot, un model preferent— per resoldre l'especificitat singular de cada fet metropolità. Sí, però, vist que no es pot donar o no existeix aquest model, sí que voldria posar en relleu alguns dels elements característics del fet metropolità barceloní. Per exemple : s'ha dit sempre, o hi ha un corrent d'opinió que assenyala la diferenciació entre els fets metropolitans europeus i els fets metropolitans nord-americans. La dita contraposició, en el cas europeu, d'un centre ric i d'una perifèria pobre, enfront del model nord-americà on el que hi ha és un centre pobre i una perifèria rica.

Bé, si agafem el cas específic metropolità de Barcelona, ens trobarem que, en el si de l'actual corporació metropolitana, es donen situacions de pobresa —les anomenades bosses de pobresa— més grans de Catalunya i que això es dona per igual en pobles limítrofs a Barcelona com a barris i zones específiques de la ciutat de Barcelona.

No hi ha, dissortadament, una gran documentació pel que fa a la renda *per càpita* distribuïda comarcalment a Catalunya. Jo tinc unes dades de l'any 79, segons que sembla no gaire modificades, que demostren que, pel que fa a renda *per càpita* comarcal, el municipi de Cornellà, amb 245.000 pessetes; Sant Vicenç dels Horts, amb 244.000; Sant Adrià, amb 240.000; o Santa Coloma de Gramenet, amb 245.000, són els quatre municipis més pobres de renda *per càpita* només superats en el conjunt de Catalunya per una altra, que és la Terra Alta, amb 239.000 pessetes. Però si anem a dins de la ciutat de Barcelona, comparant la ciutat de Barcelona o barris de la ciutat de Barcelona amb poblacions de la Corporació, un estudi —aquest sí, molt recent, acabat de fer per l'Institut d'Estudis Metropolitans— ens diu, en la seva pàgina 213, que : «el nivell de pobresa es distribueix deshomogèniament per territoris. La màxima pobresa, per sobre del 21% de respostes, s'ubica en zones típicament obreres i populars : Besòs, Delta baix» —delta del Llobregat baix, evidentment—, «Vallès, Nou Barris, Sants i Ciutat Vella». Aquest darrer districte apareix —una vegada més—, com una zona fortament deteriorada, però també crida l'atenció el cas del Vallès, que, probablement, inclou subzones, quant a la situació econòmica, molt diferenciades.

Tenim, doncs, que el cas metropolità barceloní no és un cas, almenys en aquest sentit, que sigui paral·lelitzable amb el que

dèiem de les confrontacions esquemàtiques —i, per tant, normalment no exactes—, de contraposició centre-perifèria.

Si de la distribució de renda passem a les xifres d'atur i als percentatges de població afectada, fruit d'una desindustrialització que afecta aquí més que enlloc, ens trobarem amb una comprovació similar. Hi ha dades —aquestes sí— molt recents, amb les quals no els cansaré, respecte a les xifres d'atur, l'increment de xifres d'atur per gent que ha quedat expulsada del procés industrial, les xifres d'atur dels joves que estan buscant la seva primera ocupació, i que demostren també com aquest repartiment de les bosses d'atur entre barris de la ciutat i poblacions de la Corporació permeten aquesta diguem-ne igualació que, en altres casos, no es produeix de la mateixa manera. Els problemes de la desindustrialització, per altra banda, són suficientment coneguts i han estat discutits en aquest Parlament diferents vegades com perquè jo hi hagi d'insistir.

Un tercer element, jo diria característic d'aquesta conurbació metropolitana barcelonina, és la necessitat d'inversions en infraestructura que deriven del procés de creixement tan peculiar, en aquest cas dels anys 60, i que també fan confluir, en determinades zones de la Corporació, la necessitat de la inversió per compensar aquest creixement absolutament desorbitat, desordenat i especulatiu que es produí als anys 60.

No hi ha, doncs —repeteix—, per aquests tres elements, i en podríem trobar d'altres, una contraposició formal centre-perifèrica. Ara bé, això no implica —i seria absurd també de negar-ho— la inexistència d'un contenciós històric entre Barcelona-ciutat i els ajuntaments propers. Aquest contenciós, que es basa, sobretot, en la història més recent, en un passat no gaire llunyà, que feia que els municipis propers veiessin en Barcelona una ciutat agressora que expulsava cap a aquests municipis alguns dels serveis o indústries que li eren més molestos per a la ciutat, sense que aquest procés d'expulsió anés acompanyat de cap tipus particular de compensacions.

Si estem d'acord, bàsicament, que aquests són trets objectius de la realitat del fet metropolità, nosaltres continuem pensant que només l'acord i el pacte interinstitucional, entre Generalitat, Corporació Metropolitana de Barcelona i els ajuntaments, podia resoldre i abordar mecanismes de solució a aquests problemes que estan reflectits en una realitat, i que calia fer aquest pacte amb els tres criteris que abans esmentava: redistribució de renda, participació municipal, respecte per l'autonomia municipal.

I, davant d'això, què és el que ens proposa la Llei que avui anem a començar a debatre? Val a dir que aquesta Llei avui, en el text que tenim, reconeix el fet metropolità, però també cal dir que, en un primer moment, Convergència i Unió no reconeixia l'existència d'aquest fet i que després ha anat oferint diferents alternatives.

El senyor Subirà, que ara no hi és, podria dir-me, bé, això és una prova de la flexibilitat, de la voluntat d'arribar a acords, de la permeabilitat del Grup de Convergència, però també, permetin-me que nosaltres li ho diguem al Grup de Convergència, això pot produir una falta absoluta de criteris respecte a com cal enfocar un problema que tots reconeixem que és greu.

Repeteix: avui reconeixem o es reconeix el fet metropolità, però hi ha hagut dues solucions després: una, dues entitats amb el mateix àmbit territorial; després, dues entitats amb diferents àmbits territorials. Si el primer plantejament, no reco-

nèixer l'evidència, era absolutament un disbarat, i només comprensible des d'una mena de patològica reacció a determinats simbolismes, simbolismes que, com l'himne i la bandera, nosaltres no compartim —que es pot entendre la reacció patològica en una primera reacció irreflexiva, però que és indefensible des del plantejament de qui vol fer propostes d'Estat—, si aquesta primera opció era totalment absurda, les altres dues, la de crear dues entitats amb el mateix o amb diferent àmbit territorial, tampoc tenen massa —des del nostre punt de vista— justificació.

Entendria algú, avui, que per resoldre els problemes de l'ensenyament o de la sanitat a Catalunya, la mateixa Generalitat creés dos poders polítics de decisió i de gestió? Segurament, si algú formulés aquesta proposta, serien els senyors i senyores de la majoria que ens dirien, a qui tingués la gosadia de fer aquesta proposta, que ens havíem begut l'enteniment.

Bé, doncs és exactament el que el Grup de la majoria proposa en aquesta Proposició de Llei en dir-nos que cal fer dues entitats per resoldre problemes de tipus polític i, a més a més, fer-les amb un àmbit diferencial.

Nosaltres no hem trobat —i hem tractat, allò, aquests dies illustrar-nos des del punt de vista de la tradició comarcalista metropolitana pròpia i d'altres països, però sobretot de la pròpia— cap posició política ni tècnica que demostrés que l'àmbit adequat no és el de la Regió I. Em permetran que citi una persona que coneix bé el tema, que havia estat president de la Corporació Metropolitana de Barcelona i alcalde a la ciutat de Barcelona. L'any 1982, en un debat metropolità, feia les següents afirmacions: «Crec —i això és fruit de reflexió, evidentment— que hem d'anar a la Regió I. No dic si pot tenir alguna variació de delimitació, però és evident que hem d'anar a la Regió I i hi hem d'anar com a entitat d'administració local, entitat prestadora dels serveis que, en aquests moments, tenim atribuïts els municipis. No dic que, en un esquema de divisió territorial de Catalunya, aquesta regió I també pugui ser la cinquena província, que també sigui un àmbit del que podríem dir «divisió territorial de l'Administració de l'autogovern de Catalunya o de l'administració de la Generalitat». És a dir, persones, penso jo, coneixedores d'aquest tema ho han reivindicat. El PSUC, penso que des de l'any 80, que he trobat documents del partit, no ha deixat de defensar aquesta mateixa postura.

Tampoc he trobat cap veu que digui que l'àmbit actual de la Corporació no estigui desbordat. CiU, però, té una gran habilitat, no raonada però: en un cas, desborda el marc de la Corporació, i en l'altre el disminueix; per al tema de les aigües, anem més enllà dels actuals municipis; per al tema dels transports, anem més enrere. Ara bé, si tornem a mirar les últimes xifres publicades en aquest estudi que els esmentava de l'Institut Metropolità, trobarem coses tan pintoresques com que a Molins de Rei o a Sant Vicenç dels Horts, que tenen —xifres a la mà— més relació de transport entre Barcelona i Molins, o entre Barcelona i Sant Vicenç, queden excloses de l'àrea de transports, i, en canvi, Castelldefels, que hi té menys relació, aquesta sí que hi està inclosa. Podem pensar que els proponents d'aquesta mesura pensen en els estius, quan la gent se'n va a la platja de Castelldefels, però ens sembla tanmateix que no és un criteri excessivament ortodox.

Pel que fa a les competències, i aquesta seria una primera crí-

tica al tema de l'àmbit territorial —i deixaria de banda els dos terrenys en què coincidim tots : transport i aigües—, a nosaltres ens sembla greument significatiu que s'hagin deixat al marge els temes d'urbanisme i la promoció econòmica, i altres serveis que avui es presten —medi ambient, mercats, cementiris, etcètera—, que també ens semblen importants. Però, sobretot, voldria fer èmfasi en els temes d'urbanisme i en els temes de promoció econòmica. Per a nosaltres, a urbanisme hi ha un determinat tipus d'obres que impliquen molt clarament aquesta voluntat i possibilitat de redistribució de renda que posàvem com un dels criteris fonamentals. Hi ha determinades vies metropolitanes, hi ha determinats equipaments, com parcs, hi ha determinades obres d'infraestructura, que difícilment podran ser enteses com a temes prioritaris des de la Generalitat de Catalunya, i que pel volum econòmic d'inversió que suposen seran d'impossible realització i execució des d'un municipi aïllat. Entenem que és exactament aquí on l'existència d'una entitat metropolitana pot resoldre, precisament amb aquesta política de redistribució, qüestions que, essent importants per als municipis afectats, no poden ser qüestions prioritàries de Catalunya o de la Generalitat, i que, en canvi, sí que ho seran per a aquests municipis.

Sembla que aquest és un dels temes que pot quedar en part resolt amb l'acceptació que els municipis de Catalunya de més de 50.000 habitants no tinguin un tracte de menors d'edat, diferent al que ja tenen reconegut la resta de municipis d'Espanya, però tanmateix haig de dir que el text de la Llei, ara per ara, això no ho ha resolt.

Temes de promoció econòmica. Aquí és una de les qüestions que jo diria que plantejaments de dreta i d'esquerra, d'una manera esquemàtica, demostren més clarament la seva diferència.

Per a la dreta, els municipis, els ens locals, no han de tenir cap funció, no han de tenir cap paper en la promoció i el foment de l'activitat econòmica. Per a l'esquerra —i és una línia divisòria clara—, reconeixem el paper de dinamitzador i de catalitzador que tenen els municipis, per tal de promoure que les diferents forces socials i econòmiques actuïn en l'àmbit del propi territori, sabent molt bé que des del punt de vista competencial estricte moltes vegades ni tan sols la Generalitat té la capacitat o la possibilitat d'actuar. Però cal donar el paper de dinamitzadors als ajuntaments, i tenim proves —el cas de Barcelona, o el cas de Sabadell— que demostren fins a quin punt aquest paper, aquesta voluntat dels ajuntaments ha permès de resoldre determinats problemes.

Aterrant fins i tot més, la política que en els darrers tres anys ha fet la Corporació Metropolitana de Barcelona, de posada en el mercat de sòl industrial o de promoció industrial conjunta, demostra també que sense que sigui un àmbit competencial estricte, el reconeixement i la voluntat d'actuar ho poden millorar.

Si aquestes limitacions que he esmentat fins ara no fossin prou greus pel que suposen, des de la nostra perspectiva, d'irracionalitat, d'ineficàcia administrativa en duplicar els organismes i els poders polítics, de manca de criteris d'organització territorial i d'àmbits d'influència, i de clara voluntat de fer impossible en marginar l'urbanisme i la promoció industrial, de fer impossible, deia, una política de redistribució de renda, cal afegir-hi encara un altre risc, que és que amb aquesta Proposi-

ció de Llei correm el perill de perdre els diners que vénen del Fons de Cooperació Municipal.

Crec, per tant, que són suficients aquests motius per justificar el nostre total rebuig. Què proposàvem des del PSUC? En el moment inicial, la nostra proposta... ho repeteixo : coherent amb una llarga tradició que comença l'any 1980, quan el PSUC diu en un document de la seva tercera conferència : « Ens refermem en la proposta de comarcalitzar també l'àrea metropolitana; el tractament dels problemes d'àmbit metropolità es farà mitjançant la coordinació o mancomunitat dels consells comarcals de l'antiga Regió I. » L'any 83, dèiem : « El PSUC proposa estructurar el govern i l'administració metropolitanes sobre la base de les comarques de la Regió I, amb funcions de planejament i coordinació de les competències territorials i de serveis d'abast supracomarcals, i subsidiàriament, la gestió d'algun d'aquests serveis i amb funcions reequilibradores de les rendes. » Com poden veure, som bastant monotemàtics. L'any 87, encara dèiem : « Ens manifestem per l'existència d'un únic organisme metropolità, que exerceixi competències d'urbanisme, promoció econòmica, cicle hidràulic, transports, i residus. » Bé, doncs, continuant aquesta línia de conducta, la nostra Proposició, la nostra esmena alternativa, definia com a àmbit la Regió I, creava un únic òrgan de govern polític, amb un sistema proporcional d'elecció —penso que ahir el senyor Maties Vives va explicar molt millor que jo ara com es fa el càlcul per respectar la proporcionalitat. Aquest mateix desig presideix l'oferta que nosaltres fèiem, la nostra crítica a la figura del gerent. Pel que fa a les competències ordenació del territori i urbanisme, cicle hidrològic, transport, promoció econòmica i altres serveis, i sempre amb la mateixa idea bàsica de fons : sense acord polític no hi ha possibilitat de pacte ni de dissenyar una política redistributiva amb participació municipal.

Però, bé, les coses han anat com han anat, i, com deia, obsessionats per aquesta necessitat irrenunciable d'arribar a un acord i d'evitar les guerres institucionals que l'única cosa —i ens ho demostren les enquestes d'avui en algun mitjà de comunicació— que aconsegueixen és que ningú sàpiga exactament què és el que estem discutint, no hem mantingut aquell text inicial, i hem presentat una nova esmena. Una nova esmena que l'única cosa que pretén —fixin-se vostès que agosarats que som— és crear una comissió, formada per representants del Consell Executiu, del Parlament de Catalunya, de la Corporació Metropolitana, de la Federació de Municipis i de l'Associació de Municipis, que en un termini fixat de sis mesos —que ningú ens digui que volem remetre aquesta qüestió *ad kalendas graecas*, encara que a mi les *graecas* a mi m'agradin més que altres; no volem ajornar indefinidament el problema. Volem, de debò, que hi hagi racionalitat i que ens posem d'acord per resoldre un tema que tots reconeixem que és greu, i que en aquests sis mesos aquesta comissió presenti una proposta de competències i d'àmbit territorial. Això és el que avui, senyores i senyors diputats, el Grup del PSUC presenta a la seva consideració. Que no se'ns digui que hi ha hagut un any i mig de discussions i de treballs, perquè no ha estat així : ha estat un any i mig d'enfrontaments; si estem d'acord que el tema és greu, fem, podem fer encara un darrer esforç per ajudar, entre tots, a resoldre el problema.

Els problemes de Barcelona, senyores i senyors diputats, són problemes de Catalunya i problemes d'Espanya; són pro-

blesmes d'Estat. No s'hi val dissimular-ho, o, el que és pitjor, reconèixer-ho en les paraules, però negar-ho en els fets. A l'entorn metropolità hi ha una enorme quantitat de problemes que, sense ser d'Estat, poden i han de ser resolts. Només una entitat, una sola entitat, pot resoldre els problemes de Barcelona i els dels altres municipis, des de la solidaritat i des de la participació. Aquells que amb el seu vot avui ho facin impossible, penso, sincerament, que contreen una greu responsabilitat històrica.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula... Hi ha torn en contra? No hi ha torn en contra? Bé, aleshores, doncs, salvant el Grup que ja ha fixat la seva posició, els altres grups són invitats a fixar-la, començant pel Grup Mixt. L'Il·lustre Diputat senyor Garriga té la paraula.

El Sr. GARRIGA (*de l'escó estant*) : Senyor President, abusant de la seva flexibilitat i benvolença, voldria fixar el posicionament del Grup Mixt, si és possible, després d'escoltar l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, si m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT : Bé, perfectament.

El Sr. GARRIGA : Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Aleshores, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya vol intervenir? El Molt Honorable senyor Barrera té la paraula.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. BARRERA : Senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres voldríem aprofitar aquest primer torn de posicionament per indicar ja les línies generals de la nostra posició en aquest tema.

Començaré dient, de tota manera, que votarem contra l'esmena a la totalitat que ha defensat amb eloqüència la Diputada senyora Vintró, perquè creiem que és un tema que ja ha estat estudiat suficientment, no precisament per la Ponència parlamentària, que veu els aspectes polítics i jurídics, però, tècnicament, ha estat sobrerament estudiat en el país, que s'ha debatut prou ja en l'àmbit parlamentari, i no creiem que realment s'hi pogués guanyar res ajornant el problema uns mesos més. Es podria potser trobar una solució política, d'això es tracta, no pas de qüestions tècniques; ho dubto.

En aquestes condicions, nosaltres pensem que val més mantenir el criteri que l'ordenació territorial de Catalunya la decideix aquest Parlament de manera global i en un sol bloc, com fem amb aquesta sessió parlamentària, encara que sigui debatent separatament quatre lleis.

Bé, dit això, nosaltres voldríem també indicar que hem lamentat que el debat s'hagi desorbitat, no el debat parlamentari fins ara, sinó el debat en el país. Realment, creiem que es tracta d'una qüestió essencialment tècnica, i que per raons que ja intentaré suposar, doncs, s'ha passat a un clima d'enfrontament que certament no és bo, i que nosaltres, sincerament, lamentem. En realitat, tot s'ha plantejat com una lluita pel poder, i és evident que això té les seves explicacions perquè l'àrea metropolitana concentra una gran part de la població i de la riquesa de Catalunya, i en aquestes condicions és natural que en exercir-hi una posició hegemònica tingui una gran importància. Però, de tota manera, el que sí que és de lamentar és que això s'hagi plantejat massa com una confrontació entre dos partits. Nosaltres estem d'acord que aquí hi ha una lluita de

poder, i és segurament això el que decideix, en darrer terme, la nostra posició; però una lluita de poder no en el sentit de lluita de partits, sinó de lluita de poders entre institucions, dintre del marc de la nació catalana.

El fet metropolità és innegable; tots hi estem d'acord, la senyora Vintró ens ho ha ja recordat, i, per tant, calia trobar solucions. És evident que la primera que es proposava en el primer text enviat al Parlament pel Govern, la supressió pura i simple de la Corporació Metropolitana de Barcelona sense cap substitució proposada, era una solució inacceptable. Nosaltres ho vam manifestar així en les reunions de la Ponència i en les nostres alegacions presentades el juliol passat.

I bé, ens felicitem que aquest punt de vista, que era la raó, i que no érem pas nosaltres els únics a mantenir, fos tingut en compte i que el govern presentés ja després un altre text en què aquest punt essencial quedava corregit. Suposo que va ser un lapsus o una qüestió d'àmbits i de diferent..., àmbits idèntics per un sol ens, cosa que no hauria tingut cap sentit, i també això va ser ràpidament corregit, és a dir que si la solució finalment proposada per la majoria és la creació de dos ens és perquè això correspon a dos àmbits.

Bé, les solucions tècniques al fet metropolità és evident que són diverses; n'hi poden haver moltes, en el món trobaríem exemples molt diferents i jo crec que aquesta solució adoptada i les altres solucions proposades per altres grups no són les millors. El que passa és que tots plegats ens trobem condicionats per la Llei de Bases del Règim Local, ens trobem, com sempre, condicionats perquè no tenim llibertat i la primera via per tenir una bona solució als problemes del nostre país seria que el nostre país fos lliure; ens trobem condicionats perquè, evidentment, només ho podem resoldre per la via d'un ens local, privant-nos així de la possibilitat de buscar solucions més tècniques i més despolititzades, cosa que al meu entendre hauria estat el bon camí : intentar la màxima despolitització.

Però, en fi, les coses són com són; el nostre país viu en una situació de colonialisme jurídic, i en molts altres aspectes també, i, naturalment, no tenim més remei que acceptar aquesta situació de fet.

Aleshores, en aquestes condicions, la solució adoptada, entre d'altres igualment possibles, potser no és la millor, no ho sé, però tampoc no és dolenta. Potser no és la millor, perquè és difícil que realment s'encerti la millor solució a la primera provatura, però, en tot cas, no és dolenta, sobretot si es considera en l'òptica de la institucionalització de les comarques.

És un fet, i per això es justifica haver tractat aquest problema simultàniament amb les altres lleis, és a dir, haver tractat globalment l'organització territorial de Catalunya, és un fet que algunes coses que feia la Corporació Metropolitana, i que ara potser no podria fer, d'acord amb la creació dels nous ens, és a dir, que no ho podrien fer aquests ens que tenen uns objectius, unes funcions molt delimitades, les podrà fer la comarca del Barcelonès i, a més a més, la Llei que acabem d'aprovar aquest matí, evidentment, obre la porta a una extensió territorial d'aquesta comarca, extensió a la qual jo ja anticipo que jo crec que, com a criteri del nostre Grup, però almenys segur que com a criteri personal, nosaltres no estariem de cap manera tancats. És a dir, potser la comarca del Barcelonès del 36 ha quedat superada per la realitat de l'evolució de la vida econòmica i de la situació demogràfica de Catalunya; molt bé, és una

cosa que té possible solució i entre tots, segurament, podrem trobar-la.

Crec que bàsicament el fet metropolità se situa en aquests tres problemes dels transports, el ciclic hidràulic i el tractament de residus i l'urbanisme. És cert, els ens metropolitans que preveu aquesta Proposició de Llei afecten només les dues primeres qüestions, és a dir, en queda exclòs l'urbanisme. Precisament, l'urbanisme, que havia estat fins ara la principal activitat de la Corporació Metropolitana, almenys la principal activitat fins fa poc.

I jo voldria dir, aprofito per dir-ho, que crec que seria injust no reconèixer que en la seva activitat en el terreny de l'urbanisme la Corporació Metropolitana de Barcelona mereix una bona puntuació. Jo crec que poden haver-hi hagut coses menys bones, però, en general ha actuat de manera correcta i ha estat un factor positiu per evitar un desgavell que s'anava produint i que s'havia produït desgraciadament en gran extensió, abans de la creació de la Corporació.

Per tant, que quedi clar això : nosaltres, en la nostra posició respecte a aquesta Proposició de Llei, no volem de cap manera actuar criticant, és a dir, no fem cap crítica del que ha estat la Corporació Metropolitana fins ara, i, a més a més, creiem que convindria garantir la continuïtat de la seva política i això va destinat a una proposta que intentarem que pugui ser debatuda per aquest Parlament, d'una esmena transaccional que presentarem en el curs del debat, i de la qual, ja que no és segur que pugui ser admesa a tràmit, intentaré ja ara, molt esquemàticament, donar les grans línies.

Nosaltres creiem, com deia, que la Corporació Metropolitana en matèria d'urbanisme no ha fet un mal treball, al contrari. Creiem que el que existeix ara com a pla metropolità és bàsicament vàlid. Aleshores, entenem que les coses poden i han de canviar sempre, perquè la situació evoluciona, però creiem que convindria evitar situacions de provisionalitat, i des del moment que hem aprovat la creació de les comarques, i que hi haurà una comarca del Barcelonès, i que hem aprovat que aquestes comarques han de tenir competències en matèria d'urbanisme, no veiem, en absolut, per quina raó hi ha d'haver una situació intermèdia i no podem passar directament de la gestió de l'urbanisme per part de la Corporació Metropolitana a la gestió de l'urbanisme pels ajuntaments, la comarca i, en el marc que li pertoca, que no es tracta pas de reduir-la, la Generalitat. És a dir, ens sembla que seria bo mantenir la situació present fins que aquesta redistribució de competències es pogués fer d'acord amb la nova legalitat, i en aquest sentit va, doncs, la proposta que tindrem l'honor de presentar i que depèn de la benevolència dels grups parlamentaris que pugui ser discutida.

Bé, dit això, per quines raons creiem nosaltres que és acceptable el desmantellament de la Corporació Metropolitana tal com existeix actualment? He dit abans que hi havia diverses solucions possibles al fet metropolità i, evidentment, una Corporació Metropolitana corregida, evitant que ultrapassés les funcions originàries que se li havien assenyalat, fent-la més democràtica en el seu funcionament, etcètera, això era també una solució possible i no pas, i no creiem pas que es pogués dir a priori que era dolenta, del punt de vista tècnic.

Però, hi ha diversos problemes i, sobretot, un problema bàsic, que és el de la multiplicitat de poders en la situació

actual de l'autonomia. Nosaltres hem dit ja en altres ocasions que si Catalunya fos un país lliure potser la nostra posició hauria estat diferent, però desgraciadament Catalunya no és un país lliure i per a la defensa de les nostres reivindicacions nacionals, per a la defensa del petit marge de llibertat que hem obtingut ja fins ara, per intentar eixamplar-lo, necessitem un poder únic i fort en els aspectes essencials, sobretot quan aquesta autonomia que tenim ara ens complica molt les coses a partir del moment que, contràriament al que feia l'autonomia de l'època republicana, permet una relació directa entre l'Administració central, l'Administració de l'Estat i els ens locals. Si estiguéssim en una situació com en els països amb federalisme autèntic, com per exemple la República Federal Alemanya, com en la situació de la Generalitat republicana, en què aquesta relació directa no fos possible, les coses canviarien molt.

Però, fixi'n-se quina és la situació real. Jo crec que el que millor la reflecteix és un fet que ha esmentat la senyora Vintó aquest matí. La senyora Vintó ens ha parlat del perill que amb aquesta nova solució del fet metropolità es perdin els diners del Fons de Cooperació. Jo, la veritat, no voldria fer aquesta hipòtesi, ja saben vostès que acostumo a jutjar —alguns creuen que amb duresa, jo amb objectivitat— el Govern central, però no arribo a pensar que realment els fons que van destinats a la població de l'àrea metropolitana de Barcelona, que van destinats a lluitar contra aquestes deficiències d'infraestructura, contra aquestes bosses de pobresa, etcètera, ens siguin discutits perquè ara ja no seran, els qui podran distribuir-los amb aquests objectius, les mateixes persones o el mateix partit.

Jo no ho vull creure, però només aquesta possibilitat, que apuntava la senyora Vintó, que no sóc pas jo que ho he assenyalat, només aquesta possibilitat ja indica quina és la situació real del poder autonòmic, i és en funció d'aquesta situació real que realment nosaltres hem arribat a la conclusió que no teníem més remei que adoptar la solució que donés el màxim de força al Govern de la Generalitat com a veu que jurídicament és l'única legitimada per parlar en nom de Catalunya, per parlar de la voluntat catalana.

L'àrea metropolitana, torno a dir-ho, és massa important en població i en pes econòmic perquè hi puguin haver dos poders que tinguin la temptació d'enfrontar-se l'un a l'altre, i, si aquesta situació és possible amb la fórmula actual, nosaltres, evidentment, som partidaris d'evitar-ho amb la nova fórmula i de fer —ho repeteixo— que les decisions essencials per al futur de Catalunya, en la mesura que les puguem prendre nosaltres, o la representació de Catalunya la tingui un sol poder, que per a nosaltres no pot ser altre que el Govern de la Generalitat.

Per això, doncs, en aquesta controvèrsia, hem adoptat la posició de reforçar el nostre Govern, i que quedi clar que hem adoptat aquesta posició independentment que aquest govern sigui un o altre, com hauria pogut ser, i que la mantindriem fos quin fos el partit que governés Catalunya, que governés la Generalitat de Catalunya.

La nostra posició és dictada per consideracions d'ordre nacional i no, de cap manera, per raons partidistes. Es parla moltes vegades de política d'Estat, referint-se a política de l'Estat espanyol; nosaltres, mai, perquè per a nosaltres la política de l'Estat espanyol no és que no ens interessi, però la subordinem sempre a la política nacional catalana.

Nosaltres, que quedi clar, que prenem la posició que prenem

sobre aquesta Proposició de Llei perquè considerem que és una qüestió nacional catalana.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable senyor Diputat. Correspon ara el torn al representant del Grup Popular, el senyor Jordi Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, jo crec que un element de reflexió a aquesta Cambra, i, sobretot, als grups més importants numèricament, al que dona suport al Govern i al principal de l'oposició, en la mesura que les forces polítiques que integren aquests grups són les que governen la Generalitat de Catalunya i l'entitat que en aquests moments està sotmesa a debat, hauríem de reflexionar, i és que hi ha hagut una coincidència bàsica entre el Grup parlamentari del PSUC que ha presentat aquesta esmena a la totalitat, el Grup que ha parlat anteriorment, el d'Esquerra Republicana, i el Grup Popular —i jo parlo ara, lògicament, en el seu nom—, respecte que el debat polític —que no pas lògicament el debat parlamentari— que ha precedit i que envolta aquest debat parlamentari, s'ha desorbitat absolutament, perquè ha estat presidit en tot moment per la crispació i, fins i tot, per la irracionalitat. I s'ha desorbitat, perquè ha estat crispat i irracional —el debat—, perquè, en definitiva, el debat amagava una lluita pel poder. És clar, la lluita pel poder, en definitiva, és intentar imposar la raó de la força, o la força de la raó.

Jo no crec que hi hagi efectivament un model únic de gestió del fet metropolità —és evident que no hi ha un model únic, l'experiència ho demostra, no tan sols els estudis teòrics—, però, en definitiva, en el que sí que sembla que hi ha un acord bàsic i unànime en aquest Parlament, i, en definitiva, per tant, en les forces polítiques més representatives de Catalunya, és que existeix un fet metropolità a Barcelona.

Jo crec que aquesta discussió no ha estat possible en termes de racionalitat no perquè Catalunya fos un país colonitzat jurídicament —com ha dit el senyor Barrera— ni perquè Catalunya no sigui un país lliure, sinó perquè, en definitiva —com he dit abans—, hi ha interessos creats —segurament legítims, però interessos creats, com a mínim de tipus polític— entre les forces polítiques que governen Catalunya i que governen en l'actualitat la Corporació Metropolitana de Barcelona. Insisteixo que això és el que ha desorbitat el debat.

Segurament a aquesta conclusió no seran estranyes diverses realitats : una, que la Corporació Metropolitana de Barcelona en l'actualitat té un àmbit territorial d'actuació que suposa que dintre d'aquest àmbit territorial visqui més de la meitat de la població de Catalunya, i aquesta és una realitat molt important i digna de ser considerada adequadament. Tampoc, segurament, serà estranya a aquesta realitat —per què no dir-ho?, ho hem dit en altres àmbits i crec que, com a mínim, el Parlament mereix tant respecte o més que no pas aquests diferents àmbits— el fet que en el territori que en l'actualitat conforma, configura la Corporació Metropolitana de Barcelona, en els pròxims anys —i en ocasió, per exemple, de la celebració dels Jocs Olímpics— es faran inversions que en aquests moments han estat valorades en centenars de milers de milions de pessetes, i és evident que el poder polític que suposa controlar aquesta realitat és tan important com perquè d'una manera, al

nostre judici absolutament equivocada, l'actual Govern de la Generalitat intenti controlar aquesta realitat, i la institució i la força política que governa en l'actualitat aquesta institució —la Corporació Metropolitana— no vulgui deixar, en absolut, fora de les seves mans les possibilitats de control que també suposa aquesta realitat, en definitiva, aquest poder polític.

Però, és clar, com que nosaltres ni governem a la Generalitat ni governem a la Corporació, com a mínim tenim el benefici del dubte, que podem parlar sobre aquesta qüestió sense que ningú ens acusi que volem mantenir poder, incrementar el nostre poder, en definitiva, per a interessos que en cap cas serien acceptables des d'una ètica d'actuació política que ha de presidir sempre —o hem d'intentar que presideixi sempre— les nostres actuacions públiques.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Tothom sap que ni Aliança Popular és al Govern de la Generalitat ni Aliança Popular és al govern de la Corporació Metropolitana, hi insisteixo. Per tant, hem intentat en tot moment desdramatitzar aquesta discussió i centrar-la en termes de racionalitat, en termes d'interessos, de defensa dels interessos dels ciutadans que habiten en aquest territori, de defensa dels interessos legítims dels municipis, dels ajuntaments que componen en l'actualitat la Corporació Metropolitana de Barcelona, que, des del nostre punt de vista, seran els grans perjudicats d'aquest debat i seran els grans perjudicats per la decisió que previsiblement —en funció de la majoria que hi ha en aquest Parlament— adoptarà aquest Parlament i que portarà, com a conseqüència, a la desaparició de l'actual Corporació Metropolitana de Barcelona, a la creació de dos nous ens metropolitans, de caràcter funcional més que territorial, i que portarà, com a conseqüència, en definitiva, que els alcaldes que en l'actualitat estaven integrats a la Corporació i que per solucionar els seus problemes d'ordenació del territori, del transport públic, del tractament o l'eliminació dels residus, del cicle hidràulic, etcètera, anant a una única institució, trobaven un lloc on es podien intentar solucionar aquests problemes i que, a partir d'ara, hauran d'anar a la Generalitat per a segons quines competències; als consells comarcals, per a unes altres; a l'ens metropolità del transport, per al tema del transport, o a l'ens metropolità de les aigües o els residus, per a un altre, i que, en definitiva —hi insisteixo—, amb aquesta solució no es va en la línia d'aprofundir en la creació d'una administració pública més racional, més petita, més barata —en definitiva, més moderna—, sinó que es va en la línia radicalment contrària, de la multiplicació, de la proliferació d'administracions públiques, d'institucions públiques i, en definitiva també, de major despesa pública a canvi de prestacions que, en definitiva, seran més baixes que no pas en l'actualitat. I anticipo que, en vista del plantejament polític d'aquest debat irracional, desorbitat, de lluita pel poder, que ha portat que uns intentessin mantenir com fos, fins i tot amb la defensa numantina, l'*statu quo* actual —i la defensa numantina porta al suïcidi col·lectiu, i així tindrem malauradament la desaparició purament i simplement de la Corporació després d'aquest debat—, i els altres el discurs del poder, d'intentar incrementar el seu poder i d'intentar eliminar el que consideren que és un potencial contrapoder a l'actual situació hegemònica en aquests moments a Catalunya.

Com que nosaltres no estem ni amb una posició ni amb l'altra, jo anticipo que el Grup parlamentari Popular

s'abstindrà en la votació de globalitat d'aquesta Llei, i s'abstindrà al llarg d'aquest debat, perquè, hi insisteixo, creiem que aquest debat no és el més convenient en aquests moments per a Catalunya, ni és el més convenient per defensar de veritat els interessos dels ciutadans dels ajuntaments que estan afectats per aquesta Llei, aquesta Llei que, per la resta —i comparteixo l'opinió de la Diputada senyora Vintó—, només amb el títol —amb el títol, que és el més complicat que he vist mai— ja demostra que, d'alguna manera, s'ha intentat amagar la realitat de la discussió que havia de versar, sens dubte, sobre el fet metropolità, i intentar demostrar, a través d'un debat públic, democràtic, quin era el model de gestió d'aquesta realitat metropolitana, més adequat, més correcte, més modern, més funcional en aquests moments.

I entrant ja en la discussió concreta de l'esmena a la totalitat del PSUC, jo haig de dir que nosaltres trobem moltes coincidències amb la motivació d'aquesta esmena a la totalitat. També anticipo que ens abstindrem, perquè compartim molts dels criteris que informen, que motiven aquesta esmena a la totalitat, però també hi ha discrepàncies importants per a nosaltres, i aquest equilibri d'arguments a favor i en contra és el que ens porta, com a conclusió, a abstenir-nos. Per què? Nosaltres estem d'acord amb la primera afirmació que es fa en l'Exposició de Motius de l'esmena a la totalitat del PSUC, que, essent conscients de l'existència del fet metropolità a l'entorn de la ciutat de Barcelona, cal procedir a la reducció competencial de l'actual Corporació; compartim aquest criteri absolutament, i que cal retornar competències als ajuntaments i que cal contemplar, sobretot, que aquest fet metropolità s'ha d'actualitzar, perquè quan va ser creat l'any 74 ni teníem un Estat democràtic, ni teníem, sobretot, una Catalunya autònoma, i, per tant, és evident que aquesta nova realitat obliga a readaptar a la situació actual la realitat que potser va ser bona l'any 74, i que està fora del marc polític, jurídic, actual, amb l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, i, en definitiva, amb la Generalitat. Per tant, compartim absolutament la primera de les afirmacions que es fa en l'Exposició de Motius del PSUC.

Compartim també la segona, que som conscients que hi ha un fet metropolità i que aquest fet metropolità es pot administrar de moltes diverses maneres. Ja ho ha dit ella, la senyora Vintó, en la seva defensa; ho he dit abans també jo.

Compartim també la tercera de les afirmacions; som conscients de les voluntats manifestades, tant des de la presència de la Generalitat, com des dels vint-i-set municipis que integren l'actual Corporació Metropolitana de Barcelona i, precisament perquè les coneixem, sabem que aquesta situació no pot continuar, i, sobretot, hem d'intentar que no continuï en el futur. I, per cert, que és molt lamentable que els alcaldes dels vint-i-set municipis no hagin pogut parlar més que al final, en el tràmit d'audiència, quan tot ja estava sentenciat; és lamentable, realment, que s'hagi arribat a aquesta situació.

Compartim l'última de les afirmacions que es fa en l'Exposició de Motius. Nosaltres tenim també la voluntat de contribuir des de la nostra situació minoritària en aquest Parlament, però amb el benefici del dubte a què em referia abans, a intentar contribuir en la recerca d'acords majoritaris a l'entorn d'aquesta qüestió, i evitar l'espiral de confrontació institucional —diu constitucional, suposo que és una errada—, a la qual s'ha volgut portar aquest tema. Efectivament, jo no comparteixo

—amb tot respecte— les afirmacions del Molt Honorable Diputat senyor Barrera, crec que és respectable absolutament la seva posició, sens dubte, però no la compartim nosaltres perquè creiem que hem de fer tot el possible per intentar evitar la situació creada, i, sobretot, la que es crearà a partir d'ara, i perquè el senyor Barrera sap perfectament com jo, perquè ha estat ponent de la ponència conjunta i ha treballat molt al llarg dels onze mesos que ens hem reunit per parlar, per discutir, per estudiar aquest tema, que la ponència conjunta sobretot ha fet un treball tècnic, un treball tècnic. Polític, també, però de molt curta volada, perquè, en definitiva, anàvem darrere dels posicionaments del grup majoritari, del grup del Govern, i com que aquests posicionaments variaven contínuament i no en una línia de tendència lògica, d'aproximacions successives a les posicions de l'oposició i de la resta de grups que eren a la ponència conjunta, sinó que era un posicionament que avui era aquí, i demà era allà, i no tenia res a veure un posicionament amb un altre, la veritat és que nosaltres intentàvem fer el que podíem, però discutint sobre textos del Govern, i sempre darrere d'ells. La discussió política no s'ha fet al si de la ponència conjunta, no s'ha fet en el si de la ponència conjunta i jo m'atreviria a dir que, almenys pel que fa a nivell del Grup parlamentari Popular, tampoc s'ha fet en d'altres nivells.

Però, en tot cas, nosaltres estem disposats a continuar, encara en aquests moments, a intentar trobar el màxim de consens possible per evitar la situació que es crearà a partir de l'aprovació previsible d'aquesta Proposició de Llei.

Quines són, doncs, les coses amb les quals no estem d'acord amb el Grup parlamentari del PSUC i que ens porten a votar en el sentit que abans he comentat? Dues de fonamentals, perquè una fa referència a l'àmbit territorial, i l'altra fa referència a l'àmbit competencial, i, lògicament, l'àmbit territorial i l'àmbit competencial són massa importants qualitativament com per definir la posició d'un grup parlamentari en relació amb una iniciativa d'aquest tipus.

Es diu en l'Exposició de Motius, també, que el Grup parlamentari del PSUC és conscient, té l'opinió, perdó, que segurament cal eixamplar l'àmbit territorial que afecta aquella àrea metropolitana. Nosaltres tenim el criteri radicalment contrari: creiem que, com a màxim —com a màxim—, des del nostre punt de vista, s'ha de mantenir l'actual territori dels vint-i-set municipis i que, en tot cas —en tot cas—, s'ha d'anar a una línia de reducció —de reducció— de l'àmbit territorial. I aquesta és una diferència substancial.

Quina és la segona? : el tema competencial. Per a nosaltres, les competències que hauria de tenir, en el futur, la Corporació Metropolitana de Barcelona, o, si es vol, la nova entitat metropolitana de Barcelona, haurien de ser quatre. I ho vam dir des del primer moment: ordenació del territori i del litoral, transport públic de viatgers, eliminació... tractament i eliminació de residus urbans i el cicle hidràulic. Aquestes haurien de ser les quatre competències bàsiques, taxades, limitades, per evitar que la Corporació anés —com ha anat— a assumir competències en matèria de cultura, inventant-se un ciutadà metropolità, una cultura metropolitana, l'agricultura, etcètera —com vam parlar el primer dia de treballs d'aquest Ple.

I, és clar, hi ha una cinquena... una cinquena competència que s'afegeix aquí, i a la qual la Diputada que ha presentat aquesta esmena a la totalitat ha donat molta importància, que

és la de foment de les iniciatives econòmiques. I, és clar, nosaltres no ho acceptem, això. I no perquè això sigui una qüestió de dretes o d'esquerres —com ha dit la senyora Vintó—, perquè, en tot cas —si jo no he entès malament la seva explicació—, ha unit la defensa que pogués ser present aquesta competència de foment de les iniciatives econòmiques als ajuntaments —als ajuntaments. I aquí no es tracta d'un ajuntament, estem parlant de la Corporació Metropolitana de Barcelona o de la hipotètica futura nova entitat metropolitana de Barcelona. És clar, l'actual Corporació, la hipotètica futura entitat metropolitana són corporacions locals des d'un punt de vista jurídic, però és evident que no són ajuntaments, no són municipis. Nosaltres hi estem a favor, absolutament a favor, que aquesta competència de foment de les iniciatives econòmiques la tinguin els ajuntaments, hi estem absolutament a favor, no hi tenim res en contra; el que sí que manifestem és la nostra discrepància que la Corporació, o l'entitat metropolitana de Barcelona, tingui aquesta competència, perquè és el calaix de sastre que permet, en definitiva, aquesta impressionant acumulació de competències que té en l'actualitat la Corporació, i que és un dels motius, sens dubte, i faig un judici d'intencions, i demano perdó, però en definitiva és la meua convicció que és un dels elements motivadors bàsics que l'actual Govern de la Generalitat hagi volgut eliminar la Corporació Metropolitana de Barcelona.

I, en definitiva, senyores i senyors diputats —i amb això ja acabo—, per aquests motius, nosaltres ens abstindrem en la votació d'aquesta esmena a la totalitat, anticipant —com ja he dit abans— que ens abstindrem també en la votació de la globalitat en la Proposició de Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El Grup parlamentari Socialista vol intervenir? L'Honorable senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquest és un torn de posicionament davant una esmena a la totalitat; intentaré fer l'esforç de situar-me en aquest àmbit per una raó molt senzilla : perquè el Grup Socialista podrà, a bastament, defensar les seves posicions, en aquesta Cambra, amb el text alternatiu i el conjunt d'esmenes que presentem en aquesta Llei.

Entrant en el tema —i fent-ho al més ràpidament possible— diré el següent —que em sembla que té una certa importància— : aquest debat, lògicament, es desenvolupa en un clima exambiental; i aquest clima exambiental té més importància de la que aparentment sembla; un clima exambiental caracteritzat pels següents fets : per uns alcaldes, que representen el 50% de la població de Catalunya, que diuen una paraula tan simple, tan catalana, tan entenedora com «volem ser consultats», i no han estat consultats; està caracteritzat per unes crides al sentit comú, per una crida a l'ajornament, per unes demandes explícites del nostre Grup que s'anés a l'ajornament, i que no s'anés a consagrar, amb aquesta i altres lleis, els errors històrics que s'anaven a consagrar; està caracteritzat perquè quan qualsevol grup d'aquesta Cambra —com va ser el Grup del PSUC— demanava una cimera de partits per intentar resoldre aquest tema, el Grup Socialista va dir «sí» a la cimera de partits i estava disposat a col·laborar amb aquesta cimera de partits; està caracteritzat, novament, perquè cap equip de professionals mínimament solvent del nostre país, ni cap corpora-

ció significativa, avala el que es pretén fer amb aquesta Llei de la Conurbació de Barcelona, de la mateixa manera que va passar ahir amb el tema de comarques. Debat que està caracteritzat perquè, en aquest tema tan important, com amb el tema comarcal, ni el President de la Generalitat, ni cap membre d'aquest Consell Executiu, té el valor polític i l'obligació democràtica de presentar-ho en aquesta Cambra. I vostès no trobaran cap llei d'aquesta importància, a qualsevol parlament democràtic, en què el President d'un Govern o qualsevol membre del Consell Executiu no hagi tingut la valentia democràtica de pujar aquí, a l'escó.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. ARMET : Aquest debat està caracteritzat per una situació que podríem definir de la següent manera : no hi ha acord polític en una llei fonamental per al desenvolupament de Catalunya. Encara més greu : no hi ha acord institucional en una llei tan important per al desenvolupament institucional de Catalunya. I un últim factor : tot el que s'ha anunciat, quant al desenvolupament del projecte, són els elements de destrucció, i, en cap moment, els element d'impuls; és a dir, quan un Govern juga fort, imposant una majoria absoluta en unes lleis territorials, el que és lògic és que tingui previst el dia següent què farà, i els únics elements que té previstos per al dia següent són els elements destructius, peça a peça, del conjunt d'accions que cal emprendre per part d'aquest Govern; però, en canvi, no dóna cap solució al caos de serveis públics, al caos patrimonial, al caos de prestacions que es fan avui a través d'una zona.

Per tant, la contradicció bàsica d'aquest debat està entre aquells que volen destruir un ens local volgut per les mateixes institucions —i després ja parlarem extensament, diguem-ne, d'aquest tema; tenim molt temps per parlar-ne— i aquells que, veient la pretensió del Govern, els diem : siguin sensats, pensin : això és negatiu, no per a Barcelona, és negatiu per al conjunt del país —ho veurem més endavant. Intentem, per tant, conservar allò que funciona, intentem pensar en els ciutadans, no en interessos polítics; intentem situar els interessos dels ciutadans que viuen en aquesta zona, que és el 50% de la població de Catalunya, per damunt dels interessos partidistes. Aquesta és la contradicció fonamental, com a contradicció política d'aquest debat. L'error històric és que en aquest tema —com en el tema d'ahir— no s'arribi a un acord; error històric de conseqüències imprevisibles, imprevisibles pel mateix Consell Executiu.

I aquí s'ha volgut —i aquesta és l'única al·lusió que jo faré en aquesta intervenció— defensar la teoria del contrapoder. Jo afirmo, en aquesta tribuna, que la teoria del contrapoder és absolutament falsa, absolutament errònia, absolutament desenfocada, no obeeix a cap baròmetre mínimament objectiu.

Jo crec que el President de la Generalitat té un mèrit històric : una institució que era absolutament desconeguda a Catalunya —per una raó molt senzilla : perquè no feia política, perquè feia serveis públics al servei del ciutadà, i que només era coneguda pel 5% dels ciutadans de Catalunya—, el President de la Generalitat ha tingut el mèrit històric de donar-la a conèixer i de polititzar-la; mèrit històric realment important, per una raó molt senzilla —i utilitzo, en aquest cas, un eslògan de vostès— : perquè s'anava per feina, i seriosament; no es deia en un cartell que s'anava per feina, s'anava per feina dia a dia, i

es feia un treball positiu, i es feia un treball positiu en funció de les necessitats dels ciutadans; i es feia un treball positiu en el sentit que Catalunya treballa quan treballa bé, que és en un sentit profundament confederal. Què vol dir l'esperit confederal? : tots els municipis del voltant discutint, amb processos de descentralització molt importants, fins i tot a la ciutat de Barcelona —en aquest sentit, profundament, diguem-ne, confederador.

Moltes vegades —i això ho deien els clàssics—, els poderosos actuen d'acord amb els seus fantasmes, però el problema és que aquests fantasmes acaben esdevenint problemes en la mateixa societat. I això ho diuen els clàssics. I això és molt important. I això és molt perillós, quan s'utilitzen aquests tipus de mecanismes. Perquè, senyores i senyors diputats, siguem sensats : existeix contrapoder quan el pressupost d'aquest ens local, que coordina estrictament serveis, representa el 2,9% del Pressupost de la Generalitat de Catalunya? Existeix contrapoder quan el nombre de funcionaris d'aquest ens local és el 0,3% dels funcionaris de la Generalitat de Catalunya? És que podem emprar aquesta lògica i aquesta expressió política? Del que no hi ha cap mena de dubte és que, a Catalunya —i això és bo que hi sigui—, existeixen personalitats diverses en el territori : aquí tenim uns alcaldes extraordinaris als diferents territoris que guanyen per majoria, per majoria democràtica, i tenen un assentament, i tenen un assentament important. I això sí que es produeix a nivell de Catalunya. I això no és competència, això és una necessitat que cada territori quedi expressat per aquelles persones que, democràticament, poden representar-lo.

Des d'aquest punt de vista, per tant, un «no» rotund a la teoria del contrapoder, perquè la teoria del contrapoder és un desenfocament objectiu dels temes. Tindrem temps, a bastament, no per aprofundir aquests temes, sinó temes, em sembla a mi, encara molt més importants en relació amb aquesta consideració.

Entrant a l'esmena del PSUC, jo diria molt cordialment —i el Grup del PSUC ho sap— que quan s'ha demanat una cimera, endavant; quan s'ha demanat diàleg, els diàlegs que siguin per arribar, evidentment, als acords.

Avui, en aquesta proposta, el PSUC fa una cosa molt sensata, fa la cosa que han fet un conjunt de gent sensata en el país, que han fet col·legis professionals, que han fet personalitats diverses, que han fet tots els alcaldes d'aquesta zona, que hem fet nosaltres, que el President del nostre Grup, Raimon Obiols, va fer insistentment durant molt mesos, assenyalant l'insensata que era una posició d'intentar imposar una llei. I diu : «Anem a una Comissió i intentem, d'aquí a sis mesos, a veure com anirà el tema». Però, és clar, aquesta proposta arriba avui al Ple amb una situació en què els altres ja han tancat la porta, i els altres ja han dit : «no». I els han dit «no» a vostès, «no» a nosaltres i «no» a tots aquells sectors de la població que han reclamat el diàleg. I, per tant, nosaltres, en aquest debat, avui, no defensarem —i escoltin bé— les posicions del Grup Socialista entorn del tema metropolità, sinó que l'expressió de la nostra esmena a la totalitat era fer un pont, fer un pont real que demostrés clarament que la complexitat de gestió d'aquesta àrea requeria dues coses : un poder local democràtic i una necessària coordinació efectiva amb les competències de la Generalitat de Catalunya. Per tant, no és aquella

posició de reforçament al màxim del pes local a les entitats metropolitanes de Catalunya i, per tant, no és una posició que es pugui titllar de les contingudes en els nostres programes, sinó que ha estat, en tot moment, bastir un pont.

Com que la contradicció bàsica és aquesta; com que la contradicció és entre els que volen la destrucció i els que volen el manteniment del que funciona; com que la contradicció, lògicament, és una contradicció que serà, des del punt de vista dialèctic, dura i clara i nítida, nosaltres, tot i valorant la magnífica intenció que expressa la proposta de dos articles d'esmena a la totalitat del PSUC, que fa aquesta reflexió —i la veurem sincerament molt positiva—, nosaltres no podem votar, diguem-ne, afirmativament, perquè avui la batalla ja està feta; avui no hi ha uns guanyadors, des del punt de vista dialèctic, sinó que hi ha uns senyors que ens vénen a imposar la seva majoria. I, davant d'aquests senyors que ens vénen a imposar la seva majoria, nosaltres només tenim un recurs dialèctic i democràtic : expressar el nostre convenciment profund en relació amb les idees que defensem. I és això el que farem en el debat, i és per això que votarem abstenció en aquesta proposta.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula al senyor Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, ens trobem a l'inici d'aquesta discussió referent a la Proposició de Llei presentada per la Comissió primera d'aquest Parlament, amb dues esmenes a la totalitat : una esmena presentada pel Grup del PSU, que és la que pertoca ara discutir, i una altra que vindrà immediatament després, que és l'esmena socialista, que tindrem temps suficient també per debatre.

El nostre Grup pensa posicionar-se de forma fonamental, de forma, diguéssim, global, sobre l'esmena socialista, sobre l'esmena a la totalitat socialista; entre d'altres coses, perquè respon a un model territorial, que propugna el Grup Socialista, que és diferent al model territorial que propugna el nostre Grup; i, amb una esmena com la que presenta el Grup del PSU, que podríem dir que és una esmena conjuntural, que és una esmena, diguéssim, del moment, doncs, no crec oportú fer el posicionament global del nostre model territorial.

L'esmena del PSUC té una justificació clara. Una és el seu voluntarisme —que ho ha dit abans la senyora Eulàlia Vintró—, l'altra és una reconversió de la seva posició.

A l'esmena del PSUC original, originària, en tot el tema que avui estem debatent, es basava —com la senyora Vintró ha dit— en un plantejament que seria el de considerar tota la Regió Primera com a entitat metropolitana, amb una naturalesa d'ens local, amb unes competències importants en matèria d'urbanisme, transports, cicle hidrològic i foment econòmic.

I, per tant, seria una entitat local que agruparia forçosament cent disset municipis, que són els cent disset municipis que formen aquesta Regió Primera; per tant, una entitat metropolitana difícil d'imaginar, des del punt de vista del funcionament real.

Aquesta posició del Grup del PSUC, mantiguda durant molt de temps, va ser, lògicament, reconvertida en el moment de defensar els vots, de defensar les esmenes en el Dictamen en Comissió, i va ser quan va aparèixer aquesta altra esmena. Però que sí que en tot el text, en l'articulat, es va repetint tot el posicionament del PSUC, que respon a la filosofia originària

d'aquesta esmena que primer mantenia el Grup del PSUC.

El fet metropolità és un fet que està reconegut per tothom com un fet existent. És innegable que, entorn de Barcelona i les ciutats que envolten la ciutat de Barcelona, es produeix un fet metropolità, que va molt més enllà de l'àmbit de l'actual Corporació Metropolitana, que afecta un àmbit superior, que, certament, afecta un àmbit que, com a mínim, entenem que hauria de ser l'àmbit de la Regió Primera, des del punt de vista de planificació estratègica, i, per tant, aquesta consideració del fet metropolità com un fet existent i com un fet que afecta un àmbit territorial molt superior al de l'actual Corporació Metropolitana, ens porta també a nosaltres a fer un plantejament territorial que respon a un model territorial, que és el model estatutari que després explicaré, en funció de l'esmena a la totalitat socialista.

Les solucions organitzatives que es poden adoptar per vehicular aquest fet metropolità són diverses: aquí ha sortit... tots els ponents han fet referència a aquesta possibilitat de diverses opcions organitzatives, que també es debateran, aniran sortint en aquest debat, i que, per tant, justifiquen, totes elles, el fet d'encarar el tema metropolità i el fenomen metropolità.

A totes les situacions que es produeixen en aquest entorn metropolità —situacions de distribució de riqueses, situacions també que s'han produït, al llarg del temps, de marginació i de bosses de pobresa, com aquí s'ha dit—, s'hi ha de donar resposta, i s'hi continuarà donant resposta en funció, també, d'aquestes entitats, d'aquests nous serveis que sortiran de la nostra proposta, que després també explicaré.

El treball en Ponència ha estat un treball llarg en el temps. Ha estat un treball, també, en el qual han tingut de participar els diversos grups parlamentaris —uns amb més intensitat que altres—, i que crec que han portat a coincidències importants: el nostre Grup mateix va sortir amb una proposta inicial que ha anat modificat amb el temps, i l'ha anat modificat precisament per acostar posicionaments, per acostar posicionaments. En principi es mantenia una tesi que era que «era bo considerar el fet metropolità com un fet que era susceptible de ser regulat a base de consorcis»; més o menys, eren, de fet, d'autoritats específiques —concretament, era la terminologia que s'utilitzava—, i que, entre d'altres coses, no devia ser tan dolent quan, doncs, gent qualificada va considerar que aquesta proposta del Grup parlamentari del PSUC —de Convergència i Unió, perdó—, era una proposta raonable, una proposta en la qual es podia treballar. I això, per tant, estic situant-me en el gener de l'any passat, i m'estic referint a una persona, doncs, que té responsabilitats importants dintre del PSU, i que també té responsabilitats institucionals, com és l'Alcalde de Sabadell, que deia, textualment —el gener de l'any passat—, en funció de la proposta que —ho repeteixo— el que proposava eren autoritats úniques per donar sortida al tema metropolità. Deia, respecte al document presentat pel Govern de la Generalitat en aquell moment: «Lejos de lo que señalan los socialistas, el documento presentado por la Generalitat contempla, en su justa dimensión, el hecho metropolitano, y plantea un modo correcto de tratarlo. La restauración de las comarcas, con la consiguiente desmembración de la Corporación Metropolitana, nos permite tratar de igual a igual, entre el Vallès y Barcelona y las otras comarcas vecinas, los problemas que nos son comunes, y que, en buena parte, proceden de lo que, más que

hecho metropolitano, yo calificaría de desastre metropolitano», i es referia a la situació general creada. I acabava, després de totes aquestes declaracions, deia: «En lo general, valoro muy positivamente este documento de trabajo. Por lo menos ha puesto encima de la mesa casi todos los problemas que plantea acometer la ordenación territorial de Cataluña, y, en lo que respecta a Barcelona y su Corporación Metropolitana, lo ha hecho de una manera justa y valiente. Si no transigen, en este aspecto, tendrán nuestro apoyo». Lògicament, el senyor Farrés, quan feia aquestes declaracions, ho feia en funció d'un context determinat i en funció també d'un text, d'un document determinat...

El Sr. PRESIDENT: Prego a la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. CAMP I BATALLA: I el senyor Farrés, entre d'altres coses, també era coherent amb el que jo entenc que és el programa electoral del Grup del PSUC de l'any 84, que deia, en la seva pàgina 58, proposava «la supressió de la Corporació Metropolitana de Barcelona i de tota pretensió de convertir la megalòpolis en repte i contrapès del Govern nacional de Catalunya» —pàgina 58 del programa del govern del PSUC de l'any 84. Per tant, era coherent. Per tant, la coherència aquesta, doncs, que s'ha mantingut durant aquest temps és bo que ara, d'alguna manera, el Grup del PSUC la vulgui continuar mantenint.

Això ha possibilitat enteses amb el Grup del PSUC o, més ben dit, més que enteses, coincidències amb el Grup del PSUC, en el treball en Ponència; àdhuc també ha comportat que nosaltres, des dels nostres posicionaments, hem intentat atansar-nos a posicionaments que haurien pogut ser de consens; per això s'han creat, s'ha proposat la creació de dues entitats metropolitanes de caràcter local, amb la participació i amb la direcció única i exclusiva dels municipis que agrupen, i, per tant, s'ha fet una feina, diríem, laboriosa i de consens durant aquest temps, consens lògicament limitat als grups que hi han arribat. (*Rialles.*)

La proposta, per tant, que avui aquí se'ns planteja, és una proposta —com he dit abans— que es podria qualificar de voluntariosa, però que, d'alguna manera, tindria uns efectes dilatoris, i efectes dilatoris que creiem que, en aquests moments, no es corresponen, i que continuarien, doncs, mantenint un cert to de no-funcionament que, en aquests moments, creiem que no és el que pertoca. Certament —com s'ha dit aquí— aquest tema de la Corporació Metropolitana s'ha desorbitat, i aquest tema de la Corporació Metropolitana, que és un tema eminentment tècnic, que és un tema eminentment de solucions organitzatives a uns problemes administratius, doncs, es vol continuar dramatitzant, quan, certament, la imatge que es vol donar que si desapareix la Corporació Metropolitana de Barcelona apareix un buit, apareix el no-res, no és certa; si desapareix la Corporació Metropolitana de Barcelona, apareix una altra solució organitzativa, tan legítima com aquesta altra i que, a més a més, coincideix amb un model territorial molt més coherent, i, per tant, tots els serveis públics que fins ara s'estan prestant continuaran prestant-se per les noves entitats i per les diverses administracions públiques que tenen l'obligació d'actuar en tot l'àmbit del seu territori.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, feta ja aquesta exposició dels dife-

rents grups, anem a sotmetre l'esmena a la totalitat, presentada per la Il·lustre Diputada senyora Vintó, a votació.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 6 vots a favor, 72 en contra i 36 abstencions.

Passem ara a la segona esmena a la totalitat, que és la presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Parnal.

El Sr. PARNAL : Molt Honorable senyor President, senyores diputades, senyors diputats, senyor Alcalde de Pallegà, senyor Alcalde de Montgat, de Sant Boi, de Santa Coloma de Cervelló, de Castelldefels, de Badalona, d'Esplugues, senyora Vice-presidenta de la Corporació Metropolitana de Barcelona, benvinguts.

Senyor Camp, el tema que iniciem no és un tema tècnic, és un tema essencialment polític. És un tema essencialment polític perquè avui era el dia en que tots aquests alcaldes aquí presents —i els que no han pogut venir— avui esperaven estar feliços, estar joiosos, perquè es solucionava un tema històric en l'ordenació territorial de Catalunya, com era la integració del fet metropolità barceloní —ni de la Corporació, ni de l'entitat, ni de la regió : del fet metropolità barceloní— en l'estructura de comarques, en l'estructura de regions, en l'estructura territorial de Catalunya. I avui era el dia en què s'havia de produir això; avui s'havia d'acabar un contenciós històric, un problema històric de la nostra societat, en la qual s'acabaven aquestes irresponsabilitats d'enfrontament de ciutats i comarques, d'enfrontament de territoris, de contraposició entre àrees metropolitanes i zones rurals, de contraposicions artificials, artificioses i sectàries.

I avui era el dia en què això s'havia d'acabar. Però això s'havia d'acabar amb una llei, amb una llei única, en la qual es parlés, al mateix temps, del fet metropolità com de la comarca de la Vall d'Aran; en el qual es parlés, al mateix temps, de Barcelona com de Sant Jaume de Frontanyà. I vostès ho han dividit en quatre. Ja hem aprovat dues lleis, i avui estem parlant de Barcelona, de Castelldefels i de l'Hospitalet al marge de Sant Jaume de Frontanyà. I això és un greu error històric. I per això aquests alcaldes no poden estar contents avui; avui vénen preocupats, vénen tristos; perquè no discutim una llei, que ja no ho sé ni jo com se diu —ni vostès recorden com es diu. Perquè la gent què diu? Els periodistes, la gent del carrer..., l'altre dia a la televisió : és la Llei de dissolució de la Corporació Metropolitana. *Punto y sigue*. Jo no ho recordo : la Llei de l'Ordenació..., de la Conurbació... dels Serveis... Escoltin! És la Llei —és el que diuen— de dissolució. Per què? Perquè no discutim una llei; discutim una decisió personal del senyor President de la Generalitat. Perquè, en el fons, és això el que discutim. (*Forta remor de veus*.) El senyor President va decidir..., va decidir això..., el senyor President va decidir això i ara ho hem de bastir, i ara ho estem bastint —i ara ho estem bastint.

I ho va decidir el dia —i ho va fer públic— 13 de gener de 1987, quan encara els alcaldes metropolitans havien de contestar la pregunta que els havia formulat el President del Parlament : què n'opinen vostès? Quina és l'opinió de Santa

Coloma, de Montgat o de Castelldefels? Bé, el senyor President ja ho va dir abans, ja va dir : «No». I, és a dir, Santa Coloma de Cervelló, amb el seu escut, el dia 19 de gener; el Papiol, amb el seu escut, el 15 de gener; Santa Coloma de Gramenet el dia 16 de gener, amb el seu escut; escuts que tots, tots formen part d'aquest escut, tots tenen la joia de formar part d'aquest escut. Bé, tots contesten quan el President de la Generalitat ja havia dit : «S'ha acabat».

Jo crec que si aquest procediment és el que seguirem amb aquesta llei de comarques que vostès han aprovat, i quan es consulti la gent de Banyoles, o la gent de Mollerussa, o la gent de Moià, o de Ribagorça, que ens envien postals, ens envien escrits, uns populars, els altres escrits oficials dels ajuntaments, dient : «Volem ser comarca, volem ser aquesta comarca, o l'altra...», jo els diria que, escoltin, que si els han de fer el mateix cas que ens han fet a nosaltres, més val que no es gastin, ni els diners a fer postals, ni el temps a fer plens municipals. Perquè si vostès ja decidiran si Banyoles o el Banyolí es fa o no, abans d'acabar la consulta, no cal perdre el temps.

Bé, doncs, es dissol l'entitat metropolitana i es creen dues coses que no tenen res a veure amb entitats metropolitanes, com a mínim amb les entitats metropolitanes que preveu l'Estatut, que preveu la Llei de Bases de Règim Local i que funcionen arreu del món. Però, el que és pitjor és que, en cap cas, s'ha donat una explicació clara, contundent, diàfana, de quins són els motius seriosos de per què es dissol aquesta entitat metropolitana. Quins són? Se'ns ha dit només una cosa : que és un contrapoder de la Generalitat. Ja ho ha dit abans el senyor Armet, i ho reafirmo avui aquí, davant del Parlament de Catalunya : mai la Corporació Metropolitana de Barcelona ha volgut ni ha estat un contrapoder, no caldria sinó!, de la Generalitat de Catalunya.

I es diu que és un contrapoder perquè ha passat d'invertir 953 milions, l'any 81, a 7.800 milions l'any 86. I això és una fallàcia. Vostès estan convertint un èxit en una acusació. Hauríem de felicitar, aquí, la Corporació Metropolitana de Barcelona per haver invertit això, i no acusar-la, perquè ha complert la seva obligació; ha estat complint el seu deure.

És un error o és una virtut que l'any 86 s'inverteixin 450 milions en transport, 503 en carreteres, 1.900 en espais verds —en espais verds i en urbanisme— en aquesta zona! A Santa Coloma, eh?, i a Bellvitge, eh?, i a Nou Barris; 264 milions en l'eliminació de deixalles; 1.029 en abastament d'aigua; 800.000.025, en sanejament d'aigües; 493 en ajuts als municipis... És per això que es castiga la Corporació Metropolitana de Barcelona? No serà...? Per què? Perquè demostra, amb la seva bona gestió, que les conselleries no estan fent el mateix. Perquè fa palesa la bona gestió de la Corporació Metropolitana de Barcelona en un àmbit en què és molt dolenta la gestió de les conselleries de la Generalitat. Perquè ha augmentat la inversió local en aquest àmbit tan necessitat de reequilibri, quan la Generalitat l'ha disminuït.

No, senyores i senyors diputats, l'entitat metropolitana de Barcelona, que avui encara existeix, no és, ni vol ser, ni serà mai un contrapoder de la Generalitat. El que sí que és —el que sí que és, com qualsevol municipi, com qualsevol comarca, com qualsevol districte de Barcelona— és un contrapès. Això sí que ho és, i, en democràcia, els contrapesos són bons, i són bons per evitar temptacions de prepotència i de totalitarisme,

perquè el joc de pesos i contrapesos, entre diversos nivells territorials, en tot país democràtic és bo. I s'hi dona, i és normal, i que hi hagi un govern a la Generalitat, i un altre a l'Estat, i un altre a les comarques, i un altre als municipis, i un altre als districtes, i que estiguin a mans diferents —que això és el de menys—, això és bo en un país i en una democràcia. I és bo que hi hagi pluralisme entre les institucions, i no identificació. El que cal és col·laboració entre elles, menys protagonismes i menys recels. I no acceptar contrapesos només es pot fer amb un concepte o amb una concepció centralista, jacobina i totalitària del territori.

La història dels pobles, de tots els pobles, i especialment dels pobles europeus, està plena d'enfrontaments, de conflictes entre poders centrals i locals. I les cartes magnès ja venien per aquí, i els *Usatges*, també. I els països que més han progressat són els que primer van assolir un bon pacte territorial —cosa que, no avui, sinó en els tres dies que portem, i amb les dues lleis debatudes, lamentablement, no és així.

Però és curiós que vostès, els de la majoria, l'any 79, l'any 80, l'any 81, no pensaven com avui. I que no se'ns digui que ara canvia perquè llavors no hi havia democràcia i no hi havia Estatut... No, no, no. Estic dient 79, 80 i 81 —no 74 i 75, eh?—; 79, 80 i 81. Perquè, en aquella època, vostès, amb nosaltres i amb el PSUC, vam optar per mantenir una corporació metropolitana a Barcelona, i un pla general metropolità. I el primer gerent, l'any 79, de la Corporació Metropolitana de Barcelona, era l'avui Secretari del Congrés de Diputats, de Minoria Catalana, el meu bon amic Josep Maria Trias de Bes. I el qui exercia funcions de vice-president, en nom de Convergència i Unió, era l'Albert Serratos, i el director d'urbanisme era en Xavier Subies. Això ja se sap, però hi ha una cosa que no sabran, que és que el primer endeutament que va fer la Corporació Metropolitana de Barcelona, per poder invertir, per augmentar les seves inversions en aquest àmbit, ¿sabeu qui el va negociar, amb les caixes d'estalvi, la seva col·locació? L'Antoni Comas. L'Antoni Comas va negociar la col·locació d'aquest deute amb les caixes d'estalvi per invertir en aquest contrapoder. Què ha canviat, doncs? És que, llavors, no hi havia democràcia, no hi havia Estatut, i ara sí? No, no. Què ha canviat? El que ha canviat és que, llavors, hi havia un pacte de Govern, que es deia «pacte de progrés», i ara no. És que vostès, llavors, estaven en el govern d'aquests municipis, de la majoria d'aquests municipis, i de la Corporació, i ara no. Això és el que ha canviat. Això és el que ha canviat. Bé, no ens diuen perquè es desmunta, que no sigui per això.

Segon element. Tampoc ens expliquen què passarà amb els serveis, i això és molt més important que tot el que hem dit abans. Què passarà amb els serveis que necessiten els ciutadans de tots aquests municipis? Què passarà? Perquè el que és segur és que en cap cas cap ciutadà està convençut, ni vostès ho demostren, que amb aquesta nova Llei i amb aquest nou sistema aquests serveis es prestaran millor que abans. Això no ens ho garanteixen, perquè, si ara estava funcionant, més bé o més malament, però funcionaven, ara vostès no ho demostren. És que funcionarà millor el transport metropolità, a partir d'ara, deixant Molins de Rei fora, i Sant Vicenç dels Horts, i el transport a l'Autònoma de Bellaterra? O sigui el transport a l'Autònoma de Bellaterra queda fora d'aquest transport metropolità. La Universitat Autònoma de Barcelona, de Bellaterra, no?,

queda fora. El parc de Collserola funcionarà millor, a partir d'ara, dividit en vuit ajuntaments i tres comarques? Vuit ajuntaments i tres comarques per gestionar Collserola! Passarà com abans, quan no hi intervenia la Corporació, que els bombers, quan arribaven al límit de Barcelona, no hi entraven, perquè era Cerdanyola, i els de la diputació, llavors, quan arribaven al límit de Barcelona, no hi entraven, perquè era Barcelona. Senyors! Hi ha hagut coordinació de bombers des que hi ha hagut la Corporació Metropolitana que ha gestionat el parc de Collserola! (*Remor de veus.*) És que serà millor la rehabilitació del polígon de Bellvitge? És que a Barcelona..., què faran d'aquestes aportacions que rep de la Corporació per urbanitzar el carrer Prim? Els taxis, els taxis, a Sant Cugat i a Cerdanyola, els passarà el que els passava abans, al Prat. O sigui, en arribar a Sant Cugat i a Cerdanyola, ja són fora de l'autoritat i, per tant, ja no podran encotxar, els de la Metropolitana, fora, gent que torni. Passarà exactament el que passava a l'aeroport del Prat, desgraciadament, fa uns anys. La Colònia Güell està entre Santa Coloma i Sant Boi; la zona de Diagonal, entre Barcelona, Hospitalet i Esplugues; el centre direccional, Bellaterra, entre Sant Cugat i Cerdanyola; els parcs... Bé. La llista és molt més llarga, però la deixo.

Tot això s'està fent en aquests moments. Qui ho farà, a partir d'ara? És que això es farà igual? El que és segur és que... Jo crec que, abans de fer aquesta Proposició, l'havien d'haver enviat a aquell director general —com se diu?— de Desburocratització, a veure si hi estava d'acord, perquè el que estem creant és un desgavell d'administracions per gestionar les mateixes coses, i una multiplicació de funcions, i una multiplicació d'estructures.

Mirin, això és el programa o pla d'objectius de la Corporació. Jo he tingut diversos debats amb gent de Convergència i Unió, quan se'm diu que la Corporació es passava, que feia coses que no li pertocaven, i jo he dit: «Mira, mira-t'ho. Ves, barra: aquí hi ha el programa, barra el que tu dius que la Corporació es passa. A veure. "Plan informático"? La façana marítima?» —l'he obert així, eh?—, «una carretera a Sant Boi?», i cap oponent, contrincant meu, m'ha sabut dir què és allò, concretament, que la Corporació està fent, i no ha de fer.

De tota manera, com veurem al final de l'exposició, nosaltres continuem oberts al diàleg. Continuem oberts al que se'ns digui, continuem oberts a parlar-ne; continuem oberts que se'ns digui: «Mirin, aquest punt de la famosa cultura metropolitana, que ningú sap que és, que vostès deien de fer, s'ha de treure». Doncs, bé, el traiem. Diguin-m'ho. Però és que, fins ara, no m'ho han dit mai. El que sí que és cert és que es crea un buit. Es crea un buit de serveis.

Bé, davant d'això, nosaltres proposem un text alternatiu; un text alternatiu que comença per oferir el més gran esforç de consens que pot fer algú, que és acceptar la Disposició Final Primera de vostès, que diu: «Queda dissolta la Corporació Metropolitana de Barcelona». Vostès creuen que es pot demanar més esforç de consens que aquest? Després de tot el que s'ha dit, després de tot el que nosaltres i els alcaldes estem convençuts que funciona, i nosaltres diem: «D'acord; per buscar consens, per buscar acord, acceptem que es dissolgui una entitat que hauríem de dissoldre, en tot cas, amb un homenatge».

I, a partir d'aquí, oferim quatre trets fonamentals. En primer lloc, el nostre text defensa el manteniment de vint-i-set muni-

cipis metropolitans; vint-i-set municipis units, entre els quals els rius no es converteixin en fossars, sinó en passejos, i les muntanyes no es converteixin en fronteres, sinó en parcs. Vint-i-set municipis units.

En primer lloc, perquè creiem —em sembla que ja està dit prou— que és la millor manera de prestar els serveis, i això és l'important —ho repeteixo— i l'alternativa, segur que és una manera pitjor, com a mínim.

En segon lloc —també ho ha dit el senyor Armet abans—, perquè és la millor manera de potenciar el que representa el conjunt poblacional, econòmic, ideològic, humà, de serveis, d'aquests vint-i-set municipis, d'aquests tres milions d'habitants, d'aquesta unitat, que realment, tota unida, presta els serveis de capitalitat a Catalunya i els serveis de capitalitat a ella mateixa. Perquè l'existència d'una entitat metropolitana democràtica també és la garantia que s'aprofundeixi la personalitat de cada un dels municipis. Com deia abans la senyora Vintró, aquella confrontació, aquella por històrica entre Barcelona i els seus veïns, va acabar resolta a través de la democratització de la Corporació Metropolitana de Barcelona. I, avui, el que es planteja és desfer l'única entitat supramunicipal que estava existint a Catalunya, i que estava existint bé, i en la qual els municipis s'entenien i se sentien solidaris, i en la qual Barcelona havia deixat de ser prepotent per sentir-se solidària amb les seves veïnes. I l'únic exemple que hi havia és aquest, i és l'únic exemple a Catalunya en què pobles veïns s'entenien.

Bé, doncs jo defenso, nosaltres defensem que la millor manera que l'Hospitalet sigui l'Hospitalet i que Badalona sigui Badalona, i que Sant Vicenç dels Horts sigui Sant Vicenç dels Horts, i que Barcelona sigui Barcelona, és trobant-se en un fòrum en pla d'igualtat.

I, finalment, perquè és un territori que ens han malmès conjuntament, i l'hem de refer conjuntament, perquè és un territori que, durant molts anys, conjuntament, s'ha malmès, perquè s'ha malmès portant gent de Barcelona cap aquí o cap allà, i gent del Prat cap allà o cap aquí, i perquè la Mina, per si alguns no ho sabien, és Sant Adrià de Besòs; és Sant Adrià de Besòs, i és del Patronat de l'Habitatge de Barcelona. Tots l'hem desfet, tots els municipis el van desfer conjuntament, i tots els municipis volen refer-lo conjuntament.

I això no és un invent nostre; no és un invent dels socialistes d'ara, ni dels ajuntaments d'ara. Això forma part de la tradició del catalanisme polític històric. Forma part del patrimoni del catalanisme de la Renaixença. Jo els llegiré molt breument aquells versos d'en Verdaguier, eh?, quan citava que el «Amb Mont-alegre encaixa Nou-pins (...) / amb Collserola, Carmel i Guinardons / los llits dels rius que seguen eix mur, són les portelles;» —no els fossars, són les portelles—, «Garraf, Sant Pere Màrtir i Montgat, los torreons...» Quan diu que en l'«alt Tibidabo (...), / l'agut Montcada, un ferro de llança gegantina...» Tibidabo i Montcada, no com a muralles —i Montcada, malauradament, avui, ple de cimiteres; però no són fronteres, aquí— formen part d'aquest conjunt de... Quan diu: «Veus a Ponent estendre's un prat com d'esmeralda?» Quan diu: «Aquelles verdes ribes florides que el sol daura / Sant Just Desvern (...), de Valldoreix los boscos...» Bé, quan Verdaguier parlava de Sant Just, de Valldoreix, de Montcada, de Barcelona, no parlava com un projecte d'annexió; en parlava com un projecte de formar part d'un destí històric conjunt; un

destí històric conjunt, que tenim tots plegats, vulguem o no vulguem.

I això ho va entendre el catalanisme de la Lliga, quan va aplicar el pla Cerdà, i quan va aprovar el pla Jaussely, el pla Jausse-ly, per unir, precisament, la Barcelona central amb els municipis del voltant, sense annexions. I ho va entendre el catalanisme d'Esquerra Republicana de Catalunya, aprovant el pla Macià i donant suport a les propostes del GATCPAC; ho va entendre així. El destí comú, històric, del Pla de Barcelona al servei de Catalunya. I així ho va entendre el catalanisme de progrés del Congrés de Cultura Catalana. I així ho va entendre i ho continua entenent el catalanisme de progrés i d'esquerra que governa la majoria dels ajuntaments de la Corporació Metropolitana de Barcelona. I només hi va haver un moment, un moment en la història recent de Catalunya en què això es va trencar: va ser el moment del desgavell, va ser el moment de l'especulació, va ser el moment del desordre, va ser el moment en què cap d'aquests catalanismes que he citat governava el nostre país.

Finalment, proposem una sola entitat metropolitana, perquè així ho preveu l'article cinquè de l'Estatut i la Llei de Bases de Règim Local. Evidentment, es poden interpretar de moltes maneres i totes constitucionals, com diu el Consell Consultiu, però, que també hi ha dos membres del Consell que fan un vot particular, que suposo que tots hem llegit amb prou atenció, i que ens demostren que l'Estatut, en el seu article cinquè, parla d'entitats basades en fets urbanístics i metropolitans i també en altres entitats supramunicipals per prestació de serveis. I que això són dues coses diferents: una cosa són les entitats metropolitanes i una altra cosa són les entitats fusionades. I aquí, en les intervencions anteriors, s'ha parlat molt que aquí es reconeix el fet metropolità. Senyors, aquí es reconeix el fet metropolità en l'Exposició de Motius, perquè el que es crea no són entitats metropolitanes, són empreses, agències, òrgans, institucions de serveis puntuals: transport i aigües; no és una entitat federativa de municipis metropolitans que atengui tot el que ha d'atendre una àrea metropolitana.

Però és que cal dir que precisament aquesta distinció entre entitat metropolitana i entitat de serveis, figura a l'Estatut per una esmena precisament de Miquel Roca. Va ser Miquel Roca qui en la sessió aquesta que hem citat diverses vegades ja, de l'assemblea d'elaboració de l'Estatut de Catalunya, va dir, diu..., bé, «Té la paraula el senyor Roca i Junyent», etcètera; diu: «A l'apartat 1 de l'article 6 podria ser acceptada l'esmena proposada», en aquell cas pel PSC —quins temps—, «que creiem que unifica en un sol apartat tot el que és organització territorial pròpiament dita», diu: «perquè així», diu, «una esmena d'addició perquè», diu Miquel Roca, «també es podran crear demarcacions supracomarçals, perquè d'aquesta manera ja introduïm la figura de les vegueries o regions.» Això ho deia en Miquel Roca; bé, deixem-ho a part.

Segona, el punt dos. En canvi, en l'apartat 2, podria dir: «també es podran crear agrupacions basades en el fet geogràfic urbanístic i metropolità o algun altre de caràcter específic, com pot ser, per exemple, a efectes d'administració sanitària»; és el mateix sanitària, o aigües, o transports. Diu: «perquè així creem la figura amb què hi ha unes entitats que responguin a àrees metropolitanes, o bé altres que responguin a àrees sanitàries, etcètera», i, així, i per això es va instituir, i en l'Estatut de

Catalunya figura això per a l'àrea metropolitana de Barcelona, no crec que hi figuri per cap altra més. Són vostès que han canviat, ara; jo no sé si podríem tornar a parlar d'allò de la *Bundestreue*, que jo encara no ho entenc. Qui canvia les peses quan encara estem pesant? El pacte estatutari era aquest : àrees metropolitanes, entitats de serveis; ja s'ha trencat aquest pacte estatutari.

Segon punt fonamental —ho intentaria resumir, perquè suposo que m'estic passant del temps—, el referent a l'urbanisme. Nosaltres proposem, perquè som conscients que, a part dels temes que fins ara hem parlat, hi ha un tret fonamental en aquesta qüestió, que és el punt clau : com es tracta l'urbanisme en l'àrea metropolitana, en l'entitat metropolitana, o el que sigui, del conjunt de Barcelona i d'aquests municipis? I crec que tan essencial com tot el que hem parlat és aquest punt. Nosaltres fem una proposta, que ja discutirem al llarg de les esmenes, això va en tres nivells.

Un primer nivell, que coincideix amb posicions defensades per quasi tots els grups, en què creiem, sincerament, en la bondat d'un pla regional, un pla parcial territorial a nivell de Regió I. En això em sembla que hi estem tots d'acord, i que, a més a més, ha de ser aprovat pel Govern de la Generalitat; és evident, ho refermem.

Un segon nivell, que nosaltres creiem en el manteniment del Pla General Metropolità, i la possibilitat que es facin plans, també, supramunicipals, per què no?, dins de la Regió I : el Maresme, el Vallès Occidental, Oriental, el Penedès, etcètera. També el Pla General Metropolità, les seves esmenes, modificacions i aprovacions garantits per l'aprovació del Govern de la Generalitat. Creiem que és convenient que el que passi en l'urbanisme de Barcelona tingui aquesta aprovació definitiva de la Generalitat de Catalunya, perquè és evident que el que passi en el territori d'aquests 450 quilòmetres quadrats i tres milions d'habitants afecta el conjunt de Catalunya, *para bien, y para mal*, i, per tant, que el Pla General Metropolità el modifiqui, l'aprovi, amb iniciativa municipal, amb iniciativa metropolitana, però que l'aprovi la Generalitat de Catalunya.

I un tercer nivell de plans parcials, de plans especials de la gestió urbanística viària, que hauria de passar tota la competència als municipis; però no als de més de 50.000 habitants, no; a tots els municipis metropolitans. I aquesta és la proposta que consta en el nostre text de llei, perquè..., bé, podem discutir, quan discutim una llei d'urbanisme si el municipi de Sant Jaume de Frontanyà, doncs, té prou capacitat per aprovar el seu pla parcial —i amb tot el respecte per aquest municipi—, però el que és evident és que el municipi de Sant Adrià de Besòs, que no arriba a 50.000 habitants, té la mateixa capacitat per aprovar els seus plans parcials que el municipi de Badalona, o que el municipi de Sant Joan Despí, o que el municipi de Cornellà, i, per tant, descentralitzem, apropem l'urbanisme al municipi, i, per tant, competència per aprovar els plans parcials a tots i cada un dels municipis metropolitans, però mantenint un Pla General Metropolità unitari.

Per què? Mirin, perquè estem convençuts que la decisió que tots plegats vam prendre l'any 78 i 79, de mantenir el Pla General Metropolità, avui té una gran importància; avui, i l'any que ve, i d'aquí a deu anys. Perquè, sortosament, en un moment en què ja no hi ha crisi —i em refereixo al nivell constructiu—, en què hi ha impulsos organitzadors, en què hi ha impulsos

constructors, en què hi ha impulsos d'inversió en actuacions urbanístiques en el nostre territori, sortosament, sortosament, això ens agafa amb un planejament fort, amb un planejament en vigor, i amb un planejament correcte i amb un planejament solidari entre el conjunt dels municipis, perquè l'existència d'aquest planejament avui ens dona garantia que seran respectats els interessos col·lectius, i que el que és zona verda no deixarà de ser zona verda, i que el que és equipament no deixarà de ser equipament, i que, per tant, les dotacions per a serveis col·lectius i públics seran mantingudes.

Però, en canvi, també —i potser tan important com l'anterior— és que aquest planejament també garanteix que allò edificable és edificable, és a dir, que podem donar una seguretat jurídica urbanística plena a tots aquells inversors correctes que avui estan volent invertir, de tot el món, a l'àrea metropolitana de Barcelona. I a aquests senyors, no només se'ls ha de garantir per al servei dels ciutadans, evidentment, que no hi haurà modificacions de plans i que no hi haurà especulacions, sinó també que hi ha un pla en vigor, i que allà on es pot construir es pot construir, perquè aquests senyors vindran a invertir en el nostre àmbit territorial.

¿S'imaginen el que seria, en aquests moments, tal com es desprèn de la Proposició de Llei de Convergència i Unió, iniciar la revisió del Pla General Metropolità, per convertir-lo en vint-i-set, o en trenta, o en cinquanta —depèn de l'àmbit que decidíssim— plans generals? I refer un a un els plans generals de cada municipi? S'imaginen el que això representa? Recorden els anys 74 i 76? El conflicte social que representa ara refer el Pla General Metropolità? La congestió d'inversions que això representaria? I no només privades, sinó públiques : els cinturons, l'aeroport, el port. I, per altra banda, la nova il·lusió de perspectives especulatives, de perspectives de requalificació, de perspectives de *cambio a través del amiguete* que això representaria?

Senyors, no és el moment, no és el moment d'iniciar una revisió d'un planejament bo; no és el moment, seria un suïcidi col·lectiu, i seria allò que en deien els castellans *a río revuelto, ganancia de pescadores*.

Finalment, perquè el manteniment de l'entitat metropolitana i l'urbanisme en els ajuntaments és l'única manera de mantenir en vigor una interpretació progressista i participada d'aquest planejament. No cal fer història —ja sortirà— de les diverses concepcions que hi ha hagut en la interpretació d'aquest planejament entre els sectors, d'alguna manera representats en la Corporació i en els ajuntaments i els sectors representats a la Comissió d'Urbanisme de Barcelona i a la Comissió d'Urbanisme de Catalunya, la Vila de Gràcia, per exemple. És evident que la interpretació del planejament i la participació que tenen els veïns, les entitats de barri i les entitats ciutadanes a través dels municipis i a través de la Corporació, amb la interpretació d'aquest planejament, es perdria si perdessim aquesta capacitat de negociar. (*Remor de veus.*)

Finalment, en la nostra Proposició de Llei mantenim ofertes de consens. Quines són aquestes ofertes de consens? Una, ja l'he dita : renunciem a l'existència de la Corporació Metropolitana de Barcelona.

Segona : és cert que hi ha un tema complicat que encara no hem resolt. Com s'estructuraran les comarques en el si metropolità? Com definirem si el Barcelonès és més gran o més

petit, si el Baix Llobregat s'amplia o no s'amplia? Quines competències tindran les comarques, quines els municipis, quines l'entitat metropolitana, quines la Generalitat? Nosaltres oferim, en una disposició a un article, que això es discuteixi en la Llei que aprovi les comarques de Catalunya, i allà discutim això, no ho fixem avui. I ens avancem, i diem : desmetropolitzen aquells aspectes tècnics que vostès tenen por que faci la Corporació; serveis personals, per exemple, ensenyament, esport, cultura, tot això a què vostès tenen tanta por. Quan parlem de comarques, distribuïm-ho clarament, no tenim cap interès perquè sigui metropolitana.

Segon element : l'àmbit territorial. Com s'ha vist ja al llarg d'avui, hi ha tres concepcions d'àmbit territorial : una, dues i cap. Històricament, s'ha debatut molt si l'àmbit metropolitana era l'àmbit regió o era l'àmbit comarca; si era l'àmbit de l'antiga àrea metropolitana o l'extret de la Corporació Metropolitana, i són dues tesis mantingudes en la ciència i en la política del nostre país des de fa molts anys, i el PSUC n'ha defensat una, i nosaltres en defensem una altra, però pensem que es poden lligar. Ara, vostès, no en defensen cap, eh?, vostès no en defensen cap, d'aquestes tesis. Però, així i tot, creem una comissió mixta, presidida per vostès; creem una comissió mixta presidida per la Generalitat de Catalunya, per un conseller de la Generalitat de Catalunya, on puguem discutir, tractar i acordar si Sant Cugat és o no és, si el Baix Llobregat s'ha d'ajuntar tot o no s'ha d'ajuntar; si Montgat és Maresme o no és Maresme..., bé, tots aquests temes, que estem disposats a parlar-ne, que volem parlar-ne, però que vostès no ens deixen.

I el segon tema, el de competències. Estem exactament igual, disposats a negociar totes les competències que decidim que han de ser metropolitanes, i, per tant, en aquesta mateixa comissió, en què hi estiguem tots i que la presideixi un conseller de la Generalitat, que puguem definir concretament àmbit territorial, competències i estructura comarcal.

Nosaltres creiem que aquest seria el camí correcte per arribar a una bona ordenació d'un territori tan important per a Catalunya com aquest. No es tracta d'acceptar quinze, dues o cinquanta esmenes; es tracta de concepcions i es tracta d'objectius. Es tracta que, tots plegats, creem una estructura metropolitana que funcioni per molts anys o bé que vostès, per majoria absoluta, imposin aquesta ordenació territorial de Catalunya que ja neix condemnada al fracàs.

Senyores i senyors diputats, i acabo —és que, la raó de pes, encara no l'he dita. A veure : vint-i-set ajuntaments, vint-i-set ciutats —entre elles Barcelona— volen ser metropolitanes. Per què carai no poden ser-ho? És que gairebé hauríem d'acabar aquí : per què carai no poden ser-ho? Qui són vostès per prohibir a tots aquests municipis d'anar junts? (*Remor de veus.*) Perquè el que vostès proposen, al revés..., o sigui, no perjudica els socialistes, ni perjudica la Corporació Metropolitana, que això és el de menys; el que vostès proposen perjudica Badalona, Barcelona, Castelldefels, Cerdanyola, Cornellà, Molins de Rei, Montcada, Mongat, Pallemà, el Papiol, el Prat de Llobregat, Ripollet, Sant Adrià, Sant Boi, Sant Climent, Sant Cugat, Sant Feliu, Sant Joan Despí, Sant Just, Sant Vicenç dels Horts, Santa Coloma de Cervelló, Santa Coloma de Gramenet, Tiana i Viladecans. Aquests sí, que els perjudica. Desfer una entitat : la Corporació Metropolitana, és igual; se'n pot fer una altra. Que ens perjudica —vostès pensen— els socialistes, escolti, no

passa per aquí. Els qui perjudiquem són aquests municipis, aquestes ciutats. Però, de totes maneres, jo voldria acabar amb un missatge als ciutadans d'aquests municipis, als ciutadans de tots aquests municipis que he llegit i als seus alcaldes, dient-los que no es preocupin, perquè, malgrat la decisió unilateral que es prengui en aquest Parlament, els serveis continuaran funcionant. Les ciutats continuaran millorant i la qualitat de vida continuarà augmentant, i la redistribució de serveis i la redistribució de dotacions i la redistribució d'equipaments en l'àrea metropolitana de Barcelona es continuarà fent, gràcies a uns ajuntaments que se'n preocuparan, que ho faran i que continuaran junts.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats. (*Aplaudiments en un sector de la Cambra.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci! Aquesta Presidència, en una breu interrupció, es complau de comunicar a aquest Ple que és a la tribuna d'invitats d'honor el Molt Honorable senyor Cosme Vidal, President del Consell Interinsular d'Eivissa i Formentera, i espera que la Cambra voldrà associar-se a la salutació fraterna que el President li adreça, tant per la representació que ostenta com per l'afecte i exquisida cortesia amb què ha atès les visites que representants catalans han fet a les illes germanes que estan encomanades al seu govern. (*Aplaudiments.*)

Bé, per a un torn en contra... Hi ha torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra. Bé, aleshores, donarem la paraula, o aquesta Presidència donarà la paraula als grups parlamentaris, que podran fixar llur posició en relació amb el tema que ens ocupa. L'Il·lustre Diputat senyor Garriga té la paraula.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'Il. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

El Sr. GARRIGA : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, avui pujo aquí molt preocupat; el senyor Parnal m'ha deixat francament preocupat. Es pregunta què discutim aquí; s'ho pregunta el senyor Parnal i s'ho pregunta també el partit que li dona suport. Es pregunta qui som nosaltres; jo crec que tenim la resposta. Jo crec que el que es pregunta el senyor Parnal també ho tenim clar. Aquí estem discutint —i estem tractant— no un projecte de llei del Govern, sinó una proposició emanada d'aquest Parlament sobirà. (*Remor de veus.*) Estem discutint una forma de vertebrar Catalunya. No crec que s'estigui disfressant res en aquest Ple, que jo m'atreiria a qualificar —com molts de vosaltres heu fet— d'històric.

Al marge de Verdaguier, com s'ha citat —em pensava que potser citarien Maragall, però veig que no— (*rialles*), estem tractant quatre aspectes que vertebraran el que volem que sigui Catalunya. Estem tractant de les diputacions, estem tractant de les comarques, estem tractant del que volem que sigui la capital de Catalunya; estem estudiant, ens queda pendent d'estudi la Llei de Règim Local de Catalunya. Això no és disfressar res, això és adquirir un compromís amb el mandat estatutari, potser el compromís més important de tots. Això no és cap cortina de fum. Això representa per a mi la voluntat d'un poble d'articular-se d'acord amb les seves tradicions i amb un projecte clar i definit de futur.

S'ha dit, senyores i senyors diputats, que la vida i el dret estan en íntima relació, i que, si diverses són les realitats de la

vida, diversos han d'ésser també els mecanismes jurídics que les tutel·lin i emparin. Aquesta afirmació bàsica ha d'acompanyar-se d'allò altre que posa de manifest que una mateixa realitat pot ésser objecte de tractament jurídic divers, ja que diversos són els mecanismes jurídics administratius mitjançant els quals pot donar-se resposta als problemes que aquesta planteja i satisfer eficaçment els interessos legítims dels ciutadans que s'hi veuen immersos.

Doncs bé, jo crec que són aquests principis bàsics els que han de presidir l'examen de la Proposició de Llei per la qual s'estableixen i regulen les Actuacions Públiques Especials de la Conurbació de Barcelona, etcètera, i del seu posicionament davant d'aquesta. No cal negar, perquè és evident, que en la conurbació i la seva zona d'influència directa concorren característiques especials determinades per l'existència de grans aglomeracions urbanes, i fa que, entre els seus nuclis de població, existeixin vinculacions econòmiques i socials que poden fer necessària la planificació conjunta i la coordinació de determinats serveis i obres. Aquestes especials característiques reclamen un tractament jurídic diferenciat, que preveuen tant l'Estatut d'Autonomia com la Llei de Bases de Règim Local. El dret reconeix una realitat social existent i li dóna un determinat tractament jurídic.

Però també ha d'afirmar-se que la satisfacció eficaç dels problemes que plantegen tals aglomeracions urbanes pot obtenir-se mitjançant diverses vies, totes elles constitucionals. Amb la creació, o sense la creació, d'entitats d'ens públics, de dret públic, de caràcter local o autònom, amb unitat o pluralitat d'ens, amb més o menys competències, amb composició simple o mixta, les fórmules són diverses; l'elecció d'un o un altre mecanisme jurídic ha d'ésser objecte d'una delegació político-administrativa i, precisament, els corrents actuals de la política administrativa, tant en el dret espanyol com en el comparat, s'orienten a favor de la tesi que reflecteix la Proposició de Llei que examinem.

Cal només citar els casos de la COPLACO, dels grans Madrid, Bilbao i València així com el de Londres, la supressió, reestructuració o reducció de competències dels ens creats per satisfer les seves necessitats, l'atribució de competències de planificació en les comunitats autònomes, etcètera. Tots ells, examinats pel Consell Consultiu per a la formulació del Dictamen, que jo recomanaria que es llegís aprofundidament —el Dictamen del Consell Consultiu. Així, doncs, la Proposició de Llei respon satisfactòriament a les modernes orientacions de la política administrativa i està, a més a més, emparada per una majoria absoluta de representants de la voluntat política dels ciutadans de Catalunya. Pel que fa a la resta, la Proposició preveu els sistemes a seguir durant el període transitori, a fi d'evitar buits de poder i abandó de competències.

Per tot això hem de concloure que la Proposició de Llei és respectuosa amb la realitat social que la precedeix, el fet metropolità que es dóna a la conurbació de Barcelona, el seu tractament jurídic; tot això respon als més moderns corrents de la política administrativa, i ve recolzat per una voluntat política d'una majoria. Així, doncs, nosaltres hem votat abans en contra de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup del PSU, votarem ara també en contra de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup del PSC i votarem favorablement la Proposició emanada d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per posicionar-se ara en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el Molt Honorable Diputat senyor Barrera.

El Sr. BARRERA : Gràcies, senyor President. Nosaltres hem escoltat amb interès i simpatia la intervenció del Diputat senyor Parpal i, com ja es podia deduir de la meua intervenció anterior, compartim algunes de les seves preocupacions.

És un fet, de totes maneres, que cal lamentar que durant molt de temps en els treballs de la Ponència una posició com la que ha defensat aquest matí el senyor Parpal no hagués estat exposada perquè potser, tots plegats, hauríem pogut arribar a una fórmula, jo no sé si hauria tingut el consens de tots, però potser a una fórmula, almenys, més satisfactòria per a tothom.

En tot cas, és evident que, vista la natura dels arguments que jo he desenvolupat en la meua intervenció anterior, i malgrat la comprensió pels que ha exposat el senyor Parpal, això no pot modificar la nostra posició, que —repetixo— es fonamenta en raons d'un altre ordre. En aquestes condicions, doncs, votarem en contra a l'esmena a la totalitat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Correspon ara posicionar-se al Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per fer-ho, té la paraula el senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en aquest torn de posicionament jo voldria començar fent meves les paraules que acaba de pronunciar el Molt Honorable senyor Heribert Barrera. Jo tinc aquí, damunt d'aquesta cadira, una nota per passar-li al col·lega i bon amic Jordi Parpal, en la qual li deia que la seva intervenció m'havia agradat, en la qual li deia que lamentava, no obstant això, que el seu to d'avui no hagi estat el to del Grup Socialista al llarg de tot un any de treballs, però en la qual li afegia també que, és clar, que segurament això tampoc no hauria servit per a res.

Per què no hauria servit per a res, segurament? Perquè anem en aquest debat —i ho he dit abans a la Diputada senyora Eulàlia Vintró— des de l'òptica, des del posicionament previ, des dels criteris prejudicats i preafirmats per cadascú : des de la irracionalitat.

Jo voldria deixar clar que en aquest marc d'irracionalitats, la primera, la fonamental, la clau, la que dóna el tret de sortida, el joc de despropòsits que ha estat aquest debat en els mitjans de comunicació al llarg d'un any, i entre les institucions al llarg d'un any, és la voluntat de fer desaparèixer l'Entitat Metropolitana de Barcelona. Aquesta és la primera irracionalitat, la pedra que engega la bola de neu, la que fa, en definitiva, que l'espiral irracional tiri endavant, faci camí a casa nostra, en relació amb aquesta qüestió.

I, és clar, quan aquesta irracionalitat es fonamenta en una guerra de trinxeres entre institucions, o en una guerra de trinxeres entre persones que estan al capdavant d'aquestes dues institucions, i personalitzen, perquè ho volen, perquè ho volen, perquè més enllà de l'estricta debat sobre la Corporació Metropolitana de Barcelona hi ha altres tipus d'intents : hi ha un intent evident d'eliminar un contra... el que es considera un contrapoder; hi ha un intent evident, en certa manera, per aquesta via, d'introduir un nivell de politització més elevat a la batalla electoral per l'alcaldia de Barcelona; hi ha l'intent d'ar-

renglerar forces al darrere de determinats candidats, intentant traslladar l'equiparació mecànica Jordi Pujol-Catalunya, Jordi Pujol-Josep Maria Cullerell-Catalunya, àrea metropolitana enfrontada amb això, i, evidentment, quan et col·loques en aquesta espiral inamovible, en aquestes trinxeres que no es belluguen, es fa difícil entrar en una lògica de discussió que permeti resoldre els problemes.

Et deixen dues opcions, et deixen dues opcions : o t'arregleres en una de les trinxeres —i aquesta és l'opció que han fet altres forces parlamentàries : s'han arreglerat amb les trinxeres del Govern, amb les posicions de la dreta—, o intentes, des de la migradesa dels teus vots aquí, però des de la ferma convicció en les teves opinions, cercar altres vies de diàleg, altres mares de discussió, fer propostes que permetessin sortir de la situació en què ens trobàvem, a partir de dos criteris, bàsics i fonamentals : el primer, que la reinstauració de la Generalitat exigeix un tractament diferent del tema del que s'hi ha donat fins aquí i, per tant, que convé en el nou organigrama institucional no menysvalorar la Generalitat, donar-li el paper que realment li correspon, i a partir d'un segon criteri, que és que no es perdi tot allò de bo que té l'actual Entitat Metropolitana de Barcelona.

I és en aquest sentit que vam proposar una cimera de partits polítics per tractar aquest tema, per cercar racionalitat, i un sol grup de la Cambra va dir no; un altre grup condicionava la seva presència que hi fos aquest, però en qualsevol cas, si no es va accelerar, és responsabilitat d'un grup d'aquesta Cambra, un grup que diu : «Corporació Metropolitana de Barcelona, no». Per què? Per l'himne i la bandera? Pels contrapòsers? Pel contrapès? És o no és una necessitat l'existència d'aquesta Entitat Metropolitana de Barcelona? I, és clar, això no ho diem nosaltres, ho han dit el 99,9% dels municipis de l'actual àrea metropolitana de Barcelona; han dit que volen una entitat. El que no han dit, senyor Parpal, és que vulguin tots la mateixa entitat metropolitana de Barcelona, però és evident que s'oposen amb el seu vot, amb els seus posicionaments, amb els seus acords de ple, a una de les dues posicions —radicalment, a la voluntat de fer-la desaparèixer— i que matisen l'altra, dient que volen una corporació diferent de la que tenen actualment.

És una necessitat o no una entitat metropolitana de Barcelona? Ara crearem dos ens, mancomunitats, consorcis, podríem seguir... Per tant, és evident que hi ha una necessitat de gestió d'una àrea metropolitana en concret.

Però, és clar, en l'altra posició, dintre de l'espiral d'aquest joc certament irracional, hi ha una posició de dir : «Corporació Metropolitana, sí, però intocable» i, naturalment, aquest criteri no pot ser compartit pel nostre Grup parlamentari. Per què intocable? Per l'himne i la bandera? Pel contrapòser? Pel contrapès? Perquè és el que hi ha i funciona? És que una cosa diferent d'això no podria funcionar igual, sempre a partir del respecte a la decisió dels vint-i-set municipis de crear un sol ens metropolità? És per això que el PSUC va fer la seva proposta : Regió I, presència de les comarques, reducció de l'àmbit competencial, i subscrivim plenament les opinions de l'alcalde de Sabadell, el senyor Antoni Farrés; és clar que sí!, no podria ser d'altra manera. Les hauríem subscrit més si haguessin estat llegides en català, segurament; però, en fi, segurament estaven escrites en castellà i és per això que el senyor Ramon Camp ha volgut ser fidel al text que tenia al davant.

Ho vam dir l'any 1980, el Grup parlamentari del PSUC : el PSUC es reafirma en la seva proposta de comarcalitzar també l'àrea metropolitana. El tractament específic dels problemes d'àmbit metropolità es farà mitjançant la coordinació o mancomunitat de consells comarcals de l'antiga Regió Primera; mentrestant, subsistirà l'actual Corporació Metropolitana, defensarem el seu funcionament plenament democràtic i descentralitzat i la participació de tots els municipis de l'entitat», etcètera. Per tant, no és una posició nova, és un acord d'una conferència nacional del PSUC, el màxim òrgan del PSU de Catalunya entre congressos. I en canvi hi ha altres posicions que sí que s'han modificat. Aquesta Cambra va rebre un document, desembre de 1982, signat per l'aleshores Conseller de Governació, senyor Macià Alavedra, que responia a una resolució del Ple del Parlament de Catalunya en la qual, parlant de la Corporació Metropolitana de Barcelona, sí o no, diu : «en el dilema anterior s'ha triat», Consell Executiu, «la segona alternativa : es manté, doncs, inalterada la Corporació Municipal Metropolitana de Barcelona i, consegüentment, les comarques afectades hauran de respectar el seu àmbit funcional i d'actuació.» Desembre de 1982, i hi ha la signatura del senyor Macià Alavedra. És clar que, això, quan un repassa el seu arxiu en relació amb aquest tema i ho posa en contraposició al titular d'un diari d'abast nacional, 15 de gener del 86, tres anys més tard : «Pujol aconsegà a Alavedra una actitud de maximalisme radical en el Proyecto de Ordenación Territorial de Cataluña.» Aquest és el canvi, no el canvi del PSU, que no ha canviat des de l'any 80 fins aquí, perquè creu en les seves posicions i crec que ho estem demostrant a bastament; el canvi és la voluntat de mantenir inalterable la Corporació Metropolitana, desembre del 82, i el màxim radicalisme en el plantejament del tema, gener del 1985.

Per tant, nosaltres entenem que ha d'existir un sol ens metropolità, i en aquest camp podríem coincidir, coincidim amb la proposta que fa el Grup Socialista, però no com una realitat absolutament intocable —i en aquest camp discrepem de la posició del Grup Socialista.

El PSUC, des de l'òptica nacional de Catalunya i des de la voluntat de defensa del màxim de l'autonomia del poder municipal, creu, creia i seguirà creient que era bona una reducció competencial de l'actual llistat de competències de la Corporació Metropolitana de Barcelona, i segurament aquest criteri, que era compartit per alguns grups de la Cambra i que no era compartit per d'altres, en cas de ser acceptat com a element de debat en l'interior de la Ponència de la Comissió, hauria permès arribar a més amplis acords, als quals, evidentment, no s'ha arribat.

El PSUC defensava, des de l'òptica de l'autonomia municipal, la necessitat d'un sol ens metropolità, i si aquest criteri hagués estat acceptat per grups que acceptant la reducció de competències no acceptaven aquest, segurament haurien pogut discutir en millors condicions amb què no ho van fer.

El PSUC, per tant, no compartia les opinions d'uns, cegats a fer desaparèixer la Corporació, i proposà fórmules de sortida per a aquesta, que, en alguns casos, són passos endarrera importants, importants, com l'ens de gestió del transport —contràriament al que defensava el PSUC i en el qual, segurament, ens hauríem pogut posar d'acord totes les forces parlamentàries d'aquesta Cambra—, la creació de l'autoritat única,

per via consorcial amb el màxim poder de decisió, la màxima capacitat de representació, lògicament, per la Generalitat de Catalunya, res més allunyat als contrapoders i als contrapesos. S'ha anat per la via d'un ens que no respon a aquesta realitat i que és una pas enrere sobre coses amb les quals ja estàvem d'acord, jo crec, la pràctica totalitat dels partits polítics, dels grups parlamentaris d'aquesta Cambra; estàvem en desacord en d'altres, amb la voluntat de mantenir els vint-i-set municipis, amb la nul·la voluntat d'anar a un procés de comarcalització de la major part de les competències de la Corporació Metropolitana de Barcelona, amb la voluntat de retorn d'algunes de les competències, de les més, cap als ajuntaments que configuraven aquesta entitat metropolitana.

Per tant, l'espiral irracional del sí o del no, del tot o del res, del tot intocable o del tot que s'ha d'eliminar, naturalment, ens ha obligat al Grup parlamentari del PSUC a mantenir aquesta lògica al llarg del debat, i, en les nostres posicions de defensa d'una estricta racionalitat, al servei de qui? Doncs, tenia raó el senyor Parpal, des de l'òptica de la defensa dels interessos dels ciutadans que viuen i que treballen —com feia un altre dia broma algun insigne comentarista: tinguin o no tinguin voluntat de ser funcionaris de la Generalitat— a l'àrea metropolitana de Barcelona.

En conseqüència, senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari, per les raons exposades, que s'han de veure estrictament lligades, estrictament lligades a les que ha defensat abans la senyora Eulàlia Vintró, de poder ser sotmès a la consideració de la Cambra el text alternatiu del Grup Socialista en forma fragmentada, no tindriem més remei que dir que «sí» a l'Exposició de Motius, no tindriem més remei que dir que «sí» al que són les Disposicions Finals i Addicionals del text d'aquesta Proposta alternativa, però hauríem de dir que «no» al conjunt que configuren els vint-i-cinc articles d'aquesta Llei. De la màxima de divisió aritmètica d'aquests dos conceptes, suposo que hauran deduït tots plegats que el nostre Grup parlamentari s'abstindrà en la votació de la Proposició alternativa que presenta el Grup Socialista.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara fer el torn de posició al Grup parlamentari Popular. Per a fer-ho, té la paraula el senyor Jordi Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ: Gràcies, senyor President. Senyors i senyors diputats, vostès ja saben el que es diu dels debats parlamentaris: un bon debat parlamentari, una bona intervenció parlamentària et pot fer canviar d'opinió, mai canviar de vot, i nosaltres és el que farem.

Jo, personalment, i el meu Grup volem felicitar el Diputat senyor Jordi Parpal, perquè, sens dubte, ha fet una bona intervenció parlamentària, possiblement d'algunes coses ens ha fet canviar d'opinió; sap que no ens pot fer canviar de vot i, per tant, reiterem el que hem dit abans, que ens abstindrem, ens abstindrem en la votació corresponent a aquesta esmena a la totalitat, perquè, és clar, no ens podem posicionar només pel que es diu en aquests moments, a pesar que —com ja he dit— estem d'acord amb moltes de les coses que s'han dit. Hi ha una llarga història de debat en el si d'aquesta Cambra, en el si de la Ponència conjunta, per referir-me només al debat parlamentari i no al debat polític, al qual ens referíem abans. I he de dir que, malauradament, aquest to positiu, aquestes ofertes positives,

constructives, que per a nosaltres serien difícilment rebutjables des de qualsevol posició, no han estat sempre les que —amb tot respecte— interpretem que ha presentat el Grup de vostè en la ponència conjunta, que no és que hagin estat destructives, el que passa és que no han estat precedides sempre d'una oferta tan generosa, tan constructiva, tan ampla, com la que vostè ha exposat avui aquí.

Ara bé, sí que és evident que és important que en un debat que ha despertat arreu de Catalunya tant d'interès com és aquest sobre la Corporació Metropolitana de Barcelona, i no sobre la Conurbació i no sé quantes coses més, que s'han de reiterar, perquè —hi insisteixo— és molt important el que estem discutint aquí. Hem de pensar que la Llei de Diputacions deia que «lleis sectorials del Parlament de Catalunya transferiran competències a les diputacions». Bé, en definitiva és una llei marc, que obre un camí, dissenya un camí determinat, una voluntat política del Govern de la Generalitat i del Grup parlamentari que li dona suport, però que, en definitiva, en si mateix, de moment no modifica en absolut l'*statu quo*. Les coses com són, ni de les diputacions, ni de les províncies, ni de les futures comarques, ni de res.

La Llei de comarques permet la comarcalització de Catalunya, però és un procés que s'ha d'obrir a partir d'aquí.

La Llei de règim local poques coses pot fer, perquè la Llei de Bases deixava un marge de maniobra tan estret que la veritat és que fora de traduir del castellà al català, molt poquetes coses més faran els ajuntaments a partir de la futura llei municipal de Catalunya, però aquesta llei sí que farà coses. A partir de l'entrada en vigor d'aquesta llei deixa d'existir la Corporació Metropolitana de Barcelona i es modifica sensiblement el tractament públic i institucional que es farà dels problemes metropolitans i, en definitiva, a pesar que es digui que hi ha un fet metropolità, a l'hora de la veritat no hi haurà una resposta, una resposta institucional, una resposta pública, coordinada i eficaç dels problemes que deriven d'aquesta realitat metropolitana, que la Llei diu que existeix, però que a la pràctica no es reconeix.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, és evident, per una altra banda, que l'opinió pública ha encertat quan ha convertit aquesta llei en la protagonista del debat sobre l'organització territorial de Catalunya, perquè és la llei més eficaç des del punt de vista de la realitat, a pesar que, des del nostre punt de vista, no és una llei positiva, i per això ja hem anunciat abans que no la votarem favorablement en el debat de globalitat.

I jo vull, per tant, en aquesta ocasió, i aprofitant el torn de posicionament que tenim respecte a l'esmena a la totalitat socialista, he d'afirmar quina és la posició del nostre Grup, perquè aquestes suposades «dretes» de les quals ens parlava ahir el Diputat senyor Armet, com a mínim no són totes iguals, i, com a mínim, tampoc, senyor Maties Vives, tota l'ala, que vostè diu «conservadora», de l'hemicicle no s'alinea amb les files del Govern i amb les posicions del Govern, i..., si he entès bé la seva intervenció; però, en tot cas, és evident que nosaltres, que estem en aquest costat de l'hemicicle, no estem, en aquest tema, amb les files del Govern.

I no hi estem per diverses raons. Una, perquè —ja ho he dit— es diu que, efectivament, hi ha un fet metropolità a Barcelona. Però nosaltres —potser estem equivocats, però— el

que hem llegit —i com tots vostès, hem procurat llegir una mica sobre el particular i hem participat també en molts debats i en moltes taules rodones sobre el particular, al llarg d'aquests mesos de ponència conjunta—, el que defineix bàsicament —no exclusivament, però sí bàsicament— l'existència d'un fet metropolità, és un territori —és un territori. Si hi ha fet metropolità, hi ha territori metropolità, i aquí no hi ha territori metropolità; perquè hi ha un territori per al tema dels transports, un altre territori per al tema de les aigües i dels residus urbans; no hi ha, per tant, territori metropolità, hi haurà territoris metropolitans, perquè, a més, ja ho diu la Llei: «En el futur, es podran crear més ens metropolitans per gestionar determinades matèries», per tant, hi ha molts territoris metropolitans, no hi ha un fet metropolità en conseqüència, a pesar que s'ha reconegut oficialment, pràcticament, a pesar que es digui en l'Exposició de Motius, i es digui amb la boca molt gran, en molts i molts àmbits d'actuació. I com que nosaltres sí que creiem en el fet metropolità, i creiem en l'existència, per tant, d'un territori metropolità, és pel que no podem estar d'acord amb el tractament que dona a aquesta qüestió el Grup majoritari d'aquesta Cambra i, en definitiva, el Govern de la Generalitat.

I ja sabem que, efectivament, no tenim per què sacralitzar el territori de l'actual Corporació Metropolitana de Barcelona; no tenim per què sacralitzar els vint-i-set municipis. I, possiblement, uns diuen que és més gran el territori metropolità, nosaltres aniríem més, en tot cas —en tot cas, i sempre respectant l'autonomia local i els desitjos, per tant, dels ajuntaments, dels municipis, expressats democràticament a través dels acords plenaris de les seves corporacions representatives, que són els ajuntaments— aniríem, salvant aquesta autonomia local, per la via de la reducció. Però, en tot cas, el que és evident és una cosa, i és que, des de fa trenta anys, hi ha vint-i-set municipis agrupats i funcionant lliurement, voluntàriament i democràticament. I això s'ha de reconèixer. Tenim el dubte, però hi ha una experiència i una realitat, doncs, ens quedem aquí, no vulguem ser més papistes que el Papa: inventar-nos avui un territori metropolità de divuit municipis per als transports, trenta-dos per a les aigües i els residus urbans i, potser en el futur, per al tema sanitari o per al tema que sigui, quinze, dinou o vint-i-tres. Creiem que aquestes improvisacions no són serioses. Perquè s'ha improvisat molt —s'ha improvisat molt. Quan es va lliurar el primer document de treball pel Govern de la Generalitat a la Ponència conjunta, es tractava el tema de l'organització territorial en un únic document de treball, que hauria de ser finalment una única Llei —una única Llei.

Nosaltres vam dir que creiem que era més positiu fraccionar aquest tractament, i, per tant, ens fem responsables, o com a mínim, corresponsables —seria més cert dir «corresponsables» perquè no som en el Govern— del fraccionament posterior. Però dèiem nosaltres enfront del tractament que dona aquest document de treball i, per tant, enfront de la voluntat del Govern de la Generalitat d'eliminar la Corporació Metropolitana, amb un únic article —amb un únic article—, dèiem nosaltres: «La creació, la modificació, la supressió d'entitats metropolitans, s'haurà de fer per llei específica del Parlament de Catalunya». Això ho dèiem nosaltres fa any i mig, quan vam lliurar a la Ponència conjunta, via Mesa del Parlament, el document de treball del Grup parlamentari Popular, que aleshores

estava format per Aliança Popular, el PDP i el Partit Liberal —que això se'ls ha de recordar, perquè som corresponsables d'aquesta posició, que la vam adoptar democràticament en el si del Grup. Per tant: llei específica del Parlament.

I el Govern —no sé si per la iniciativa nostra o perquè la nostra posició el va fer reflexionar— va lliurar, efectivament, un projecte de llei —un document de treball, és igual, ja ens entenem, a aquestes alçades del debat— que tractava de regular específicament el tema, el fet metropolità de Barcelona.

Però vull dir una cosa amb tota claredat i amb tota sinceritat, des de la tribuna: quan nosaltres dèiem això, no ho fèiem com una maniobra dispersiva, però és evident que anàvem en la línia de tractar rigorosament un tema tan important com el fet metropolità de Barcelona. I hi anàvem per la via de la reforma, de la reforma de la Corporació Metropolitana i, per tant, per la via d'adaptar a l'actual situació juríco-política la Corporació Metropolitana de Barcelona. Perquè, com vostès ja saben, només es reforma allò que es vol conservar. I nosaltres volíem conservar la Corporació Metropolitana adaptada a l'actual realitat —com he dit abans— de la Catalunya autònoma; no estàvem aleshores, ni ara, per la desaparició pura i simple de l'entitat metropolitana de Barcelona, es digui com es digui, és igual, perquè el nom no fa les coses.

Aquesta va ser, per tant, la segona posició del Govern de la Generalitat —estava parlant de la improvisació. Vam passar després a una tercera posició. Quina era la posició? Que s'inventen vostres dues entitats metropolitans, amb caràcter jurídic de corporació local, però no com a entitat de caràcter territorial, sinó funcional —sinó funcional. Però en un àmbit territorial que era el mateix i coincidia amb el dels vint-i-set municipis, la qual cosa era important, perquè, implícitament —implícitament, i no tan sols amb paraules, sinó amb fets—, vostès reconeixien l'existència d'un territori metropolità —d'un territori metropolità.

I no contents amb això, van canviar a una quarta i, de moment, darrera posició, que és ja, aleshores, no reconèixer, no ja amb paraules, sinó amb fets, l'existència del territori metropolità, i aleshores van adscriure un àmbit territorial a cadascuna d'aquestes dues entitats metropolitans, un territori diferent, basat, suposem, en estudis molt rigorosos, de caràcter tècnic, però que, a pesar de tanta rigorositat, són també jo tècnic, sóc enginyer industrial i sé perfectament que els tècnics fem el que volem, moltes vegades, no ens enganyem. Vostès no em demostraran mai que coincideix absolutament el territori de trenta-dos municipis per tractar les aigües que els residus urbans, és impossible; és impossible, des d'un punt de vista tècnic i científic; és impossible. És una decisió política, no ens enganyem; els tècnics funcionen d'acord amb les instruccions polítiques, i és com ha de ser, se'ls encarrega un estudi per fer una cosa determinada, no és al contrari, no són els tècnics els que diuen als polítics el que han de fer.

Hi havia una voluntat política clara d'eliminar el territori metropolità. I això s'ha aconseguit perquè tenen vostès una majoria. Però això demostra que hi ha hagut improvisació —improvisació. Perquè aquests canvis d'opinió, que serien lògics i normals, perquè de savis és rectificar, i perquè, teòricament, al llarg d'una discussió en ponència conjunta s'ha d'evolucionar de posicions per apropar-se a la resta de grups parlamentaris, no és el que va justificar aquests canvis d'opinió,

perquè, en cap cas, llevat del canvi primer al segon, que era llei específica per tractar el fet metropolità de Barcelona, els altres no van aproximar, en absolut, les posicions del Grup de la majoria a la resta de grups que estaven representats en la Ponència conjunta. I jo dono fe, com a mínim, que això afectava el meu Grup parlamentari, que va tenir la iniciativa de demanar «lleis específiques» per a aquesta qüestió i que, per tant, modestament, té una certa autoritat per parlar d'aquest punt concret i específic.

Per tant, quina és la nostra posició, quina és la nostra posició? Nosaltres diem «sí» al fet metropolità; diem «sí» —diem «sí»— a la Corporació Metropolitana de Barcelona, o a l'entitat metropolitana de Barcelona, es digui com es digui? No ens interessa això, aquesta discussió, ja ho he dit abans: el nom no fa les coses. Ara bé, aquesta corporació, entitat metropolitana reformada, revisada, adaptada a la realitat actual. En quin sentit? En una triple vessant: de manteniment, com a màxim i, si no, reducció, del seu àmbit territorial, primer punt. Segon punt: reducció del seu àmbit competencial; claríssimament amb competències fixades i taxades per evitar aquesta tendència a l'expansió que ha tingut la Corporació Metropolitana i que, per una altra banda, era lògica —no justificable, però lògica.

Tercera vessant: modificar els seus òrgans de govern i d'administració. Potser l'excessiu presidencialisme de la Corporació Metropolitana, potser l'excessiva utilització de la Corporació Metropolitana com a plataforma política ha portat com a conseqüència això. Però si això primer hauria pogut ser un error, no justificaria un error posterior. Mai un error es pot compensar o justificar amb un altre error, amb una altra equivocació. I, per tant, anàvem en la línia de possibilitar, mitjançant una llei que modifiqués els alts òrgans de govern i d'administració de la Corporació, de l'entitat metropolitana de Barcelona, l'accés, per una banda, de tots els alcaldes al consell plenari, al ple d'aquesta institució, perquè tinguessin veu i vot, i no com succeeix ara, que no és així, i, a més, per la via de la introducció de la figura del gerent, donar-li un contingut més tècnic, més funcional, que es correspongués més amb el que ha de ser una entitat prestadora de serveis als municipis, i que no pogués mai ser utilitzada, voluntàriament o involuntàriament, com una plataforma d'actuació política per part de ningú. (*Remor de veus.*)

Aquesta era la nostra posició, aquesta ha estat la posició del Grup Popular, aquesta ha estat la posició de Grup Popular, des del primer moment, des de fa any i mig, i és la que mantenim ara. I precisament perquè aquesta ha estat la nostra línia d'actuació i de posició sobre el particular des de fa molts mesos, repetim, en aquests moments, que ens abstindrem en aquesta votació, ens abstindrem en la votació a la globalitat, i també —i això potser agradarà al Ple per l'estalvi de temps que suposa, no per una altra cosa—, potser aquesta tarda retirarem les cinquanta-set esmenes que suposen el 34% de la totalitat d'esmenes, per mostrar claríssimament que aquest debat parlamentari està viciat d'origen; està viciat d'origen perquè no s'han discutit les coses que s'havien de discutir i com s'havien de tractar; està viciat d'origen absolutament. (*Remor de veus.*)

Aquest debat no ha parlat, no ha permès parlar del tema metropolità sense judicis previs, sense posicions, partint de posicions preconcebudes en funció de plataformes de poder, en

funció d'interessos polítics creats per les institucions a les quals afecta. Els convidats de pedra d'aquest debat han estat els que haurien de ser els principals coprotagonistes amb nosaltres, que eren els alcaldes de la Corporació Metropolitana, que han tingut l'oportunitat de manifestar la seva opinió quan ja estava sentenciada aquesta Llei i estava sentenciada la desaparició de la Corporació Metropolitana de Barcelona. Ha estat un error fonamental de procediment, d'actuació, i nosaltres, públicament, volem manifestar el nostre desacord amb aquesta manera d'actuar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a intervenir en nom de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, nosaltres, tots els que som aquí, som els representants del poble de Catalunya, i nosaltres, tots els que som aquí, tenim una obligació i un mandat estatutari, que és organitzar territorialment Catalunya. I tindrem models polítics diferents, i tindrem programes electorals, i tindrem votacions diferents també, però legítimes totes elles, respectables. I totes elles, tant unes com les altres, busquen el bé general, i això que jo pressuposo per a tots els models que aquí es puguin explicar també demano que es pressuposi per al nostre model territorial.

I, per tant, el fet metropolità no és un fet que es pugui contemplar aïlladament d'una proposta general per a tot Catalunya; el fet metropolità ha d'estar incardinat, ha d'estar totalment encaixat en l'organització territorial de Catalunya. (*Remor de veus.*) Per això, avui aquí debatem —aquests dies estem debatent en sessió plenària— tota una sèrie de documents que configuraran l'organització territorial de Catalunya, sobre la base de la disminució de les diputacions i la possible supressió, en el temps, de les diputacions; sobre la base d'un sistema, que és el sistema comarcal; sobre la base de donar una proposta d'una solució organitzativa nova, «novedosa», al fet metropolità; sobre la base d'adaptar a Catalunya un règim local que faci funcionar els nostres ajuntaments, que doni, per tant, una normativa jurídica als nostres ajuntaments.

Aquesta és la feina que estem fent aquests dies; aquest és el model territorial que nosaltres anem confeccionant aquests dies, en funció d'un mandat, que és el mandat que ens va atorgar el poble de Catalunya al seu dia.

I aquest model té una referència constant, que és l'article 5 de l'Estatut, que, com vostès saben, ens mana, ens ordena, ens imposa que Catalunya estructuri la seva organització territorial en municipis i comarques. És a dir que aquests —municipis i comarques— són els dos elements clau de l'organització territorial de Catalunya, i són els dos elements que hem de tenir sempre molt presents per interpretar els altres elements que han de confeccionar el conjunt de l'organització territorial de Catalunya. Municipis i comarques, dos elements clau que sempre hem de tenir presents, que primen sobre qualsevol altre dels elements que es puguin aquí discutir.

També trobem en l'article 5, en el seu punt segon, que s'estableix la possibilitat de crear entitats locals diferents, basades en fets urbanístics, en fets metropolitans, i altres de caràcter funcional i amb fins específics, però això s'estableix de manera potestativa; continua essent vàlid l'argument que acabo de dir,

que en primer lloc són els municipis i comarques; després, vostès facin altres coses, però, primer, organitzin Catalunya sobre la base d'aquests dos elements clau. I qui té la competència per decidir si s'han d'estructurar, si s'han de fer altres agrupacions de municipis diferents de les comarques, és el Parlament de Catalunya, i per això avui estem aquí, per això. I per això avui tenim nosaltres capacitat per decidir, perquè ens ho diu l'Estatut d'Autonomia, perquè ens ho reconeix la Constitució, perquè ho diu la Llei de Bases de Règim Local.

I, per tant, aquests elements, aquestes consideracions que es fan són les que determinen una opció, que és l'opció que fa el nostre Grup parlamentari respecte al tema de l'organització dels serveis metropolitans. Però, malgrat aquestes premisses —que a mi em semblen molt clares—, s'ha emmarcat, s'ha centrat el debat al voltant d'una consideració que és si s'ha de suprimir o no la Corporació Metropolitana de Barcelona. Aquest ha estat el debat central : si s'ha de suprimir o no la Corporació Metropolitana de Barcelona, i aquest és un plantejament fals. És un plantejament enganyós, poc tècnic i gens seriós (*Remor de veus.*) El que ens havíem de preguntar...

El Sr. PRESIDENT : Prego a la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. CAMP I BATALLA : El que ens havíem de preguntar, senyores i senyors diputats, és quin tractament donàvem al fenomen metropolità, com el tractàvem, el fenomen metropolità. I hem assistit a la creació, per tant, d'una falsa controvèrsia, que pretén confondre Corporació Metropolitana de Barcelona amb el fet o fenomen metropolità de Barcelona. Són dues coses diferents.

Podem dir «sí» al fenomen metropolità i podem dir «no» a l'actual sistema d'organització d'aquest fenomen metropolità (*remor de veus*), com una fórmula superada en el temps...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. CAMP I BATALLA : ... i desfasada en la nova realitat catalana. La polèmica s'hauria d'haver centrat, en tot cas, en com es delimita, es defineix i s'organitza el fet metropolità de Barcelona.

Les circumstàncies que van presidir la creació de la Corporació Metropolitana de Barcelona eren les mateixes que avui caracteritzen la realitat socio-econòmica i política de Catalunya? És evident que no; no hi havia democràcia, estàvem en un règim dictatorial; no hi havia, per tant, tampoc una autonomia municipal garantida per la Constitució; no hi havia un poder polític català; hi havia un sistema econòmic determinat, hi havia una situació econòmica determinada. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. CAMP I BATALLA : En primer terme, per tant, políticament era raonable que les propostes tècniques que en aquell moment —s'ha vist— també entroncaven amb unes propostes, podríem dir, d'allò més progressistes, intentessin desplaçar l'àmbit de decisió política a uns àmbits de decisió tècnica, perquè aquesta era una manera de frenar possibles intents especulatius que en aquell moment existien, es produïen. Era una solució d'emergència, era una solució del moment, conjuntural, i, per tant, doncs, per això neix la Corporació Metropolitana de Barcelona.

En segon terme, ens trobem, com deia, amb una situació afectada pel que en podríem dir «desenrotllisme» econòmic, una política econòmica que acceptava els moviments migrato-

ris com una cosa inevitable; que estava al servei d'un creixement econòmic que generava i accentuava els desequilibris territorials, i les àrees metropolitanes eren uns instruments al servei de la política econòmica, molt concreta, i, evidentment, avui ja superada.

Per tant : règim no democràtic, manca d'autonomia municipal, «desenrotllisme» econòmic, i, sobretot, inexistència d'un govern nacional català i del Parlament de Catalunya amb capacitat de decidir sobre aquests temes.

Aquestes eren les coordenades que van presidir la creació de la Corporació Metropolitana de Barcelona; més ben dit, de l'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona. Quines són les coordenades socio-polítiques actuals, que són les que ens han de servir de base per decidir el que aquí se'ns proposa? Un règim democràtic, amb un principi clar d'autonomia municipal, un govern de Catalunya amb unes institucions decisòries i amb capacitat per decidir, una situació econòmica, des del punt de vista del que abans deia jo del «desenrotllisme», superada; superada, i, a més a més, doncs que aquesta situació econòmica ha provocat, certament, una sèrie de situacions de marginació i de subdesenvolupament en sectors molt concrets de l'àrea metropolitana, i que generen des economies funcionals, encaridores i poc operatives.

Per tant, en aquesta línia, avui s'imposa una política econòmica de creixement més harmònic i equilibrat al territori. Fins i tot, per molts serveis de l'àrea metropolitana..., molts serveis de l'actual Corporació Metropolitana s'estenen molt més enllà de l'àmbit estricte de la Corporació Metropolitana, fins i tot alguns es confonen amb tot l'àmbit de Catalunya, fins i tot podríem trobar algun element que superés el mateix àmbit general de la nostra Comunitat Autònoma.

Cal, doncs, apuntar el fet metropolità com una realitat en revisió, no únicament per la necessitat d'adaptar-la a la nova organització territorial de Catalunya, sinó també per acomodar-la a una societat diferent, a unes característiques socio-econòmiques canviants, als nous desafiaments de l'equilibri territorial en el marc d'una societat progressivament intercomunicada, dependent i tecnològicament avançada.

Hem assistit a l'intent de fer creure a l'opinió pública que aquest debat metropolità, que abans jo deia que no ha estat realitzat, era simplement el reflex de la lluita pel poder, i avui aquí s'ha repetit diverses vegades que era una lluita partidista entre partits polítics, i això no és cert; això no és cert.

No vull negar que tot procés d'organització territorial tingui conseqüències polítiques; tot procés d'organització territorial té conseqüències polítiques, perquè afecta els nivells de decisió política, això és evident. Però aquesta no ha estat la nostra raó de funcionar, d'entendre el problema, en el moment d'afrontar aquesta situació. Per nosaltres... tenim molt clar que és entorn al tema metropolità a Barcelona on es produeix una confrontació entre dos models territorials; es produeix, per tant, una confrontació —que podríem dir-ne, en certa manera, ideològica— que respon a programes electorals i a concepcions de país, també. I aquest no és un debat nou en la nostra història recent; abans, la Diputada Vintó feia referència que no era un debat nou en la nostra història recent, perquè, parlant sempre del reconeixement de Barcelona com a capital i motor de Catalunya, s'han produït plantejaments territorials a Catalunya que ens porten cap a l'equilibri territorial, uns, i s'han produït plan-

tejaments territorials que ens porten cap al desequilibri, uns altres. Uns cap a una descentralització real en el territori; uns altres, cap a una centralització.

Així, si veiem i repassem la nostra història recent, veurem que a principis del segle XX, precisament, es proclama un objectiu, que era fer «Catalunya ciutat», i es deia: «tenim per ravals els Pirineus, i per eixample la Mediterrània»; la Mancomunitat, des d'un plantejament nacionalista, posa en funcionament programes culturals i d'obres públiques que han de culminar en la confecció d'una veritable política de desenvolupament regional. Recordem, per tant, el Pla Sexennal, del 1920, basat en la industrialització, i que requeria un poder polític català, fort, que va ser frustrat per la dictadura del General Primo de Rivera. I els anys vinents, en plena dictadura de Primo de Rivera, van esdevenir importantíssims per a la configuració territorial de Catalunya, fins i tot per a la que arriba als nostres dies: la relació Barcelona-conjunt de Catalunya s'havia anat desequilibrant en tots els anys de principis de segle, i s'havien de prendre opcions decisives; s'havien de fer polítiques de «gran Barcelona», o bé de desenvolupament integral de Catalunya. El context polític i els interessos immediats, econòmics, d'aquell moment, van imposar l'opció «gran Barcelona».

Durant els anys 30, amb la Generalitat republicana, s'intenta donar un tomb a la situació, i es tornen a buscar instruments que permetin un equilibri territorial, un creixement harmònic general del país, i es planteja la divisió territorial, i el Regional Planning i el Pla Macià per a Barcelona a què abans feia referència, i l'autonomia municipal, considerada per la Llei del 34, que pretenia donar garanties a aquesta línia i el Pla General d'Obres Públiques; però també, una altra vegada, dissortadament, els resultats de la Guerra Civil van frustrar aquests projectes i van canviar la situació política i ho van fer impossible.

I en la Barcelona del franquisme, el Pla Comarcal del 53 i el període Porcioles, què representen? Representen simplement la continuïtat de l'opció «gran Barcelona», i agreujada per comportaments econòmics i polítics del moment, que comporten, i que porten a una gran concentració a l'àrea barcelonina, en detriment de la resta del país. I la Corporació Metropolitana de Barcelona, pels tècnics que la fan néixer, és una sortida conjuntural i que es veu quasi disminuïda respecte al que es volia, que era el Pla Director de l'Àrea Metropolitana del 68, amb uns objectius molt més amplis, que agafaven tota la Regió I i que també demanaven, i també demanaven un poder polític en aquell moment, que tampoc era possible perquè les circumstàncies del moment no ho feien possible.

I arribem a la discussió actual, en la qual se'ns presenta una altra vegada l'opció de prendre decisions importants en funció del model territorial que es vulgui adoptar. Hem de triar un model territorial que comporti l'equilibri o un altre que comporti el desequilibri? Hem d'optar per la descentralització real sobre el territori, que no és simplement la descentralització administrativa, no és simplement obrir oficines, no és simplement, per tant, obrir dependències de l'Administració pública, sinó que hi ha polítiques industrials: establir bones comunicacions, facilitar l'assentament poblacional, mitjançant establiments de foment dels serveis bàsics, en polítiques de tot ordre en el camp comercial i turístic arreu del territori. És a dir, recuperar i ampliar la vella idea de principis de segle de la

«Catalunya-ciutat», de la Catalunya harmònica, territorialment equilibrada. I aquest és el nostre model, basat en l'existència d'unes institucions de govern a Catalunya amb responsabilitats a tot el territori, i, per tant, potenciant un desenvolupament harmònic al territori sobre la base del protagonisme de les ciutats intermèdies de Catalunya, i de les seves comarques. (*Remor de veus.*) I això comporta, per tant, lluitar contra models...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CAMP I BATALLA: ...territorials; això comporta lluitar contra models territorials que, si són adoptats, porten a la concentració i al desequilibri; porten a la insolidaritat i responen a uns interessos molt determinats, d'acotar zones del territori en funció, potser, d'interessos partidistes, que d'aquí aquell raonament que es fa pensant, de vegades, des de ciutats molt determinades, i que respon a una filosofia que en podria dir insolidària i que pretén contraposar tot allò que és urbà, com a progressista i modern, amb la resta del territori (*forta remor de veus*), que segons aquests plantejaments esdevindran...

El Sr. PRESIDENT: Silenci! Aquesta Presidència es veurà obligada a cridar a l'ordre nominalment algun diputat! No li agradarà haver-ho de fer, per tant, prego als que són aquí presents que no la posin en aquesta situació.

Continuï, senyor diputat.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President. Aquesta visió a què feia referència ara, aquesta visió que torno a qualificar de possiblement insolidària i que pretén contraposar l'urbà com a progressista i modern amb la resta del territori, que, segons aquests plantejaments, esdevindria retrògrada i reaccionari, aquesta visió interessada i marginadora que, com hem vist, s'ha donat en altres èpoques de la nostra història, és la que precisament nosaltres no volem adoptar.

Vull recordar, en aquest sentit i en aquest moment del debat, opinions de persones, o una opinió d'una persona qualificada, com és l'amic Jordi Borja, que ha treballat el tema a bastament i que no sabia ben bé en aquests moments on col·locarlo en l'espai de l'esquerra oficial, no ho sabia exactament (*remor de veus*), però que deia, que deia en Jordi Borja, deia —i és molt il·lustratiu per al que estem debatent, per a les decisions que hem de prendre, per justificar el model territorial determinat—, deia en Jordi Borja: «El desequilibri existent entre Barcelona, àrea metropolitana, i la resta de Catalunya ens obliga a ser prudents i limitar les competències a les estrictament necessàries a l'hora de constituir organismes metropolitans que puguin ser més forts que la mateixa Generalitat. Aquesta problemàtica es pot abordar seguint dos camins diversos», deia ell, «el primer, l'anomenem metropolità, i consistirà a reforçar inicialment l'actual Corporació, lligant-la al màxim possible a Barcelona...», i continuava fent una sèrie de consideracions que portarien a l'ampliació de la Regió Primera, i a una sèrie de col·laboracions amb la Generalitat, amb la Generalitat que en aquells moments —això, estic parlant dels anys 79-80; l'any 79.

Diu: «Aquest camí és un camí que ens pot portar a solucions de caràcter centralista i tecnocràtic, tant si ens situem a l'interior de l'àrea metropolitana com si ens situem en relació amb el conjunt de Catalunya». I deia: «Hi ha un altre camí que també podem optar per enfocar els temes de l'equilibri territo-

rial de Catalunya, per abordar l'organització territorial de Catalunya», que és el camí que ell anomenava «autonòmic». I deia : «El punt de partença són els municipis, dotats d'ajuntaments elegits, les comarques com a realitat institucional a construir i la primacia d'una política territorial amb una perspectiva de Catalunya-ciutat, i ordenada, per tant, per la Generalitat. Aquest camí no significa prescindir dels òrgans metropolitans, sinó reestructurar-los segons els principis anteriors». I continuava : «Un camí d'aquest tipus ens porta a un plantejament global per a Catalunya, a constituir comarques relativament petites, com les del 36, que complementen els municipis, a mantenir un nombre elevat de municipis, a descentralitzar els grans, i, en general, a apropar la política i l'administració als ciutadans. Barcelona ciutat recupera el seu paper de capital integrada al seu país, Catalunya, i la realitat metropolitana és objecte de solucions descentralitzades, i, en tot cas, només funcionals, però evitant les tendències a afavorir únicament un pol polític i econòmic que augmenti tant els desequilibris entre els territoris com les diferències entre la política i els ciutadans.» Aquestes eren paraules que he volgut recordar aquí perquè emmarquen, fora de context, fora de la discussió exacta que en aquests moments estem debatent, i que és una reflexió que la vull considerar des del punt de vista tan sols tècnic de la persona que l'emetia, des del punt de vista tan sols tècnic.

Per tant, les opcions són clares : la confrontació no és del poder pel poder, sinó que és la confrontació de dos models territorials. El primer, que en Jordi Borja deia «metropolità», porta, segons hem vist, a solucions de caràcter centralista, i és, per tant, conseqüència de la pràctica d'una política que pretén ser absorbent, que encaixa amb les tendències històriques a què abans he fet referència, dels moments de més concentració i desequilibri territorial, i que ara, certament —i no sóc jo l'orador que ho ha dit per primera vegada—, ara vénen reforçades pels qui volen acceptar aquesta herència, i que volen reforçar-la amb afirmacions com les que existeix una cultura metropolitana, que hi ha un home metropolità, que hi ha una bandera, que hi ha un himne..., en definitiva, es pretén presentar un tema purament organitzatiu com un dels elements definitoris de la societat catalana.

El nostre plantejament, que és el de, com dèiem abans, la Catalunya ciutat, té com a punt de partença els municipis, té com a punt de guia les comarques, té com a objectiu el creixement harmònic i equilibrat de tot el territori. Aquest camí no significa ignorar el fenomen metropolità, tot al contrari, implica analitzar-lo i donar-li una sortida administrativa, en funció del model organitzatiu general de Catalunya, que faci que Barcelona ciutat torni a tenir el paper de capital integrada en el seu país.

Davant de totes aquestes consideracions, reconeixent l'existència, per tant, d'un fenomen metropolità a l'entorn de Barcelona, la nostra proposta passa per donar una solució organitzativa nova al fet metropolità, que sigui respectuosa amb l'autonomia municipal, que tingui en compte el model comarcal, que respecti les atribucions de la Generalitat, que representi una millora en la prestació de serveis sobre la base de la creació d'entitats funcionals i la determinació d'un territori de planificació que s'adeqüi millor a l'abast real del fenomen metropolità.

S'ha volgut confondre també l'opinió pública formulant

equacions com la de : «fet metropolità igual a CMB», o bé : «desaparició de la Corporació Metropolitana igual al buit, igual al no-res», amb l'única pretensió de sacralitzar l'actual Corporació Metropolitana com una única i exclusiva fórmula organitzativa. Tots sabem perfectament que no hi ha un únic model organitzatiu per a enfocar aquestes fórmules, aquest fenomen metropolità. Trobaríem exemples arreu del món que justificarien aquestes paraules que estic dient jo. Fins i tot, aquestes dies que estan sortint llistes en la premsa d'àrees metropolitanes o zones metropolitanes per justificar, per continuar mantenint aquesta confusió d'«àrea metropolitana igual a Corporació Metropolitana», trobaríem exemples, en aquestes mateixes llistes, de ciutats o de zones metropolitanes que no tenen res a veure amb la solució orgànica, amb la solució administrativa que té l'actual Corporació Metropolitana.

El nostre model, per tant, i que vostès coneixen, és un model que està articulat en diverses fases : en una fase de considerar l'àmbit metropolità com un àmbit superior a l'actual Corporació, que és tot el de la Regió Primera, com a regió estratègica on s'ha de planificar una sèrie de serveis, una sèrie de polítiques que responen directament a fenòmens metropolitans, que passen pel transport, com passen per l'urbanisme, com passen pel tractament de residus o el que aquí se n'ha dit el «cicle hidrològic». Aquest àmbit territorial de la Regió Primera seria, per tant, l'àmbit on després s'haurien d'anar determinant aquestes polítiques, i en el qual, concretament en aquest àmbit, també actuarien les comarques —que, com abans ha dit un altre diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, han de tenir un paper decisiu en el nou funcionament i la nova manera d'enfocar el fet metropolità. I es preveu la creació de dos ens locals per gestionar específicament serveis, i concretament els serveis de transports públics i els relatius al subministrament i sanejament d'aigües i l'eliminació de residus, cada un d'ells en àmbits territorials determinats, en funció de les seves especificitats.

En cap cas la nova regulació que es proposa suposa assumir competències per part de la Generalitat, tant en el tema de transports com en el tema d'urbanisme com en el tema de l'aigua, totes elles tenen el seu reflex, totes elles tenen el seu origen en competències estatutàries i que es justifiquen perfectament; unes —el cas de l'urbanisme— que vénen justificades i desenvolupades per la Llei de Política Territorial de l'any 83, aprovada per tots nosaltres; en el tema del transport, que vénen per les competències en transport que marca l'Estatut, i en el tema d'aigües, que vénen també per la competència en aigües que marca l'Estatut i per la Llei d'Aigües de l'Estat; totes elles vénen suficientment justificades en el nostre text màxim i institucional a nivell d'autogovern de Catalunya.

Entorn de si ha de produir-se, per regular aquest fenomen metropolità, la creació d'una o diverses àrees metropolitanes, hi ha hagut una certa discussió, una certa controvèrsia. Entenem que aquesta controvèrsia, des del punt de vista estrictament jurídic, no està justificada, perquè l'opció que es pren és una opció vàlida, que és emmarcada pels textos estatutaris, que és emmarcada també per la Llei de bases, i que també ve avalada d'alguna manera per la Constitució, ja que la Constitució no garanteix l'existència d'entitats metropolitanes o àrees metropolitanes, i que, en tot cas, tot això es remet als estatuts corresponents i, en tot cas, queda clar que la competència la té

aquest Parlament.

I, en aquesta línia, ens porta a preguntar-nos, a nosaltres mateixos i per tant a la Cambra : quina és l'entitat, quin és el mecanisme regulador del fenomen metropolità que atempta menys contra el principi constitucional d'autonomia municipal —si hi ha algun principi que hem de tenir present és el de l'autonomia municipal—, quin és el mecanisme que atempta menys contra l'autonomia municipal? Una entitat amb fins genèrics, com la que es proposa, que pugui anar desapoderant els municipis de les seves competències, o bé una entitat específica, de caràcter supramunicipal, amb funcions molt determinades i conseqüència del fenomen metropolità? Per a nosaltres la conclusió és òbvia : l'esquema que força menys el principi d'autonomia municipal és el que proposem nosaltres, és el que atempta menys contra el principi d'autonomia municipal i resol la problemàtica resultant del fenomen metropolità.

Per tant, no s'acaba d'entendre la polèmica de per què hi ha..., i s'hi oposa una situació que reforça el poder municipal. Per què es vol imposar allò que en bona part es pot aconseguir per la via del pacte municipal? No seran raons ni tècniques ni jurídiques, tampoc seran raons municipalistes ni d'altres semblants. Penso que ens trobem, per tant, després de tot el que he dit, davant d'un debat entre dos models d'organització de Catalunya, relligats a concepcions polítiques ben definides. Hi ha qui diu que existeix una tesi que pretén diferenciar, que pretén enfrontar, diferenciar la Catalunya metropolitana de la resta de Catalunya; la Catalunya forta, demogràficament, recordaria, per tant, la seva potència a la resta del país i li exigiria una organització territorial que donés a la primera un tractament específic i diferenciat, amb més competències i amb més recursos. De fet, la Generalitat seria, amb una certa simplificació —això sí, ho reconec—, però seria el Govern de la resta de Catalunya, el Govern de la Catalunya no metropolitana. Per tant, això seria una simplificació, però valgui la figura, en termes absoluts, per demostrar el que estic dient. Enfront d'aquesta tesi hi ha la tesi de la Catalunya ciutat, que pretendria dividir Catalunya en municipis i comarques, al voltant d'una política que estengui la millor qualitat de vida urbana a la totalitat del territori català. És la Catalunya equilibrada territorialment, que valora el paper del més petit dels seus municipis com a manifestació de vitalitat i de força, força que ens evita els moviments migratoris interns, que abarateix molts serveis, que crea més riquesa, evita suburbialització i deseconomies i un llarg etcètera que podria ara aquí pronunciar.

Són, per tant, dos models territorials que responen a dos models polítics, tots dos respectables però diferents. Que siguin, per tant, els legítims representants del poble de Catalunya, units en aquesta Cambra, els qui decideixin, i amb la plena convicció que els ciutadans d'aquesta àrea metropolitana actual, els ciutadans de tot Catalunya tinguin molt present que els serveis que actualment es presten continuaran estant garantits.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Acabat el debat, caldrà passar a la votació.

Els senyors i les senyores diputats que estiguin d'acord amb l'esmena a la totalitat que s'acaba de debatre, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 75 en contra i 11 abstencions.

Ara caldrà ja que suspenguem la sessió fins a la tarda, a les cinc.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de tres de la tarda i tretze minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de sis de la tarda i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, i de l'I. Sr. Secretari Segon, I. Sra. Secretària Tercera i l'I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida pels lletrats Srs. de Alfonso i Ferret.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

La Mesa del Parlament ha rebut, signada per tots els grups, una proposta que ara el senyor Secretari els llegirà, per si mereix la seva consideració —com ho suposo, pel fet que hi hagi la signatura de tots—, i podem prendre un acord sobre aquesta proposta.

El Sr. SECRETARI QUART : «Els grups sotasignats formulen la següent Proposta de Resolució :

»El Parlament Catalunya expressa, sota el signe de la unanimitat, el seu rebuig més enèrgic a l'atemptat criminal produït avui a la nostra ciutat, mostra el seu dolor i solidaritat a les víctimes i als seus familiars, condemna els autors d'aquest atemptat com a indesitjables pertorbadors de la pau ciutadana i, des de la seva alta responsabilitat nacional, crida tots els ciutadans de Catalunya a col·laborar per tal de mantenir la nostra terra inaccessible a tota maniobra i tota temptació de violència i a treballar per mantenir la pau i la convivència pacífica, que són, avui, el nostre patrimoni més preuat.

»Palau del Parlament, 27 de març de 1987.»

Signat per tots els grups parlamentaris.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, aquesta Presidència ha de preguntar si, realment, com sens dubte s'ha de reflectir en aquest document, tots hi estem d'acord i si podem prendre l'acord per assentiment. (Pausa.) Molt bé, doncs. Queda aprovat.

Aquest matí hem acabat les esmenes a la totalitat del nostre projecte o Proposició i, ara, hem d'entrar ja en les esmenes concretes. La primera esmena és a tot el llarg del text, presentada pel Grup parlamentari Popular. És una esmena de modificació. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, probablement recordaran que est matí en el posicionament sobre el vot o l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, recordaran los il·lustres membres d'esta Cambra que les últimes manifestacions del Diputat i president del nostre Grup, senyor Fernández, eren relatives a la possibilitat de reti-

rar totes les nostres esmenes. Ens sembla, en tot cas, senyor President, que est és el moment oportú de fer efectiva esta decisió, i, per consegüent, deixem constància a la Mesa i als membres d'esta Cambra que el Grup Popular retira totes les esmenes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per tant, no cal debatre-ho ni votar-ho.

El Sr. CURTO : No cal, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies.

El Sr. CURTO : Gràcies.

Ara, a l'article 1, hi ha, per començar, una esmena del Grup Popular, que ha estat retirada, naturalment, i segueix una esmena —la número 5— del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que és de modificació. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Aquesta esmena, que defensarem conjuntament amb les esmenes números 9 i 10, el que pretén són dues qüestions essencials. En primer lloc, definir el nom de l'entitat metropolitana que nosaltres dibuixem en aquest text —Entitat Metropolitana de Barcelona—, en la mesura en què hem defensat una sola entitat, però, més enllà, suprimir del text de l'article primer les referències que fa que aquesta Llei regula les actuacions de l'Administració de la Generalitat i dels altres ens locals també sobre aquest territori, perquè entenem que això no és així. Aquesta Llei és una llei que, en tot cas, regula el que fa aquesta entitat metropolitana o aquests ens que es creen en aquesta mateixa Llei, perquè, si és cert —si fos veritat— que la Llei hagués de regular tot el que fan l'Administració de la Generalitat i els altres ens locals sobre aquest territori, això entraria en encavalcament amb la Llei de comarques, amb la Llei municipal..., en definitiva, amb altres lleis que aprovarà el Ple d'aquest Parlament.

En definitiva, nosaltres el que pretenem és que la regulació de les competències de l'Administració de la Generalitat i els altres ens locals sigui regulat per les lleis sectorials que s'hauran de fer, no crear interferències amb l'ens metropolità i defensar la nostra concepció que hauria de ser un únic ens metropolità, i no dos, com dibuixa la Proposició de Llei.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Efectivament, l'esmena del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya pretén mantenir una denominació concreta i, per tant, també, una sola entitat, que seria l'Entitat Metropolitana de Barcelona, i també fa referència que en l'àmbit d'actuació, no hi haurien d'actuar altres administracions públiques.

Quant al primer, és conegut per part de la Cambra el posicionament del nostre Grup, que han d'existir dues entitats metropolitanes; que ambdues tenen un àmbit competencial determinat, que també és conegut; que ambdues tenen un àmbit territorial també determinat en funció dels serveis que han de prestar, i també és conegut que la proposta que es planteja contempla un àmbit d'actuació, podríem dir-ne, estratègica, des del punt de vista metropolità, molt més ampli, d'aquestes dues entitats executores, que és l'àmbit de la Regió I, formada per les comarques del Vallès Oriental, del Vallès Occidental, del Maresme, del Barcelonès i del Baix Llobregat, i que en aquest

àmbit és on s'ha de donar, i on es produeixen una sèrie de confluències entre diverses administracions, i per això es planteja, en aquest article, que aquestes administracions hi han d'actuar en funció de les competències que tinguin atribuïdes, no de cap altra. I, per tant, el plantejament que fa el senyor Maties Vives, de suprimir aquesta referència que les competències que corresponen a cada administració pública, entenem que, precisament, podria portar a una confusió no volguda.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ens toca ara la discussió de l'esmena número 6, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Lluís Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, defensaré les següents esmenes —vaig a poc a poc— : la 6, la 8, la 46, la 92, la 94 i la 148.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies.

El Sr. ARMET : Gràcies, senyor President. Amb la defensa d'aquestes esmenes, fonamentalment, l'objectiu que perseguim el Grup Socialista és la definició de l'àrea metropolitana de Barcelona, la conurbació de Barcelona, com a ens local. I faré l'esforç de donar arguments complementaris dels que aquest matí s'han donat aquí en aquesta Cambra, després d'una magnífica intervenció del meu company de Grup, Jordi Parnal.

En primer lloc voldria emfasitzar tres elements, que poden semblar menors, però que per a mi tenen una importància cabdal, que són els següents : en primer lloc... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. ARMET : En primer lloc, l'eficiència en la prestació de serveis hauria de ser un objectiu fonamental en tota consideració d'una llei d'organització territorial. Nosaltres, avui, sabem perfectament que existeix una història, uns funcionaris, uns serveis que es presten, uns pressupostos que s'administren, i, si nosaltres fem una valoració de l'eficiència d'aquests serveis en funció dels recursos disponibles, podríem dir-ne, sense cap mena de dubte, que és una eficiència molt elevada; possiblement, també sens cap mena de dubte, la més important de qualsevol administració a nivell de Catalunya, per una raó molt senzilla : perquè són serveis amb pocs funcionaris, són serveis d'una importància qualitativa indubtable, i són serveis que estan molt ben dimensionats en funció de les finalitats que convé servir.

Segona consideració tècnica —perquè és una consideració lògicament tècnico-política—, són els mecanismes de redistribució. S'ha parlat molt del tema de redistribuir els recursos a nivell de Catalunya. Jo, aquí, els voldria recordar el següent : avui, amb documents fets per l'Administració de la Generalitat de Catalunya —concretament, per la Conselleria d'Economia i Finances—, coneixem, en un període determinat, la incidència de l'actuació de l'Administració de la Generalitat en el territori; per tant, no són dades del Grup Socialista, sinó que són dades del Govern de Catalunya. I en el període que va de 1982 a 1985, si mirem nosaltres la inversió realment executada en el territori, la resultant que surt és la següent : des de la perspectiva comarcal, aquelles vint-i-cinc comarques que tenen una renda inferior a la mitjana de Catalunya, han rebut uns ingressos per habitant de 17.000 pessetes. Aquelles comarques, la resta, que tenen una renda superior a la mitjana de Catalunya,

han rebut una inversió per habitant de 19.000 i escaig de milions de pessetes per habitant.

Aquest és un fet. Vol dir que s'ha fet una política contrària als nivells de renda. Si agaféssim nosaltres, en relació amb el percentatge d'atur a Catalunya, les diferències serien escandaloses: s'ha invertit molt menys en aquelles zones on hi havia un percentatge d'atur molt més elevat. Vol dir, per tant, que de l'any 82 a l'any 85 —dades de la Conselleria d'Economia i Finances— s'ha fet una política regressiva, que ha tendit a incrementar els desequilibris socials i territorials de Catalunya. Concretament pel que fa referència al Barcelonès —que no és l'àmbit de la Corporació, és més estret, però és el 90% de la població de l'àmbit de què estem parlant actualment—, la inversió per habitant al llarg d'aquests quatre anys ha estat de 12.000 pessetes per habitant. Podríem concloure, doncs, que s'ha fet una política que ha afavorit aquelles comarques amb major nivell de renda. I no és certa la tesi que algunes vegades han llançat, des dels rengles de Convergència, dient que invertir molt menys a la capital de Catalunya i als municipis del seu entorn permetia fer el reequilibri territorial, perquè, com hem vist, hi ha vint-i-cinc comarques de Catalunya que han estat clarament penalitzades.

Com que això són dades del Consell Executiu, com que això són dades del Conseller d'Economia i Finances, com que això surt annex en el darrer pressupost, en aquest cas, totes les juguesques són possibles, qualsevol persona neutral pot fer el mateix càlcul, sumar les comarques i li donarà exactament el mateix. No es tracta d'un joc de números, sinó que es tracta d'una evidència, i, en aquest cas, aquesta evidència el que mostra és una política clarament recessiva en aquest sentit.

Quan parlàvem nosaltres que els ens metropolitans permeten una efectiva redistribució, això no són paraules, això són fets molt més importats del que sembla aparentment. Per una raó molt senzilla: perquè a vostès no se'ls escaparà que en el si de la zona metropolitana que estem caracteritzant, hi ha la capital, *stricto sensu* en terme municipal: 1.700.000 habitants, i hi ha 1.300.000 habitants repartits en un conjunt de vint-i-sis municipis. I resulta que la capacitat de fiscalitat d'aquests municipis és mínima; i resulta que les contribucions urbanes que es poden assolir en aquests territoris són mínimes, atesa la importància d'habitatges de protecció oficial, fetes al llarg dels anys, amb les condicions en què es van fer, i resulta, per tant, que si no hi ha una política activa d'incidir en el territori, no és possible fer una redistribució, i una redistribució solament és factible si des del Govern de la Generalitat s'actua correctament —cosa que no s'ha fet—, o si s'obtenen uns recursos addicionals en relació amb aquests temes per aplicar en aquesta zona.

Una reivindicació històrica dels tècnics i, posteriorment, dels polítics democràtics que van treballar en aquesta zona era la següent, i és una cosa molt clara: considerin vostès el fet metropolità com un fet municipal als efectes del Fons de Cooperació Municipal de Catalunya, el fons de municipis del conjunt de l'Estat espanyol, concretament. Aquesta reivindicació es va assolir, i òbviament això explica el salt que es produeix en la Corporació. Perquè, en una primera instància, el que hi havia era una missió de la Corporació com a controladora i tutelladora del territori, amb unes competències urbanístiques; per tant, una vessant estrictament territorial. Però, en una segona fase, en venir uns diners directes del Pressupost de l'Estat per

aplicar en aquesta zona, va permetre fer una política de redistribució de recursos, de donar més diners a Santa Coloma, Badalona, Cornellà, l'Hospitalet, etcètera, perquè eren zones amb uns dèficits històrics acumulats, i on es produïen unes bosses d'injustícia quant a formes de viure per part de molts ciutadans de Catalunya. Per tant, podríem dir que, gràcies a aquests fons especials, s'ha pogut fer una política de reequilibri a Catalunya; tema importantíssim.

Pensin vostès —i això els ho dic amb tot, diguem-ne, coneixement de causa— que aquests fons específics, quan es produeixen per fets, diguem-ne, singulars, és el que en un règim federal, en qualsevol sistema de tres administracions, es denominen fons federals específics, i es donen específicament per a una finalitat determinada; aquests fons no són un dret nacional, sinó que són aplicats a una realitat determinada, i el que era important era pensar que a Catalunya, pel fet de tenir un fet metropolità, podíem gaudir durant quatre anys d'unes inversions de 15.000 milions de pessetes.

I quan algú ha dit que aquests recursos es perdran, molt bé ha dit que es perdran, i aquí no hi ha cap dret adquirit en relació amb aquest tema, sinó que això és una realitat com un temple, perquè eren fons que anaven destinats a unes finalitats molt determinades; és a dir: inversions que havien de ser finalistes, aplicades a una zona que responia a una política d'Estat, i que s'aplicaven en aquells llocs d'Estat on es produïa aquest tipus de problema. És la filosofia tradicional dels fons federals, que és una filosofia conjuntural —no és estructural— i que a Estats Units —com vostès poden saber i conèixer— han utilitzat moltíssim les administracions demòcrates per fer un fons federals, per a ensenyament, per a educació especial, per a la lluita contra l'analfabetisme, per a la situació de minories racials, per a qualsevol tipus de condicions, però, evidentment, eren un fons federals que s'aplicaven en funció de les finalitats.

(Remor de veus.)

Vaig una mica al fons de l'assumpte a què jo voldria anar —després de fer aquestes tres consideracions tècniques, polítiques, que em semblen del tot imprescindibles. Aquí, amb aquesta Proposició, es produeix un fet insòlit i molt negatiu a Catalunya: el poder local perdrà pes a Catalunya; el poder local, a Catalunya, es situarà a la cua, al vagó de cua del que són els poders locals a nivell de l'Estat espanyol. Ens trobem davant del gran contrasentit que, amb un increment de l'autonomia catalana, aquest increment de l'autonomia catalana no va acompanyat del natural increment del pes local i municipal a Catalunya. Perquè el que s'està fent, d'una manera o altra, és intentar un canvi del rol de les administracions, i això no té cap paral·lelisme amb un Estat que pretenem que passi de ser un Estat profundament centralista a un Estat autonòmic, i la tradició del catalanisme polític sempre ens ha dit —i sempre s'hi ha afirmat— la idea següent: que l'Estat autonòmic havia d'anar lògicament acompanyat d'un municipalisme fort, amb suficiència de recursos, amb la capacitat d'actuació necessària.

Jo voldria, en entrar al fons de la consideració dels temes metropolitans, assenyalar-los que el cas metropolità de l'entorn de la ciutat de Barcelona és un cas, comparat amb les trenta-nou ciutats més importants del món, quasi insòlit. Per una raó molt senzilla: perquè es produeix un continu urbà, sense cap interrupció; perquè quan un ciutadà surt del camp del Barça, a tres-cents metres a la dreta, resulta que es troba

amb el municipi de l'Hospitalet, amb carrers exactament iguals, amb vialitats iguals, amb infraestructures urbanes iguals. Per tant, ens trobem amb un fet que és un continu urbà, perfectament delimitat; res té a veure amb la comparació que es pugui fer amb un gran Londres —1.500 quilòmetres quadrats—, o qualsevol gran fet metropolità que s'articula, fonamentalment, des de la perspectiva de les comunicacions, però no des de la perspectiva de la realitat física humana, urbanística i arquitectònica, que és com s'estructura la nostra realitat urbanística.

I aquí sí que em permetran —i m'agradaria no ofendre, diguem-ne, cap diputat d'aquesta Cambra— que faci un esforç de pedagogia política, que és una mica l'obligació que, segons deien els clàssics socialistes, hem de fer sovint quan els temes són complicats.

Vostès saben que, quan va esclatar la Guerra Civil, lògicament Catalunya en va ser una gran perdedora, que vam perdre les nostres llibertats nacionals, vam perdre tot allò que havíem aconseguit amb dificultats. I es va produir un fenomen, volgut, induït, amb pressions perfectament exercides, que passava per dir: «Cal ofegar Barcelona», des de la perspectiva de considerar que Barcelona havia estat sempre el centre d'irradiació d'una nacionalitat amb personalitat; havia donat sentit i massa crítica al fet nacional, que havia fet que Catalunya no es situés al nivell d'Occitània, de la Bretanya, de Galícia, sinó que Catalunya fos un fet nacional estructurat.

Així es va anar fent una política —que jo recordaré, perquè l'he viscuda— que durant vint anys, no es va fer ni una obra pública important a la ciutat de Barcelona; al contrari, es produïa a la capital d'Espanya un increment del pes específic —pes demogràfic, pes de superfície— del que era la ciutat de Madrid. Madrid anava incrementant, via absorció, el seu pes com a municipi; Barcelona quedava escanyada amb 98 quilòmetres quadrats que la situaven —i la situen avui— al nivell de Bombai i de Manila quant a superfície. No trobarem ciutats importants en el món que estiguin situades en aquest context de superfície.

És cert —i vostès ho recordaran— que es va produir la represa dels seixanta. La represa dels seixanta va significar un sacrifici de milers i milers d'homes de les terres d'Espanya que van venir a treballar a Catalunya aportant el millor que tenien, que era el seu treball; situats en condicions sovint infrahumanes, i amb l'existència d'un capitalisme salvatge i especulatiu, que no feia res més que aprofitar-se d'aquesta força de treball. Aquesta era la situació del moment.

Tan irracional era la situació, tan clara era aquella situació de polvorí, que va caldre alguna fórmula possible per redreçar-la, i es van establir mecanismes tècnics per fer possible que hi hagués vialitats, que hi hagués política de transport, que hi hagués un mínim de política urbanística, davant el caos que s'havia produït; caos que havia produït que els millors indrets per fer un urbanisme avançat eren ocupats salvatgement per moviments especulatius de tipus immobiliari. I així es va crear la Corporació, amb un ens tècnic, simplement i exclusivament, per evitar el caos que s'estava produint de massificació i densificació de la nostra ciutat.

Pensin vostès, per tant, que en l'època del franquisme —i parlo amb esquemes pedagògics i populars— la relació de Madrid i Barcelona es va situar sis a quatre: 600 quilòmetres

quadrats, 400 quilòmetres quadrats; amb una diferència: que Madrid era l'únic municipi i que el que hi havia era una pura coordinació mínima, tècnica, entre municipis. Però, si més no, l'àrea de reflexió es començava a fer en un àmbit superior.

La sort de la democràcia a Catalunya és que redreça la situació, sorgeixen uns alcaldes democràtics; aquests alcaldes diuen: «Volem anar junts, volem que aquesta Corporació sigui un instrument democràtic» i es desenvolupen, a nivell d'aquesta zona, aquells models polítics que més fruit han donat al nostre país, que són els models confederals, que vol dir que hi són tots, tots hi participen, tots es corresponsabilitzen, i cadascú amb la seva personalitat, bé siguin els vint-i-set municipis i, fins i tot, els barris de Barcelona, respectant la representativitat política de cada barri de Barcelona, i es va fer una política d'entesa confederal en el si d'aquesta zona.

Jo, aquí, voldria recordar que molts dels que diuen: «Jo ja parlava bé de Barcelona quan ningú en parlava», només recordar-los que, des de l'esquerra, anàvem en contra d'aquelles visions de la Barcelona amb creixement desmesurat, en contra d'aquelles visions simplement especulatives, en contra d'aquelles visions que en dos anys volien fer el benefici legítim que es pot fer en cinquanta anys, en contra dels autèntics depredadors del territori de Catalunya. I a ningú se li escapa que, els anys seixanta i setanta, totes les banques existents a Catalunya havien jugat, unes primer, altres més tard, en les grans operacions immobiliàries que s'havien fet en aquesta zona.

I aquest és un fet. Quina és la sort de tenir un model confederal democràtic situat en aquest territori? La gran sort de tenir un model confederal democràtic situat en aquest territori és claríssima, és claríssima: és la tutela del seu creixement. I si aquest model territorial està dirigit democràticament —per voluntat del poble— per forces progressistes, actua sota dos principis molt clars, que són la millora de la qualitat de vida dels que viuen en aquest territori i la reducció de les desigualtats fortes que es produeixen en aquest continu urbà, herència de quaranta anys de franquisme, de desconcert, d'especulació i d'aprofitament, en aquest cas, il·legítim del territori.

Em permetran que els faci aquest comentari per dir-los que és molt trist veure com en la Catalunya autònoma aquest equilibri, diguem-ne, Barcelona-Madrid, des del punt de vista d'unitat de gestió —d'unitat de racionalitat, perquè es produeixen fenòmens, diguem-ne, equivalents—, que estava sis a quatre, en la Catalunya autònoma passa de sis a u.

Si fos el senyor Pujol els faria signes futbolístics; els ho estalvio, però pensin la transcendència històrica que té un plantejament d'aquestes característiques. Per últim em permetran que els faci tres reflexions d'indole política. Una primera reflexió d'indole política: Barcelona, capital de Catalunya; Barcelona i els seus municipis agermanats, capital de Catalunya. Aquesta Barcelona i els municipis agermanats, amb una voluntat inequívoca d'anar a favor de la qualitat de vida, és la defensa del creixement de les nostres comarques. Defensar el Bages, defensar el Maresme, defensar l'Anoia, defensar qualsevulla comarca de Catalunya, incloses les de l'alt Pirineu, incloses les del Baix Ebre, passa, bàsicament i exclusivament, per intentar tenir un ens local representatiu i democràtic, que vetlli per aquest territori, que compleixi la missió històrica de restitució i restabliment dels principis mínims que situïn tots els ciutadans

dans en peu d'igualtat, que ens permeti que, en aquesta zona, d'aquí a uns anys, no es pugui parlar de ciutadans de primera i ciutadans de segona, que ens permeti, per tant, aquella política de redreçament nacional tan important per al nostre país. Pensin vostès que aquest és un objectiu patriòtic, que els homes i dones que venim d'un partit de treballadors, de gent de cultura, de mestres, de gent de la pagesia, de gent que ha reivindicat en el nostre país un ideal d'igualació, sabem perfectament que aquest ha estat un dels motors del catalanisme integrador per fer entendre a tots els treballadors, fossin catalanoparlants o fossin castellanoparlants, en el seu moment, entendre que, la tasca de Catalunya valia la pena viure-la amb plena intensitat. Per tant, era un dels elements fonamentals de la tasca de redreçament nacional. Insisteixo, per tant : tot allò que vagi a fragmentar aquest nucli bàsic, tot allò que vagi a la política del «campi qui pugui», tot allò que doni sortida a les pressions especulatives en aquesta zona va en detriment del comarcalisme a Catalunya, va en detriment de les comarques de Catalunya, va en detriment del reequilibri territorial de Catalunya —i aquest és el gran error del President de la Generalitat de Catalunya quan féu les manifestacions en el sentit de dir que una Barcelona grossa aniria en contra del rerapaís. La Barcelona grossa la faran vostès, no faran la Barcelona que requereixen avui els ciutadans.

Segon element : hi ha hagut un principi molt defensat en el catalanisme polític, i avui sovint oblidat, i absurdament oblidat, que és defensar el paper de Barcelona capital de Catalunya i amb un concepte de bicapitalitat a l'Estat espanyol, tema importantíssim, transcendental, que d'una manera o d'una altra, per als nostres ciutadans, un dels elements, si volen vostès, de revenja emotiva i elemental era contemplar les injustícies que durant molts anys s'havien fet a favor de Madrid i en contra de Barcelona. I amb la democràcia s'ha produït que un conjunt d'homes i dones, un conjunt de gent lúcida ha començat a reivindicar aquest fet. Pensin vostès que, si no hagués estat per aquesta filosofia política, els Jocs Olímpics s'haurien plantejat d'una altra manera, perquè, d'una manera o d'una altra, hi ha la voluntat de reivindicació de bicapitalitat a nivell de l'Estat espanyol, i això té una transcendència en temes de cultura, en temes d'esports, en temes econòmics, en tot tipus de temes. Això té un corrent de pensament i d'acció política de primera magnitud, que aquí no s'ha volgut esgotar. Fragmentar i presentar la capital de Catalunya d'una forma minsa, d'una forma reduïda, no amb les seves possibilitats definides democràticament per un agrupament de municipis que volen anar junts, és un altre error històric de gran magnitud.

I per últim : deia un important —que encara ho és— polític de Convergència, fa tres anys —una cosa amb la qual estic, personalment, totalment d'acord—, deia el següent : «Barcelona és de primera divisió; Catalunya és de tercera divisió», i ho deia referint-se al coneixement que de Barcelona i de Catalunya es té en el món —i això s'ha pogut veure en enquestes internacionals que s'han fet a tot arreu.

Pensin vostès que aquest diputat que els parla el que pretén és que Barcelona sigui de primera divisió, però, evidentment, que Catalunya sigui el primer de la primera divisió. I aquesta identificació és absolutament fonamental, arriba a l'extrem que, quan el Consell Executiu ha presentat la capital de Catalunya —internacionalment parlant—, l'ha presentada, en els

fulletons de turisme, en els fulletons de comerç internacional, amb la seva realitat metropolitana! Perquè, òbviament, quan un català va pel món diu : «miri, escolti, Catalunya som sis milions d'habitants però té una capital que, comptant la capital i el seu entorn, que és una mateixa cosa, són tres milions d'habitants»; ens presentem al món amb un tiquet característic, per una raó molt senzilla, perquè a ningú se li escapa el fenomen de ciutats del món que es produeix avui dia, a ningú se li escapa la transcendència que té una ubicació correcta del concepte «ciutat» en el món, a ningú se li escapa el paper estratègic que ha de fer la capital de Catalunya no solament per a Catalunya sinó en un entorn geogràfic europeu, i mediterrani en concret. Per tant jugar la carta de Barcelona i Catalunya, binomi unit estretament, i jugar el rol de la ciutat de Barcelona, ciutat en el context de les trenta-nou ciutats del món, és un tema importantíssim. Avui dia, deixar d'estar en el banc de dades que puguin haver-hi de les grans decisions és un error. Avui dia, restar al marge del que han fet altres, és un autèntic error de gravíssimes conseqüències.

Crec sincerament que aquest tema, que pot semblar menor, té una extraordinària importància. Nosaltres havíem assolit a nivell de Catalunya un model democràticament acceptat pels municipis. Aquest model democràticament acceptat pels municipis era perfectament compatible amb l'existència d'un predomini, en les grans decisions territorials, per part de l'Administració de la Generalitat. Les ofertes nostres han anat en aquest sentit : és perfectament compatible i necessàriament compatible que les decisions —grans decisions de tipus territorial— es prenguin al nivell del Govern de Catalunya, però que hi hagi la voluntat lliurement expressada d'uns municipis en dur a terme unes tasques de control territorial, d'impuls d'aquest territori, de vertebració d'aquest territori. No fer això —ho repeteixo—, fragmentar, desorientar el ciutadà, retornar als plans municipals sense cap tipus de connexió, és la via de la creació del caos, és la via i porta oberta als aprofitaments especulatius sense límit, i no fa res més que desorientar els ciutadans i situar els inversors solvents d'aquest país en el terreny del desconcert i de la indefinició.

Aquesta política només té un nord, i una orientació, segurament produïda per una voluntat personal, produïda per mecanismes que no són racionals sinó que són irracionals, però les conseqüències d'aquests mecanismes irracionals, pel que fa als ciutadans, els puc garantir que, si vostès no rectifiquen al llarg del debat les seves posicions, seran notablement greus.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Camp.

Els Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, s'ha fet, certament, una agrupació de sis esmenes que tenen relació entre elles —això és cert— però que s'ha aprofitat, com ha dit l'orador que m'ha precedit en l'ús de la paraula, per defensar l'existència de la Corporació Metropolitana en diversos aspectes que ell ha anat mencionant. I ha començat dient tres elements, un d'ells era «per la millor eficiència en la prestació de serveis». Aquest també és un dels objectius que nosaltres persegüim. D'entrada val a dir que es produeix constantment una confusió volguda, que és d'identificar fenomen metropolità amb territori. Per part de la posició socialista es defensa constament aquesta visió que àrea metro-

politana implica, per força, territori, o, més ben dit, fenomen metropolità implica, per força, territori. Per a la nostra visió fenomen metropolità comporta que es poden donar solucions específiques i aquestes solucions específiques al fenomen metropolità determinen el territori. I, per tant, per això la nostra proposta de creació de dos ens metropolitans especialitzats en unes tasques molt concretes del transport i del cicle hidrològic. Són dos ens suficients com per donar resposta als serveis més evidents, producte del fenomen metropolità, i, a més a més, fer-ho amb total eficàcia i eficiència.

Ha fet també menció, el senyor Armet, a mecanismes redistributius que comporta l'actuació de la Corporació Metropolitana de Barcelona actual, i ha citat un període que va del 82 al 85, i ha fet menció que, precisament en aquest període no s'havien produït actuacions importants del Govern de la Generalitat. Val a dir, doncs, que... recordar que en el període 83-85, exclosa la ciutat de Barcelona, és a dir, tot el que és resta de la Corporació Metropolitana de Barcelona, la xifra d'inversió ha estat de 29.024 milions de pessetes, i que, concretament, pel que fa a ensenyament i a sanitat, per citar dos sectors bàsics del que s'anomena benestar social, han estat de 8.060 i de 2.526 milions de pessetes, és a dir, el 52,2 i el 53,4% de la inversió a tot Catalunya. És a dir, què vull dir?, què es demostra amb aquestes dades que estic donant? Es demostra que les altres administracions públiques, que tenen competència en tot el territori, també actuen sobre l'àrea de l'actual Corporació Metropolitana de Barcelona, i, per tant, aquest efecte redistributiu no es produeix en funció de l'existència de la Corporació Metropolitana; la Corporació Metropolitana té uns volums de recursos que utilitza, però —ho repeteixo— els efectes redistributius no es produeixen tan sols per la Corporació Metropolitana, sinó per l'actuació dels ajuntaments, per l'actuació de la Generalitat fonamentalment —i també pels ajuntaments, és clar.

S'ha fet menció que hi ha un fons de cooperació local de Catalunya que es posa en perill en funció que no existeix la Corporació Metropolitana de Barcelona; s'ha fet menció que era molt important que aquests 3.000 milions de pessetes, aquests 3.800 milions de pessetes que enguany ha rebut la Corporació Metropolitana de Barcelona no es perdessin. Precisament, l'Honorable senyor Heribert Barrera, també avui, aquest matí, feia referència a aquest tema. I és evident que nosaltres hi coincidim, en aquesta línia. Per què? Perquè no tindria justificació que per una decisió d'organització del territori que prenem nosaltres, legítimament, i en funció de l'Estatut d'Autonomia, se'ns castigues amb aquest tema de no rebre uns recursos que vénen per unes necessitats. Seria tant, acceptar això, com acceptar que les nostres competències en organització territorial queden condicionades per una altra administració exterior a la nostra. Això seria molt greu. Per això, la lògica de l'article 48 de l'Estatut és molt clara, per això diu que sigui el Parlament de Catalunya el que redistribueixi els fons en els ens locals de Catalunya, perquè som nosaltres els que determinem quins ens locals hi ha a Catalunya, llevat dels bàsics que determina la Constitució. I, per això, s'ha d'entendre que aquests recursos no es perdran, i, entre altres coses, recordar que en el Pressupost de l'Estat, els Pressupostos Generals de l'Estat, hi ha un capítol que diu: «asignación a la Corporación Metropolitana de Barcelona y a los ayuntamientos de la antigua área metropolitana de Madrid», àrea metropolitana que no existeix, formal-

ment; vostès saben perfectament que va quedar subsumida, la COPLACO, a la Comunitat Autònoma; no existeix, però, és clar, lògicament els ajuntaments existeixen, i els dèficits hi són, i, per conseqüència, es continua dotant això. Doncs bé, aquesta mateixa situació serà, lògicament, la que es produirà aquí.

Entre altres coses recordar que, per exemple, el nostre Grup, concretament Minoria Catalana, un grup parlamentari que té relació amb la formació política que jo represento, per dues vegades va demanar que s'introduís aquest barem, que s'introduís aquesta assignació en els Pressupostos Generals de l'Estat, si no m'erro els anys 82 i 83, i en aquell moment no va ser possible, va ser possible a partir del 84; i aquestes assignacions comencen a arribar, tot just, fa un parell d'anys, i són assignacions importants que, si apliquéssim el barem exacte que correspondria per al total de població d'aquest àmbit territorial, no haurien de ser 3.800.000, sinó que haurien de ser 7 milions de pessetes; i, per tant, arriben en aquests moments —perdó, dic 3 milions i són 3.000 milions—, arriben tan sols 3.800 milions i no 7.000 que tocarien si apliquéssim el barem exacte.

Per tant, nosaltres, els del nostre Grup, tenim claríssim que aquests recursos continuaran arribant, perquè, repeteixo, el contrari seria tant com admetre que des d'una administració que no li correspon ens està condicionant, per dir aquesta paraula, ens està condicionant la nostra organització territorial de Catalunya.

S'ha fet referència que Barcelona és un *continuum* urbà, que no es produeix aquesta situació en altres ciutats importants i que, per tant, per aquest fet, s'ha de produir una situació o un manteniment d'una situació com el de l'actual Corporació Metropolitana de Barcelona. Hi ha altres situacions arreu del món en què es produeixen *continua* urbans com el que es produeix a Barcelona, més extensos, menys extensos, però certament *continua* urbans, i que la tendència, podríem dir la tendència més moderna, és la tendència a anar precisament a retornar competències als ajuntaments o, en aquest cas, als ens més de base. El cas de Londres és un cas molt clar i que s'ha anat, precisament, després, a buscar entitats especialitzades que vagin a buscar la màxima eficàcia i el màxim rendiment a la prestació dels serveis.

Certament, Barcelona capital de Catalunya, cert. Barcelona sempre ha jugat un paper molt important a Catalunya i continuarà jugant-hi aquest paper. La Corporació Metropolitana de Barcelona no ha fet Barcelona, no sacralitzem, no magnifiquem la Corporació Metropolitana de Barcelona, no ho ha fet la Corporació Metropolitana de Barcelona. Barcelona, d'alguna manera, podríem dir que l'ha fet Catalunya en el seu conjunt, i Barcelona ha vertebrat Catalunya, i es bo que continuï fent-ho, això, i la força de tota l'organització comarcal serà una força íntimament lligada també a un model coherent per a tot el territori, i això és el que nosaltres defensem, i, per tant, no és la nostra pretensió buscar un efecte contrari a aquest que jo acabo de dir.

Que Barcelona ha de jugar un paper important a nivell d'Estat? Cert, el jugarà, el jugarà, perquè no és que el jugui en funció de la Corporació Metropolitana de Barcelona, el juga com a ciutat, el juga com a entitat important en una zona del territori, i també com a entitat incardinada en el seu territori, en el seu país, i, això, tornarà a ésser. És a dir, algú em podria

argumentar que els Jocs Olímpics es donen en funció de la CMB? No. Els Jocs Olímpics es donen en funció d'un potencial que hi ha, i els Jocs Olímpics es donen en funció d'una realitat i d'una situació que es planteja. I, per tant, aquesta força de Barcelona continua essent-hi totalment, independentment de les solucions administratives que es donin a una sèrie de serveis que responen al fenomen metropolità.

Per tant, Barcelona primera divisió, Catalunya també primera divisió. Aquesta és una cita, una referència que ha fet el senyor Armet i que nosaltres compartim perfectament, i que el nostre plantejament precisament està a tornar la força a la capital de Catalunya, mentre sigui una capital integrada en el seu país, amb unes comarques i amb uns municipis forts al seu darrere.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Hem de procedir ara a la defensa de l'esmena número 7, d'Esquerra Republicana de Catalunya. Perquè ho pugui fer, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Vila.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Gràcies, President. Si no hi ha inconvenient, defensaré l'esmena 7, l'esmena 48 i les esmenes 65 i 68.

Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, seré breu i puc dir des d'ara que les nostres esmenes són de caràcter lingüístic, tècnic, també, si es vol, de manera que no tenen altre abast sinó seguir aquell criteri que és molt nostre, del nostre Grup, que es diguin les coses en la forma més clara, perquè els ciutadans ho entenguin, encara que no estiguin especialitzats en cap camp.

L'esmena 7 es refereix a quan diu el text de l'article primer els termes de la Conurbació de Barcelona. Aquesta paraula de «conurbació» hem d'acceptar que quan ha sortit per primera vegada em penso que hem estat bastants diputats que hem buscat en el diccionari què volia dir, i encara rai si ho hem buscat, perquè el mal és no buscar-ho. És una paraula, a més a més, que, a mi, em sona malament; hi ha paraules que no són boniques a l'oïda. (*Rialles.*) Quan es pot dir d'una manera precisa, clara, que tothom ho entén, en lloc d'aquesta paraula, «conurbació», dir l'«àmbit territorial». És una expressió que tothom l'entén i que és aplicable. És clar que això potser és modificar també el Títol de la Llei, potser valdria la pena pensar-hi.

L'altra esmena es refereix a una cosa de tipus tècnic, quasi diria jurídic. Diu l'apartat tercer de l'article 8, diu o es refereix a quan hi han diferents ens interessats en un camp determinat que s'assenyala, que han d'arribar a un acord. Oh!, indubtablement, que tothom desitja, que s'arribi a un acord. Però, en el cas que no hi arribin, quina solució hi ha? L'article de la Llei no preveu quin ha de ser el mecanisme per trobar la solució a aquest cas, i nosaltres proposem que si al cap de sis mesos no s'ha arribat a un acord —en sis mesos hi ha força temps per arribar a acords—, que ho resolgui el Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat.

Després, en l'article 13, les esmenes 65 i 68, es refereixen..., en aquest article i en algun altre —per això hi ha dues esmenes—, s'utilitza el terme «hidrològic» quan nosaltres creiem que no és el correcte, sinó que ha de ser «hidràulic», i permeteu-me que aquí entri una mica en un camp que més o menys l'he treballat, jo, durant temps, i és que quan es diu

«hidrologia» és un terme purament de geografia física, i es tracta de l'actuació de l'aigua amb els seus canvis dintre la naturalesa —l'evaporació, la condensació, la infiltració, la congelació, etcètera—, independentment completament de l'acció humana. En canvi, quan utilitzem el terme «hidràulic» vol dir que l'home intervé en l'ús de l'aigua aplicant unes tècniques que es comencen estudiant a la física —recordem tots, mant temps, almenys nosaltres, que en la divisió de la física hi havia la part d'hidràulica. I, aleshores, fem les obres de regatge, fem les obres d'utilització en profit de l'home de l'energia de l'aigua en moviment...

El Sr. PRESIDENT : Permeti'm, senyor Diputat, que reclami el silenci i l'atenció de la Cambra.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : ... i tot això necessita unes obres d'enginyeria. Per tant, permeteu-me recomanar que deixi d'utilitzar-se el terme «hidrològic» i s'utilitzi el terme «hidràulic».

Moltes gràcies, President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, certament l'esmena número 7, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, pretén canviar l'article primer de la Llei, concretament que diu : «la seva zona d'influència directa» per «l'àmbit territorial de la seva influència directa», és una esmena que no té més importància, doncs, que el fet de donar..., quina connotació se li dona al tema «àmbit territorial». Concretament, «àmbit territorial» s'acostuma a utilitzar, normalment, per determinar la zona on actua una sola administració, és el seu àmbit territorial. En canvi, aquí, estem discutint o estem legislant sobre una zona molt més àmplia en la qual no hi ha una sola entitat que actuï, sinó que hi ha la concurrència de diferents administracions. Per això es parla de «zona», i per això el nostre Grup creu que és millor continuar mantenint el text del Dictamen.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Quant a l'esmena 48, que pretén que sigui el Departament de Política Territorial i Obres Públiques qui imposi un sistema d'associació de municipis per executar els plans, creiem que això és excessiu, que això seria anar en contra del principi de voluntarisme en aquest tipus de relacions, i, per tant, també creiem que no es pot admetre.

Quant a les altres dues esmenes, 65 i 68, malgrat que nosaltres sempre hem mantingut una posició de continuar utilitzant la terminologia que utilitza la Llei d'Aigües de l'Estat, que diu «hidrològica», les explicacions que feia l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula ens convencen, i, per tant, nosaltres votarem a favor d'aquestes dues esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Havent estat ja defensades totes les esmenes... (*El M. H. Sr. Barrera demana per parlar.*) Digui, senyor Barrera.

El Sr. BARRERA (*de l'escó estant*) : Només volíem dir que retirem les esmenes número 7 i número 48. No caldrà...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : 7?

El Sr. BARRERA : 7 i 48. No caldrà passar-les a votació i guanyarem temps.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : 46, vol dir, senyor President. Ah!, 48, sí, és cert.

El Sr. BARRERA : Sí, 48, eh?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sí, sí, molt bé, gràcies. Moltes gràcies. Per tant, posarem a votació les esmenes ja defensades, queden la 5 i la 6. Primera esmena, l'esmena número 5, corresponent al Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 69 en contra i 4 abstencions.

Esmena número 6, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Correspon votar ara el text del Dictamen de l'article primer.

Vots a favor del text del Dictamen de l'article primer, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article primer ha estat aprovat per 69 vots a favor, 30 en contra i 3 abstencions.

Correspon ara la defensa de l'esmena número 11, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per fer la defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vives.

El Sr. VIVES : Senyor President, senyores i senyors diputats, defensarem conjuntament l'esmena número 11 i l'esmena número 12, que el que pretén és incorporar com un principi de l'actuació de l'ens metropolità la planificació i la coordinació en l'àmbit regional, i remarco la paraula «principi» i no la paraula «instrument bàsic» que és el que utilitza aquest article. I, d'altra banda, per suprimir les lletres b) i c); la b) perquè no hi estem d'acord, la c) perquè la colloquem en un altre lloc del text amb una esmena posterior.

Per què fem això? Bé, fem això perquè hem fet una lectura relativament atenta del que estableix l'article 43 de la Llei de Bases del Règim Local, especialment després de llegir i rellegir el vot particular que el membre del Consell Consultiu senyor Francesc de Carreras emet sobre aquesta Llei, junt amb el Dictamen del mateix Consell Consultiu.

Què diu l'article 43 de la Llei de Bases? 43.1 : «Las comunidades autónomas, previa audiencia de la Administración del Estado, ayuntamientos y diputaciones afectados, podrán crear, modificar y suprimir mediante ley áreas metropolitanas, de acuerdo con lo dispuesto en sus respectivos estatutos.» Això és el que hem fet en el Parlament. És a dir, prèvia audiència de l'Administració de l'Estat, dels ajuntaments i de les diputacions, anem a suprimir una àrea metropolitana, una entitat metropolitana. Per tant, cal entendre, a partir del que hem fet i del 43.1, que estem plenament en el marc del que estableix aquest article.

43.2 : «Las áreas metropolitanas son entidades locales integradas por los municipios...», i aquí és on trobem la definició del que és, el que ha de ser una àrea metropolitana, que té a veure amb el territori, que té a veure amb el territori, senyor

Camp, perquè diu «municipios de grandes aglomeraciones urbanas...», i és evident que resulta un xic difícil definir què és una gran aglomeració urbana si hom no parteix de la base del que és un territori. I, naturalment, se'ns fa difícil —i compartim les opinions del senyor Francesc de Carreras en aquest camp—, se'ns fa difícil de veure que, en una gran aglomeració urbana, s'hi poden veure dos territoris diferents; ens resulta difícil, si es produeix una gran aglomeració urbana, que se'ns pugui dir que té característiques diferenciades, si es tracta d'aigües o si es tracta de transports, perquè això no és la base d'una àrea metropolitana, segons l'article 43 de la Llei de Bases, que és el que hem seguit per fer el que estem fent. I segueix : «...entre cuyos núcleos de población existan vinculaciones económicas y sociales que hagan necesaria...» Què? Dos punts : «la planificación conjunta y la coordinación de determinados servicios y obras».

Per tant, si la Llei de Bases del Règim Local estableix que una àrea metropolitana ve referida a una gran aglomeració urbana —base territorial— i que és necessària, en aquesta àrea, la planificació conjunta i la coordinació de determinats serveis i obres, se'ns fa difícil, d'una banda, entendre que hi pugui haver dos ens metropolitans sobre una mateixa realitat, perquè això és la negació mateixa de la planificació conjunta sobre aquest territori, i se'ns fa difícil d'entendre que es pugui dir que no hi ha base territorial per al tema metropolità. Naturalment, a partir d'aquí, el 43.3 desenvolupa el que són aquests dos apartats, l'article 43.1 i 2 de la Llei de Bases del Règim Local.

Per tant, nosaltres entenem —més enllà de l'estricta base territorial, que creiem que hi ha d'haver un sol ens, etcètera... coses ja dites— que la planificació i la coordinació de determinats serveis i obres no es pot treure, com fa el text de la Proposició de Llei, dient que això no és un principi, sinó que simplement serà un instrument bàsic, un instrument bàsic d'aquest règim especial; entenem que cal que sigui principi bàsic, si més no perquè està contemplat en aquesta Llei de Bases, a la qual nosaltres no vam donar suport, però a la qual, naturalment, estem vinculats, perquè està escrit en aquest text i perquè és la definició mateixa del que ha de ser una àrea metropolitana, d'acord amb la tramitació que estableix el mateix article 43.

Per tant, per raons d'indole política, però bàsicament per raons d'indole jurídica, entenem que la planificació i la coordinació dels serveis s'han d'incorporar com a principi bàsic del règim especial que prefigura aquesta Llei i que, en definitiva, és convenient pujar de categoria aquesta planificació, ja que constitueix la pedra angular de la mateixa filosofia de qualsevol àrea metropolitana.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. Certament, aquí el que es proposa és canviar aquest concepte de l'apartat segon i passar-lo a l'apartat primer, en funció de les argumentacions que ara ha dit el senyor Maties Vives.

Certament, la Llei de Bases del Règim Local, en el seu article 43, fa aquestes consideracions, però el senyor Maties Vives parteix de la premissa de dir sempre una aglomeració urbana, un territori, per a un servei, i tots els serveis s'han de produir sempre en el mateix territori sense possibilitats de tenir cap

altre límit.

Això, aquesta és una visió que el Consell Consultiu —concretament, un ponent— manté; crec, doncs, que és de considerar, però que certament el Consell Consultiu, en tot el que és el plantejament de la Proposició de Llei que avui aquí estem debatent, admet perfectament la constitucionalitat i estatutarietat d'aquesta Proposta. Per què? Doncs, perquè sobre una aglomeració urbana més o menys extensa es produeix un fenomen metropolità, certament; producte d'aquest fenomen, hi surten uns serveis, i aquests serveis s'organitzen administrativament, i aquesta organització implica una planificació conjunta sobre el servei que s'organitza. I, per tant, aquesta és la raó que nosaltres creiem que serveix per rebutjar l'esmena del Grup del PSUC i continuar mantenint en el punt segon d'aquest article segon l'apartat a), que és la planificació i la coordinació en l'àmbit regional.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara l'esmena 14, en el seu aspecte d'addició, ja que potser en l'aspecte de modificació, en la votació de l'esmena número 6, possiblement, hauria de caigut. El senyor Diputat té la paraula, en tot cas.

El Sr. PARPAL : Senyor President, per defensar conjuntament les esmenes 14, 19, 21, 23, 73, 84, 85, 117, 119, 132, 139, 142, 143, 151 i 162, que totes elles o la majoria d'elles fan referència a la substitució de «les entitats metropolitanes» per «l'entitat metropolitana».

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Molt bé.

El Sr. PARPAL : És a dir, totes elles en el sentit de mantenir la tesi que venim defensant, d'una sola entitat metropolitana.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. PARPAL : En primer lloc, fer referència que es confirma el que dèiem aquest matí, quan dèiem que es perdia l'ocasió d'acabar amb una assignatura pendent històrica, que es deixés de parlar d'una vegada d'aquestes contradiccions artificials en el si del territori de Catalunya, perquè immediatament en la rèplica del representant de Convergència i Unió han tornat a sortir aquestes confrontacions artificials.

Realment, crec que avui era el dia per acabar-ho per sempre, per tota la història, tal com dèiem, i s'està demostrant que, en haver separat quatre lleis diferents, que no tenen res a veure una amb l'altra, correm el perill que es continuï donant peu que algú, interessadament, vagi atiant aquest foc.

En segon lloc, realment, nosaltres defensem una entitat única per tot allò que hem dit, i més coses. Perquè nosaltres creiem, també, que els vertaders contrapoders a Catalunya, no només de la Generalitat, sinó també dels ajuntaments i de les entitats metropolitanes, són uns altres. Hi ha uns contrapoders que es diuen «companyies elèctriques»; hi ha uns contrapoders que es diuen «companyies de serveis», «d'aigües», «de gas»; hi ha uns contrapoders que es diuen «companyies constructores» —no totes, evidentment—; hi ha uns contrapoders que es diuen «cyrsas», que van instal·lant maquinetes d'aquestes, escurabutxaques, per tot el territori metropolità, especialment; que es diuen «prycas»; que es diuen «super-no-sé-què»..., que, evidentment, per enfrontar-s'hi, i en uns territoris tan malmesos com els que repetidament estem dient, necessitem entitats polítiques fortes : entitat política forta com és el Govern de la Generalitat, que es pot enfrontar a

aquests contrapoders, però entitats polítiques fortes, també, per enfrontar-nos a aquests contrapoders que es mouen normalment al nivell metropolità. Perquè tots aquests grups que estic citant no fan els seus plantejaments separatament a l'Hospitalet o a Sant Joan Despí : fan els seus plantejaments metropolitans. I quan estan buscant solars els busquen a tota l'àrea metropolitana. I quan parlen de grans línies d'alta tensió —que algun dia o altre haurem de canviar, en aquest territori, sense que ho haguem de pagar tot els ajuntaments, per millorar aquesta qualitat de vida a Trinitat Vella o a Valldoreix—, resulta que l'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts no es pot enfrontar —sentint-ho molt—, l'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts no es pot enfrontar amb FECSA —i això està demostrat, ho sento : prou feines té l'Ajuntament de Barcelona per enfrontar-se amb FECSA—, i l'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts necessita una entitat políticament forta per enfrontar-se amb aquests grups. I és l'única manera, a més a més, de pactar amb aquests grups, com s'està demostrant : l'única forma de poder pactar els ajuntaments, les administracions locals amb els grans inversors i constructors és a través de la força, mai a través de la debilitat. I avui estem aconseguint, estem aconseguint que els inversors immobiliaris ens ajudin a fer ciutat en comptes de dedicar-se a desfer ciutat, perquè a través del pacte amb els municipis i amb la Corporació Metropolitana guanyen en rendibilitat les seves inversions, però, a més a més, ajudant a refer ciutat, a més a més, ajudant a redistribuir els territoris en comptes de malmetre'ls.

Per tant, ho repeteixo, i resumeixo, una entitat forta per enfrontar-se amb aquestes institucions, però, al mateix temps, no per enfrontar-se perquè no es faci res, sinó per enfrontar-se per pactar i per aconseguir que aquestes institucions prestin els serveis que estan prestant ja, gràcies a aquest poder municipal i metropolità en el si de l'àrea metropolitana.

Segon element : l'element de redistribució. Mirin, quan es parla de l'Exposició Universal del 29 sempre es parla que es va fer el parc de la Ciutadella i que es va fer l'Arc de Triomf, i el Saló de Sant Joan —perdó, del 98, la del 1898—, i quan es parla de la del 29 es parla de Montjuïc, i de la Fira de Mostres, i de la Plaça d'Espanya, i quan es parla dels Jocs Olímpics es parla de la vila olímpica i del cinturons, etcètera. El que passa és que normalment ningú se'n recorda, que l'any 29 i el 98, a més a més de Montjuïc, i a més a més del parc de la Ciutadella, es va fer Can Clos, es van fer els habitatges Eduard Aunós, es van fer els habitatges del Governador, es va fer Can Tunis... I que amb el Congrés Eucarístic del 53 es va fer la Mina, i es va fer allò que se'n deia Cinco Rosas, a Sant Boi, i es va el polígon de Sant Roc, a Badalona... I nosaltres diem, i volem, que amb el nou impuls del 92 es faci la vila olímpica, es facin els cinturons, i s'urbanitzi la Vall d'Hebron, però que no es faci cap Can Clos, que no es faci cap Cinco Rosas, que no es faci cap Bellvitge, sinó tot el contrari : que l'impuls del 92 ens ajudi a acabar d'arreglar els Cinco Rosas, els Bellvitges, els Can Clos, els habitatges dels Governadors i els Can Tunis.

I això només es pot fer a través d'una política de redistribució, i de coordinació urbanística, i de lligam urbanístic a nivell municipal; només es pot fer així. Perquè evidentment que es fan redistribucions a nivell vertical, triangular; evidentment que a través d'una redistribució fiscal es pot fer una redistribució, pujant cap amunt —Generalitat—, tornant a baixar, evi-

dentment, no ho nega ningú, no ho nega ningú. Però també és evident que és un sistema de redistribució, però no tots aquests, i que hi ha uns sistemes de redistribució horitzontal —a través de la feina diària, a través de la tasca concreta, a través de la visió de la ciutat pam a pam, carrer a carrer, zona verda a zona verda—, que només la poden fer àgilment, ràpidament, sense complicacions i amb un traspàs de recursos financers i fiscals d'un lloc a l'altre, a través de les administracions locals i a través d'un organisme que les coordini en aquest nivell, en aquesta conurbació, amb aquest fet metropolità, més gran o més petit, que ningú nega.

I això és evident. Que el parc de Torre Blanca, entre Sant Feliu, Sant Joan Despí i Esplugues, o que el parc de Can Arnús, a Badalona, o que el parc de Can Massachs, a Ripollet... ni Badalona, ni Ripollet, ni Sant Joan Despí, Sant Feliu i Molins podien fer-ho amb els seus exclusius diners. Sant Vicenç dels Horts no pot recuperar..., Santa Coloma de Gramenet no pot recuperar la seva ciutat sense l'ajut solidari del conjunt de ciutats de veïnes, que és el que s'està produint en el si de la Corporació Metropolitana de Barcelona, que les zones centrals riques de Badalona —perquè també n'hi ha—, o l'Eixample de Barcelona, o Sarrià-Sant Gervasi, puguin ajudar a refer Bellvitge. I això és molt fàcil fer-ho a través d'una intercomunicació financera entre Barcelona, Badalona, l'Hospitalet, Sant Vicenç dels Horts..., al si de la Corporació, que agafa diners d'un lloc i els porta a un altre. I això és el que nosaltres volem fer; no neguem que la Generalitat també ho pot fer a través, no dels impostos, sinó a través dels impostos que cobra l'Estat i porta cap a aquí la Generalitat, o que ho fa, a través de la taxa d'aigües; està fent una redistribució, la Generalitat, sí. El conjunt de la conurbació de Barcelona està pagant molt més amb l'impost sobre l'aigua, que recapta la Generalitat, que no pas el que s'inverteix en la zona de Barcelona en tractament d'aigües residuals; molt bé, perquè s'inverteix a Berga, perquè s'inverteix a Manresa, perquè s'inverteix a Anoia; ja em sembla bé, ja em sembla bé que la Generalitat, a través d'unes aportacions més fortes de la conurbació de Barcelona, netegi aigües més amunt; és una funció de solidaritat, i, a més a més, són aigües que després ens baixen. D'acord, és una redistribució que es pot fer. Però no ens poden negar que aquesta redistribució dia a dia, pam a pam, urbanització a urbanització, que la millor manera de fer-ho és a través de l'Administració local.

Se m'ha dit, després de la intervenció d'aquest matí, s'ha dit en diverses intervencions posteriors, que era una llàstima que les propostes que hem fet avui de consens no s'haguessin fet abans. Això, realment, eren fetes abans; nosaltres mateixos, en el si de la Comissió, vam oferir aquesta proposta que avui públicament hem explicat aquí. Es va oferir al si de la Comissió, fins i tot es va concretar amb el text, amb l'esmena que avui hem defensat, però que ja es va defensar al si de la Comissió i que la Comissió va tenir més votacions favorables que avui. Es van fer en el si de la Ponència, però és que s'han fet també personalment. M'agradaria llegir aquí el memoràndum que el President de la Corporació Metropolitana de Barcelona va lliurar al President de la Generalitat el dia 13 de gener d'aquest any, i que va provocar aquella resposta contundent, jo crec que desaforada, i crec que plenament injustificada, del President de la Generalitat.

La proposta del President de la Corporació eren dos fulls. La resposta va ser allò dels *hanseàtics*, i no sé quines històries. La proposta era la següent: «primer», en resum, eh?, «volem continuar; segon, entenem la preocupació del President de la Generalitat per l'equilibri territorial; tercer, no som un contrapoder; quart, ens oferim per col·laborar al servei de Catalunya. Per tot això, demanem la retirada del Projecte de Llei. Demanem la constitució d'una ponència per a l'estudi dels àmbits i els sectors en els quals es manifesta el fet metropolità. Sol·licitem la participació de la Corporació en aquesta Ponència. Oferim a la Presidència de la Generalitat les garanties que vulgui demanar sobre el caràcter territorial i tècnic de la Corporació. Oferim la participació plena dels organismes als organismes o autoritats de la Generalitat que hagi creat o que vulgui crear, en matèria d'aigües, transports i altres que ultrapassin l'àmbit de la Corporació Metropolitana de Barcelona i esdevenguen fenòmens regionals, pensant en el bé de Catalunya i en els serveis de l'àrea urbana que n'és el centre. Demanem respectuosament, pel bé de tots, que aquestes peticions siguin considerades i ateses pel Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya.»

Aquesta és una proposta que coincideix molt amb el que avui hem proposat aquí; és una proposta que tot el seu contingut era aquest full, que es va formular oficialment pel President de la Corporació al President de la Generalitat, i que la resposta del President de la Generalitat va ser que volíem ser hanseàtics, que volíem trossejar Catalunya.

Bé, només per dir, per insistir que les paraules i les ofertes i les proposicions d'aquest matí no són producte d'aquest matí, no són producte d'una decisió política d'ahir a la nit; es van formular en el si de la Comissió i es van formular pel President de la Corporació al President de la Generalitat el dia 13 de gener de 1987.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo no entraré cada vegada a fer una rèplica que pugui tenir consideracions de torn en contra d'esmenes a la totalitat, és a dir, no crec que aquest sigui el moment processal, i, per tant, tot i que faré consideracions respecte als elements que ha portat a reflexió el senyor Parpal, m'excusaran que hi entri amb tot detall.

El senyor Parpal, ha començat dient que aquestes quatre lleis que estem discutint en aquesta sessió plenària no tenien res a veure unes amb les altres. Sí que tenen a veure; siguem rigorosos i precisos, i siguem exactes: sí que tenen alguna cosa a veure unes amb les altres. Estem definint i estem emmarcant l'organització territorial de Catalunya amb un buidatge de les corporacions, amb la reinstauració de les comarques, amb una regulació nova en el fenomen metropolità i amb la Llei Municipal i de Règim Local. És a dir, aquestes, totes elles, estan incardinades; totes elles tenen quelcom a veure les unes amb les altres.

El senyor Parpal ens ha parlat de contrapoders, i ens ha fet aquí una llista que ell ha anat desgranant en funció d'una sèrie d'entitats, i que ens ha dit que aquests contrapoders només es podien aturar —el seu afany, diguéssim, pretesament especula-

tiu i la seva actuació, doncs, preocupant, d'alguna manera, des del punt de vista de les paraules que ell ha dit — en funció d'entitats polítiques fortes. I, certament : entitats polítiques fortes són les que nosaltres volem aconseguir, amb ajuntaments forts; ajuntaments forts. Ajuntaments que tinguin capacitat de planificació urbanística ells, que puguin, per tant, regular amb molt de detall, i puguin controlar la seva planificació urbanística i, per tant, tota la temàtica de l'urbanisme. I diré més : és voluntat del nostre Grup parlamentari buscar fórmules que reforcin aquest protagonisme, i avui aquí ha sortit, per part de, si no vaig errat, dos grups parlamentaris, el fet, doncs, que — o d'un grup parlamentari, segur — els municipis de més de 50.000 habitants poguessin tenir una sèrie de facultats decisòries importants, en el desenvolupament dels plans generals. I aquesta és una voluntat també del nostre Grup parlamentari : anar per aquesta línia. Que faran, per tant, un control de l'urbanisme molt més detallat; on serà, l'especulació que aquí es diu, que s'ha dit quatre vegades, avui, ja? Qui fa l'especulació? Qui tindrà la responsabilitat d'aplicar l'especulació? O és que els ajuntaments de Catalunya no són ja grans, no hi ha una majoria d'edat per saber el que s'ha de fer i el que no s'ha de fer? (*Remor de veus.*) Evidentment; per tant, els ajuntaments de Catalunya, els ajuntaments de l'actual àrea metropolitana, de l'actual Corporació Metropolitana, per ser més exactes, seran els primers que vigilaran que no es produeixi aquesta especulació. I, com ho faran? Tindran els instruments per vetllar molt a prop perquè no es produeixi aquest fenomen.

Per tant, entitats fortes; ajuntaments forts; que si volen pactar, pactin amb plena sobirania de les seves competències. No perquè hi hagi una altra entitat que els absorbeix les seves competències en funció d'uns criteris que poden no coincidir amb aquestes entitats municipals; ajuntaments forts que tinguin capacitat de decisió.

Jo no m'atreveiria a dir, com s'ha dit des d'aquí, que l'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts no té força per enfrontar-se a no sé qui, a una sèrie d'institucions. Jo no m'hi atreviria; és molt gruixut, dir això, que un ajuntament de Catalunya no té força per enfrontar-se a no sé qui, perquè l'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts, com tots els ajuntaments, tenen l'obligació i tenen la responsabilitat d'aplicar la legislació, i si els ajuntaments de l'actual Corporació Metropolitana necessiten també actuacions conjuntes, si necessiten que hi hagi alguna entitat que també els pugui fer costat, tenen un govern nacional, tenen el Govern de Catalunya que estarà al seu costat. (*Remor de veus.*)

Que l'impuls del 92 que pugui representar, que hi pugui haver, més ben dit, ens ajudi a acabar de fer la ciutat de Barcelona? Certament, és interessant, hem de vetllar perquè això sigui possible; hem de vetllar perquè això sigui possible, però certament serà possible en funció — i siguem seriosos — de la col·laboració de diverses administracions públiques, en funció de la col·laboració de l'Estat i de l'Administració de la Generalitat. Aquest serà el capital important que portarà a poder acabar de fer ciutat, acabar de poder fer la capital de Catalunya, en funció d'aquest pretès impuls que originarà les Olimpíades del 92.

Infraestructures metropolitanes? Certament, és necessari que hi hagi una actuació important com entenc que es produeix en l'àrea de la Corporació Metropolitana de Barcelona, una in-

fraestructura, unes inversions que permetin, per tant, superar bosses de marginació i dèficits infraestructurals que actualment es plantegen, i que són producte d'una altra època, i que val a dir — i ho reconec, i en nom del nostre Grup parlamentari ho reconec amb tota solemnitat — que els ajuntaments de l'actual Corporació Metropolitana de Barcelona han treballat seriosament amb un afany de superar aquests dèficits infraestructurals, i que si s'han superat ha estat gràcies al treball dels ajuntaments. Hi ha hagut col·laboracions de la Generalitat, de la Corporació Metropolitana, però no magnifiquem la Corporació Metropolitana de Barcelona. El treball seriós...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci! Perdoni, senyor orador; prego silenci, si us plau. Gràcies.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. El treball seriós ha estat basat en funció dels ajuntaments de l'entorn de Barcelona. Hi ha, de sobres, mecanismes consorcials, mecanismes de relacions intermunicipals que permeten trobar sistemes de col·laboració, bé sigui entre aquests ajuntaments, bé sigui també amb altres administracions, per exemple, amb l'Administració de la Generalitat, que han de permetre executar el Pla General Metropolità en certa mesura, i que permeti també executar tantes i tantes obres que certament s'han d'anar fent en el temps, no avui ni demà; en el temps. Per tant, aquests mecanismes, són unes mecanismes que es preveuen en la Llei, són mecanismes, a més a més, que crec que hi ha una voluntat política de posar-los en funcionament, i que hi ha ganes de trobar coincidències perquè aquests mecanismes funcionin, però, això sí, mecanismes que no tornin a ressuscitar elements que comportin clàusules d'actuació genèriques, clàusules d'actuacions que permeti tornar a crear una situació com la d'ara, que per aquesta Proposició de Llei es vol regular.

És en funció de tot això que el nostre Grup parlamentari votarà en contra de tot aquest seguit d'esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Havent estat ja, per tant, defensades totes les esmenes corresponents a l'article segon, passem a la seva votació. La primera d'elles és l'esmena número 8, del Grup Socialista.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 8 ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions.

Esmena número 9, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Es posin drets els que hi vulguin votar a favor.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 9 ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 56 en contra i 6 abstencions... Perdonin, 11 abstencions; disculpin.

Esmena número 10.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions.

Esmenes números 11 i 12. Podríem votar l'11 i la 12?

(Pausa.) Per separat, doncs.

Esmena número 11.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 56 en contra i 38 abstencions.

Esmena número 12, del mateix Grup.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions.

Esmena número 14. (L'I. Sr. Subirà s'aixeca per parlar.)

El Sr. SUBIRÀ (de l'escó estant) : Senyor President, és una esmena que té una part de modificació i una d'addició. Per votar per separat...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : La modificació i l'addició.

Per tant, en primer lloc, votarem la part de modificació, la que es refereix a l'entitat metropolitana de Barcelona.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 14, en la part que correspon a la seva modificació, ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 62 en contra i 6 abstencions.

Correspon ara votar l'aspecte d'addició d'aquesta esmena.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena, en el seu aspecte d'addició, ha estat aprovada per 94 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Correspon votar ara el text del Dictamen de l'article segon.

Vots a favor del text del Dictamen, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article segon ha estat aprovat per 63 vots a favor, 32 en contra i 6 abstencions.

Correspon ara la defensa de l'esmena número 16, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, a aquest Diputat, quan escolta el senyor Ramon Camp i veu després les votacions del seu Grup parlamentari, li ve la temptació de dir-li : escolti, senyor Ramon Camp, busqui, compari (rialles) i, si troba una cosa millor —que la trobarà, segur—, compri-la, compri-la.

Perquè, és clar, vostès acaben de votar una esmena que diu que les entitats metropolitanes, els ens metropolitans que vostès creen, els creen per a la planificació conjunta. És clar, això és lògic, i la Llei de Bases té una lògica, que diu : «Quan es fa una àrea metropolitana es farà una planificació conjunta d'aquests municipis», i té una lògica; és a dir, un no pot planificar un carrer per un costat i que després li vingui el de Parcs Naturals i li digui : «Aquí hi va un parc natural perquè hi he planificat un parc natural»; i al costat no pot venir doncs el senyor que té les Aigües Residuals i dir : «És que... no, no,

aquest parc natural s'ha de tirar a terra perquè ha de passar un clavegueram per aquí, que hi hem de portar aigua, perquè hi he planificat això», que és el que farem ara. És a dir, si cada ens metropolità ha de planificar conjuntament, però per serveis diferents, estem arribant al summum, és a dir, a la planificació a l'enèsima potència : cada ens planificarà el que és seu —el seu—, i, llavors, existirà una planificació de transport, una planificació conjunta per al servei d'aigües i una planificació conjunta dels municipis per a tots i cadascun d'aquells ens metropolitans que es vagin creant després, amb les portes que deixa obertes aquesta Llei. Això no va, això no va.

Per tant, el nostre Grup parlamentari, amb aquesta esmena número 16, el que pretén és reduir tot l'àmbit d'actuació d'aquests ens metropolitans que vostès crearan, a la Regió Primera.

Primer : per què això? Home!, doncs, de nou estem amb el «compari i a veure si troba una cosa millor». Perquè, en el seu text, aquest és l'àmbit que vostès defineixen per a la planificació territorial. O sigui, ara ens trobem, després de l'esmena que hem votat, que hi ha un àmbit Regió Primera de planificació general, que hi ha un àmbit d'uns quants municipis de planificació conjunta per al transport, que hi ha un altre àmbit, diferent d'aquest, de planificació conjunta per als serveis d'aigües, i així podrem anar fent àmbits de planificació conjunta dins d'un altre àmbit més superior de planificació global en el conjunt de la Regió Primera. Això no va, això no va, i, en qualsevol cas, la Direcció General aquesta de Desburocratització, efectivament, aquí haurà de treballar i fort, i fort.

La Llei de Bases de Règim Local diu que la planificació conjunta només és necessària quan hi ha una vinculació econòmica i social que la fa necessària, precisament. Bé, si vostès defineixen «planificació conjunta-Regió Primera», estem dient que el conjunt de municipis i comarques que configuren la Regió I, tenen unes vinculacions econòmiques i socials que fan necessària la planificació en aquest territori. Doncs, bé, per què no fèiem coincidir els ens territorials, precisament en aquest àmbit territorial? Entre altres coses —més enllà dels arguments que aquí ja s'han donat, per no repetir-nos—, perquè fer això obria la porta a una possibilitat, que és la de l'estricta coordinació en un únic marc territorial entre l'Administració desconcentrada de la Generalitat i l'ens local Regió Primera.

Nosaltres vam ser crítics en relació amb determinades propostes que implicaven tuteles de la Generalitat sobre l'ens metropolità. Però, ràpidament, afegíem que una possible via de sortida a aquest tema, que era important, podia donar-se per la via de fer coincidir els dos àmbits territorials —regió, vegueria de la Generalitat Regió I, ens local Regió I—, i, a partir d'aquí, naturalment, es podria donar la planificació conjunta no només dels municipis, sinó amb la Generalitat i la relació entre l'Administració de la Generalitat i l'ens local de Regió Primera.

Per tant, per tots aquests motius, el que plantegem és que siguin suprimits aquests dos àmbits que es defineixen a la Llei per als dos ens diferenciats que actuaran sobre aquest territori, i que es defineixi com a únic àmbit d'actuació : Regió Primera, planificació, article 43 de la Llei de Bases del Règim Local, no només a efectes de planificació territorial global, sinó també com a àmbit territorial sobre el qual han d'actuar els ens metropolitans que vostès crearan.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies,

senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. La planificació conjunta que s'ha addicionat en l'esmena número 14 fa referència a les dues entitats metropolitanes que es creen, a les dues entitats metropolitanes, no fa referència a àmbits superiors d'aquestes dues entitats. I què diu exactament l'article 2, apartat segon, lletra b)? Diu : «La creació...», abans deia : «Constitueixen els instruments bàsics de règim especial :», «b) La creació d'entitats metropolitanes per a la programació, la coordinació, la gestió i l'execució de determinats serveis», i ara s'hi afegeix : «La creació d'entitats metropolitanes per a la planificació conjunta, per a la programació, la coordinació...», és a dir que «planificació conjunta» i «programació», evidentment, són sinònims, eh! i, per tant, estem fent una planificació conjunta sobre un servei; és a dir, sobre aquest servei es fa una planificació conjunta. I això sobre un àmbit territorial determinat, que és per al tema del transport un i per al tema d'aigües un altre, i que no té res a veure amb l'àmbit de planificació de la Regió I, que és un àmbit de planificació estratègic, eh! i, per tant, té una perfecta coherència l'addició que s'hi ha fet. Com també —com abans he fet jo, aquest matí, una explicació respecte al seu vot particular—, l'esmena número 16, que ara s'ha defensat, planteja el manteniment, l'extensió de l'actual Corporació Metropolitana, d'alguna manera, a la Regió Primera, i, per tant, definir la Regió Primera com un àmbit d'actuació en la qual, a més a més, tindria una entitat local que hi estaria operant. Ja he dit que aquest és un plantejament que nosaltres considerem inviable; voldria dir que agruparia cent disset municipis per fer una sèrie de funcions que, lògicament, senyores i senyors diputats, creiem que això no funcionaria de cap manera; és a dir, aquesta pretesa racionalitat que el senyor Maties Vives sempre ell vol trobar, doncs, crec que en els seus textos no es produeixen.

Gràcies, senyor President.

(Remor de veus.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Correspon ara procedir a la votació d'aquesta esmena, ja que han estat totes defensades i les altres retirades.

Per tant, vots a favor de l'esmena número 16, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 52 en contra i 31 abstencions.

Votació de l'esmena número 19, del Grup Socialista.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 19 ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 53 en contra i 6 abstencions.

Esmena número 21, també del Grup Socialista.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 52 en contra i 6 abstencions.

(Pausa.)

(Remor de veus.)

Aquesta Presidència només n'havia vist 6. És que jo voldria aprofitar aquesta circumstància, en què es fa aquesta observació a la Presidència, per recordar als il·lustres senyors diputats la prohibició d'entrar i sortir mentre s'està votant, perquè dificulta notablement l'escrutini que ha de fer aquesta Presidència auxiliat pels membres de la Mesa. Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

Per tant, ara votarem el text del Dictamen... (Ll. Sr. Vives s'aixeca per parlar.)

El Sr. VIVES : Per demanar votació separada de les lletres b) i c), senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. b) i c).

Per tant, votarem en primer lloc, a) i d), més el Preàmbul corresponent.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

La part corresponent al text del Dictamen de les lletres a) i d) ha estat aprovat per 55 vots a favor, 27 en contra i 7 abstencions.

Lletra b).

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Prego a l'Il·lustre Diputat... Bé, no hi era quan he advertit que no entrin mentre voto, si us plau.

(Remor de veus.)

...Bé, en fi, és igual, poden seure, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

La lletra b) del text del Dictamen ha estat aprovat per 55 vots a favor, 30 en contra i 7 abstencions.

Lletra c).

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen corresponent a aquesta lletra c) ha estat aprovat per 55 vots a favor, 30 en contra i 7 abstencions.

Correspon ara la defensa de l'esmena 22 corresponent a l'article quart del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Senyor President, és una esmena que creiem profundament racional, però per no afectar la racionalitat del senyor Ramon Camp la retirem.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Retirada. Ha estat retirada. Correspon ja procedir a la votació de l'única esmena que penso que tampoc s'ha de votar, perquè creuria aquesta Presidència que ha decaigut, es refereix a la substitució de «l'Entitat Metropolitana de Barcelona» per «l'Entitat», per tant, aquesta Presidència entén que ha decaigut, i correspondria, en tot cas, solament votar el text del Dictamen corresponent a l'article 4.

Per tant, votariem el text del Dictamen corresponent a l'article 4.

Vots a favor del text del Dictamen, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article quart ha estat aprovat per 55 vots a favor, 29 en contra i 6 abstencions.

Correspon ara la defensa de l'esmena 25 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya a l'article cinquè. Per defensar-la té la paraula el senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Sí, senyor President; aquest article el que diu és que les actuacions públiques regulades per aquesta Llei són les relatives a les matèries següents. En la mesura que s'incorpora també la Generalitat de Catalunya com a administració actuant, d'acord amb l'article primer, nosaltres entenem que la llista de matèries sobre les quals han d'actuar aquestes administracions són absolutament insuficients, i hi falten, al nostre parer, dos criteris bàsics. Un d'ells és el que fa referència al conjunt de serveis públics que afecten el territori de què estem tractant, i una segona sobre el foment de les iniciatives econòmiques a dur a terme sobre aquest mateix territori. Dos temes al nostre parer clau, si es té en compte que aquest matí s'han esmerçat arguments —jo diria que amplis i contundents— sobre l'existència de bosses de marginació importants a l'interior d'aquest territori, sobre els desequilibris que existeixen a l'interior del mateix territori, i sobre la necessitat de coordinar múltiples iniciatives a l'entorn d'aquest.

Que quedi clar que, si és acceptada la nostra primera esmena en el sentit de regular només el que han de ser actuacions de les entitats metropolitanes que vostès estan creant, aquesta esmena fóra absolutament innecessària, ja que en podria quedar al marge, però en la mesura que vostès regulen també les actuacions de l'Administració de la Generalitat sobre aquest territori, deixar-hi les que vostès hi han deixat i no col·locar-hi aquestes dues pot implicar, en principi, un indicatiu de com pensen actuar —al nostre criteri de forma absolutament errònia— en relació, com a mínim, amb aquestes dues activitats que jo els acabo de definir.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. Efectivament es pretén introduir dos nous apartats a aquest article —els apartats d) i f)— que comportarien una certa indefinició que creiem que no correspon.

Primer de tot, l'àmbit d'actuació, les actuacions públiques que aquesta Llei pretén definir i regular queden àmpliament clarificades amb les lletres a), b) c) i d) d'aquest apartat, en el tema de l'urbanisme, en el tema del transport, en el tema dels serveis hidràulics i el tractament i l'eliminació de residus. Creiem que aquests són els serveis, aquests són els elements que són producte d'aquest fenomen metropolità i que introduir-ne d'altres correspon a altres sistemes de planificació o altres plans que poden fer-se i que no és objecte d'entrar en aquesta regulació normativa.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Correspon ara la defensa de l'esmena número 26, del Grup parlamentari Socialista. El senyor Jordi Parpal té la paraula.

El Sr. PARPAL : Senyor President, senyores i senyors diputats, 26, 28, 30, 33, 38, 44, 49 i 90.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. PARPAL : Són esmenes que bàsicament fan referència als aspectes urbanístics de la Llei. Bé. Jo m'estic trobant, cada vegada que poso pegues per a una instal·lació gran de mà-

quines escurabutxaques i faig una resolució denegant-la, aplicant el reglament i la llei, em trobo el client, que no és normalment el fabricant de màquines, sinó que qui les installa, que em ve amb una resolució de la Generalitat, de la Direcció General de Jocs i Espectacles i no sé què més, que diu que «sí», allà on dic que «no». És a dir, senyor Camp, que per lluitar contra no sé quines coses, que no he utilitzat paraules tan greus com vostè, no he parlat tant d'especulació, vostè n'ha parlat més —conscientment no ho he fet—, però el que sí que és cert és que cada vegada un problema més greu que tenen els presidents dels districtes de Barcelona, els del PSC i els de CiU, que és les màquines escurabutxaques, cada vegada que jo denego una llicència, em vénen amb un informe favorable de la Generalitat de Catalunya. I això és el que vull poder defensar en nom dels ajuntaments, aquesta possibilitat, perquè jo he defensat l'Estatut de Catalunya, no per defensar les màquines escurabutxaques, sinó per fer lleis. És un exemple.

Mirin, el plantejament que fem de l'urbanisme és molt clar. En primer lloc, el pla parcial territorial a nivell de Regió I, però que no confonguin vostès, perquè això que vostès proposen i que nosaltres acceptem no és un reconeixement del fet metropolità, és una aplicació de la Llei de Política Territorial del Parlament de Catalunya que diu que es poden fer plans parcials territorials, a la Regió I, a la Garrotxa, a Osona, al Pallars, on sigui.

La conveniència de fer un pla parcial territorial de Regió I, que nosaltres defensem, es podia fer igualment encara que no hi hagués fet metropolità.

Per tant, no em diguin que vostès reconeixen el fet metropolità perquè es fa un pla. Vostès no el reconeixen, continuen no reconeixent el fet metropolità, l'únic que fan és un instrument de planejament, que és un instrument jurídic, no és un instrument geogràfic, econòmic i polític. El plantejament del PSUC és una altra cosa, el plantejament del PSUC sí que és un plantejament del fet metropolità a nivell de Regió I, perquè comporta moltes més coses que purament planejament. Hi estarem d'acord o no hi estarem d'acord, però és seriós; el de vostès no, el de vostès és una aplicació d'un pla urbanístic que nosaltres acceptem i que nosaltres proposem també, no acceptem. En la nostra proposta hi és, perquè sí que és cert que creiem que les grans decisions que afecten aquest territori quant a grans infraestructures, han de ser decidits, en el seu conjunt, i han de ser decidits amb una presència important de la Generalitat de Catalunya. Les autopistes, els cinturons, l'endegament del Llobregat, el port, les grans zones verdes, les grans decisions sobre el territori creiem, creiem que han de ser aprovades per la Generalitat de Catalunya i això ho defensem : primer nivell . Segon nivell : el Pla General Metropolità, ja n'hem parlat prou aquest matí. Tercer nivell : els plans parcials. A veure si queda clar, perquè vostès han enganyat la població, han dit que amb la seva proposta, amb la seva proposta tornaven competències de plans parcials als municipis —i això ha estat fals des del primer dia, i ho hem denunciat els socialistes des del primer dia. El text de vostès manté que l'aprovació dels plans parcials correspon a la Conselleria de Política Territorial de la Generalitat de Catalunya, no als municipis. Això és el que diu la Proposició de Llei que nosaltres estem esmenant. Això és el que diu.

Nosaltres proposem que aquesta atribució d'aprovació defi-

nitiva, sense que ningú més l'hagi d'aprovar, dels plans parcials, plans especials i altres instruments de planejament la facin autònomament els municipis metropolitans, i no els de més de cinquanta mil, perquè són majors d'edat, senyor Camp, com he dit aquest matí : Sant Adrià de Besòs, Santa Coloma de Cervelló i el Papiol, són majors d'edat i poden aprovar el seu pla parcial encara que no tinguin cinquanta mil habitants. I no hem de crear una discriminació al si del fet metropolità entre els municipis grans i els municipis petits, perquè els petits són tan capaços com els grans d'aprovar els seus plans parcials amb plena autonomia. I dic més, són —i els de més de cinquanta mil habitants, no és un favor que els facin vostès, perquè han negociat amb vostès, perquè els municipis de més de cinquanta mil habitants i capitals de província de tot Espanya, des de l'any 82 que podien aprovar els seus plans parcials; des de l'any 82, els municipis de més de cinquanta mil habitants i Girona ho hauria pogut aprovar des de l'any 72 si en comptes de d'estar aquí hagués estat a Extremadura. Des de l'any 82! Per tant, l'únic que estan fent vostès ara, i a poc a poc, és reconèixer una cosa que a la resta d'Espanya ja hi era. I nosaltres fem més, a l'esmena número 90 —ho repeteixo— proposem que aquesta capacitat no sigui només de més de cinquanta mil habitants, sinó de tots els municipis petits metropolitans, i, a més a més, demanem que sigui aquí, i ara, perquè no me les crec, les seves promeses, no me les puc creure perquè ja m'han demostrat, a bastament, que les seves promeses fins que no es troben al *Diari Oficial de la Generalitat* no es poden garantir, i un cop aprovades i publicades en el *Diari Oficial de la Generalitat* Déu n'hi do!, perquè, realment, si aquí estem tractant d'urbanisme metropolità, si aquí estem canviant la regulació de l'urbanisme metropolità, és aquí on s'ha d'incloure aquesta modificació. I el dia que aquí es porti un Projecte de Llei per a la resta de municipis de Catalunya, jo defenso que també s'aprovi, però avui estem canviant i estem tractant i estem regulant urbanisme metropolità, per tant, no podem deixar per d'aquí dos mesos, tres mesos, dos anys o cinc anys, quan vostès vulguin, si fan cas a aquest acord amb el Partit Socialista, perquè es produeixi.

Per tant, la nostra voluntat, el nostre convenciment és que, a partir de demà passat, quan això es publiqui en el *Diari Oficial de la Generalitat*, els municipis de l'àrea metropolitana de Barcelona, tots ells, tinguin plena autonomia per aprovar, definitivament, aquell pla parcial d'aquell tros del seu territori que són autònoms —o que haurien de ser autònoms— per aprovar i ja aquí. Mirin, en el tema de l'urbanisme es pot discutir molt, perquè el que passa és que no és un tema tant d'especulació o no especulació, sinó que és un tema de visió de ciutat. Jo ja els he dit abans que amb el manteniment del Pla General Metropolità aconseguíem dues coses : una, garantir els espais lliures, però també garantir les possibilitats d'inversió, i això ho mantinc, i ho he dit públicament als constructors i als inversors, que vinguin, que vinguin, que l'ajuntament, els ajuntaments no permetrem especulacions i diner fàcil, però sí que permetrem inversió, riquesa i negoci normal, i que ens ajudin a fer ciutat. Però el que passa és que el concepte de l'urbanisme, que s'està demostrant que es té des de la Generalitat i es té des dels ajuntaments és molt diferent. I en el si de l'antiga Corporació Metropolitana de Barcelona s'ha demostrat constantment.

Vostès creuen que el Pla de Costa, per exemple, des de

Montgat fins al Garraf s'ha tractat amb la mateixa idea, amb el mateix concepte d'urbanisme des dels municipis i des de la Corporació que des de la Generalitat? Vostès creuen que les negociacions, per parlar amb més sentit, de Montigalà-Batlòria van partir del mateix concepte des de la Corporació que des de la Generalitat? Vam haver d'arribar a un acord, i ho vam fer de bon grat, vam arribar a un acord i el vam signar, però després de moltes discussions, de molts plantejaments diferents d'inici.

Jo afirmo clarament que la visió de l'urbanisme que es té d'un lloc i de l'altre no és el mateix. La peripècia que ha passat l'eliminació de la Via Zero a Gràcia, que era una voluntat llargament demanada, llargament refermada pels veïns de Gràcia. L'aprovació dels PERI del mateix Gràcia : hem trigat anys, senyor Bigatà, a posar-nos d'acord, i encara, quan ens havíem posat d'acord, encara en les direccions generals, encara ho han hagut de modificar, i encara algú pot estar esperant que perdem les competències, d'aprovar això, per veure si la Generalitat torna enrere, i els dos anys i mig que la Generalitat ha trigat a aprovar els crèdits de rehabilitació de Ciutat Vella i l'àrea de rehabilitació integral de Ciutat Vella —ho hem dit moltes vegades— no és un *despiste* de la Generalitat, no és un retardament burocràtic de la Generalitat, és que era una concepció diferent de l'urbanisme de Ciutat Vella, i hem trigat dos anys i mig a convèncer-los, i hem trigat dos anys i mig a convèncer-los. I que a Badalona, al que era Explosivos Río Tinto, es facin habitatges o es mantinguin indústries és una opció que pren l'Ajuntament de Badalona i l'Ajuntament de Montgat, conjuntament amb els ajuntaments metropolitans, i que la Conselleria diu que no. I què del tractament de les previsions de creixement a l'altra banda del túnel? A mi, moltes vegades, m'han preguntat quina diferència hi ha entre el túnel de Vallvidrera dels anys 70 i el túnel de Vallvidrera dels anys 80? I dic que cap; entre el túnel inicial i el túnel d'ara, cap. Quina diferència hi ha? Una, que és evident també que a través dels ajuntaments de Valldoreix, de Sant Cugat, lligats a la Corporació Metropolitana de Barcelona, hem pogut negociar amb TABASA uns traçats a l'altra banda del túnel millors, però, segon, que l'urbanisme de l'altra banda del túnel està controlat. I aquest és el fet important; la diferència entre un túnel i l'altre no és el gàlib ni l'asfaltat; és que a l'altra banda del túnel el pla general metropolità preveu arribar a 300.000 habitants i a través del programa d'actuació urbanístic metropolità es congela el creixement d'aquella zona metropolitana on hi ha més impuls per crear residències, que és Valldoreix, que és Sant Cugat i que és Cerdanyola, i que és a través d'una actuació correcta del conjunt metropolità que impedeixen que allò es converteixi en un creixement nou, en taca d'oli del conjunt metropolità, i que es pugui construir, sí, i que sortosament els constructors de l'àrea metropolitana construeixin, sí, però amb control, amb garanties, allà on cal, en aquelles zones que cal i amb contenció.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

I aquesta és la diferència entre un urbanisme i l'altre, i això és el que volem mantenir. I això —hi insistim— és el que volem mantenir a través d'una actuació conjunta i d'una actuació individual; d'una actuació conjunta per decidir tots plegats amb la Generalitat la voluntat de futur d'aquesta àrea metropolitana; si ha de créixer més o ha de créixer menys, això ho hem de fer conjuntament, els vint-i-set o els trenta, o els vint-

i-cinc, la Corporació, la nova entitat metropolitana i la Generalitat, però després que cada ajuntament sigui plenament autònom per al seu pla parcial, per a la seva placeta, per al seu carrer i que si vol canviar un carrer de lloc ho pugui fer, i que per canviar un carrer de lloc no et trobis bloquejat, com ens estem trobant, perquè per córrer un carrer que és necessari per fer un políportiu o un equipament escolar resulta que no el pots córrer perquè la Generalitat no et deixa.

I això és el que volem : que no es fiquin en aquestes coses; que es fiquin, sí, en el creixement global de l'àrea metropolitana de Barcelona, perquè això sí que incideix a tot Catalunya; però, per favor, si us plau, que ens deixin treballar quan fem cada carrer, quan fem cada placeta, quan fem cada pla parcial, i quan volem renovar els nostres barris degradats; quan volem renovar Ciutat Vella, quan volem renovar Baró de Viver, quan volem renovar Torre Baró; que ens deixin treballar, perquè nosaltres som més capaços que vostès de renovar la Ciutat Vella.

Moltes gràcies. (*Remor de veus i crits de « Molt bé! ».*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci, silenci. Per a un torn en contra, l'Illustre Diputat senyor Camp té la paraula.

(*Remor de veus.*)

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'illustre paper que m'ha precedit en l'ús de la paraula ha fet una referència respecte a tota la qüestió de planificació i d'urbanisme. Concretament...

El Sr. PRESIDENT : Silenci.

El Sr. CAMP I BATALLA : ...concretament, deia que hi havia una coincidència amb l'instrument de planificació a escala regional, concretament, amb el pla territorial parcial de la Regió I, pla que abasta, comprèn la comarca del Maresme, comprèn la comarca del Vallès Oriental, del Vallès Occidental, del Baix Llobregat i del Barcelonès.

Deia que aquesta no era cap novetat, que això la Llei de Política Territorial ja ho determinava i que, per tant, això no era producte d'una conseqüència d'un fenomen metropolità actualitzat, sinó simplement un mandat legal que ja teníem anteriorment.

Bé, això no és així, no és així, perquè la Llei de Política Territorial diu que s'ha de fer aquest tipus de planejament, però, en canvi, la Llei de Política Territorial no concreta els àmbits d'actuació, no concreta els àmbits de planejament; diu que, com a mínim, han d'abastar una comarca; nosaltres fem un pla territorial parcial de cinc comarques amb una problemàtica determinada, conseqüència d'un fenomen metropolità, i per això nosaltres preveiem aquest instrument, que és el Pla Territorial Parcial de la Regió Primera.

La Llei del Sòl, que molts de vostès coneixen, també preveia un mecanisme similar a aquest, un mecanisme de planificació similar a aquest. Val a dir que, amb els anys que fa que s'ha aprovat la Llei del Sòl i que està aplicant-se la Llei del Sòl, mai no se n'ha fet ni un; en tot l'Estat no s'ha fet cap pla que respongui a les característiques a què respon aquest pla territorial parcial.

La Proposició de Llei, senyor Parpal, certament, parla que els ens locals, i concretament els municipis, recuperen la seva competència en fer plans generals municipals; diu textualment això : «plans generals municipals» que, lògicament, i com vostès saben, senyores i senyors diputats, és d'una importància

decisiva, el pla general municipal en un municipi és d'una importància cabdal.

Quina és la voluntat del nostre Grup parlamentari?

El Sr. PRESIDENT : Prego a la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. Quina és la voluntat del nostre Grup parlamentari, que jo abans n'he fet referència? La de continuar en la línia de reforçar aquestes capacitats urbanístiques dels ajuntaments sobre la base de canviar la legislació i atribuir possibilitats de major protagonisme als ajuntaments de més de 50.000 habitants. I no val a dir que això és poca cosa; no és cert. Això és molt important i, per tant, quan des d'aquesta tribuna s'ha dit que els actuals ajuntaments de l'actual Corporació Metropolitana s'aproven els seus plans parcials, no, no és cert; els aprova la Corporació Metropolitana de Barcelona, de manera definitiva; no se'ls aproven ells; els aprova la Corporació Metropolitana de Barcelona, i, és clar, a la Corporació Metropolitana de Barcelona hi ha unes majories també determinades, hi ha unes majories determinades; hi ha una representació municipal determinada i, aleshores, que no se'm digui, com potser es pensa dir, de «ja ho hem demanat que es canviï, això, i no es fa cas; ja ho hem demanat que es canviï». No, escolti, no val enviar un paper al Conseller de Governació o a un Grup parlamentari i un altre i dir : «ja hem enviat el paper; ja hem enviat el paper». (*Remor de veus.*) El que s'ha de fer, el que s'ha de fer quan un vol canviar una cosa i té iniciativa legislativa és presentar una iniciativa legislativa, no ara, sinó quan es va produir la situació en què es volia, fa tres, quatre... (*remor de veus*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. CAMP I BATALLA : ...tres o quatre anys endarrere, quan es constata que s'havia de fer una adequació de la Corporació Metropolitana a la nova situació democràtica i, per tant, donar el protagonisme que es mereixen als ajuntaments de l'actual Corporació Metropolitana. I això no queda subsumit pel fet d'enviar un paper ni al Conseller de Governació, ni a un o altre Grup parlamentari. Si un realment té voluntat presenta una iniciativa legislativa i provoca la modificació dels òrgans de govern de la Corporació Metropolitana. (*Remor de veus.*)

Aquest és l'element clau, i llavors potser sí que em valdrien més arguments dels que s'han dit abans aquí. Mentrestant, qui aprova els plans parcials, els plans especials, no és l'ajuntament de torn, és la Corporació Metropolitana de Barcelona. (*Remor de veus.*)

I, per tant, creiem que aquest plantejament que nosaltres fem és un plantejament coherent, de tornar, de buscar, de donar fórmules de major protagonisme als ajuntaments de l'actual Corporació, perquè puguin, efectivament, els de més de 50.000 habitants, puguin fer aquest planejament subsegüent als plans generals i, per tant, puguin decidir de manera important aquest planejament.

I, a més a més, això ho fem en un sentit molt més ampli que l'actual Corporació Metropolitana. La nostra intenció és estendre això a la resta del territori, que afecti tot Catalunya, és a dir, que Girona també pugui aprovar, pugui decidir de manera important, pugui decidir de manera important un planejament d'aquest tipus; o que Lleida, o que Tarragona, ciutats importants, per tant, o que Manresa, ciutats importants que poden tenir capacitat de decisió, que ara no tenen i que tindrien, i que

això, el nostre Grup, té la voluntat d'estudiar-ho a fons per mirar la fórmula per donar aquest protagonisme als ajuntaments de Catalunya de més de 50.000 habitants.

Per tant, aquestes són propostes d'urbanisme que queden clares, que es concreta quin és el nostre model i que, d'alguna manera, serveixen per rebatre les paraules que el senyor Parpal abans ha exposat des d'aquesta tribuna, fent el torn de defensa de les esmenes que ha acumulat, i que em permetran dir també que a Barcelona i al seu entorn s'està produint un fenomen, que no ha pogut evitar la Corporació Metropolitana de Barcelona, i que és un fenomen que és producte de la situació del moment, la situació econòmica, doncs, important que està vivint, en el qual hi ha un increment important del preu del sòl, i això, aquest fet, doncs, és un fet que no ha pogut evitar la Corporació Metropolitana de Barcelona; aquest és un fet que és producte de la situació econòmica determinada i que, per tant, aquest fet no es pot deduir d'aquesta situació, que hi ha pretesos fantasmes aquí darrere i, per tant, muntar tota una teoria —com s'ha muntat aquest matí— que no correspondria.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. *(Algun crit de «Molt bé!».)*

El Sr. PRESIDENT : Bé, ja substanciades totes les esmenes d'aquest article cinquè, podrem procedir a la seva votació.

Els qui siguin favorables a l'esmena 25, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 64 en contra i 30 abstencions.

Passem ara a votació l'esmena número 26, del Grup Socialista.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 26 vots a favor, 64 en contra i 6 abstencions.

Ara anem a la votació del text del Dictamen per a l'article 5.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article número 5 ha estat aprovat per 64 vots a favor, 24 en contra i 8 abstencions.

Entrem ara a l'article sisè. A aquest article hi ha una esmena, número 27, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que, si la Presidència no ho té mal entès, no ha estat defensada. Per tant, l'Illustre Diputat senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President, i agruparíem la 27, la 34 i la 36.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Gràcies.

El Sr. VIVES : I seguim en el tema d'urbanisme. A veure, jo he escoltat atentament la intervenció del senyor Parpal i del senyor Camp, abans, i no és que un sigui especialment puntillós, el que passa és que, com que de vegades les coses es diuen de pressa, vull creure que l'orador no acaba de dir les coses, o les diu a mitges... Jo crec que és cert el que deia el senyor Ramon Camp, en el sentit que el planejament parcial,

en aquest moment, no se l'aproven, en aquest moment, els ajuntaments metropolitans, que és cert. És cert, i, si aquí ens volem entendre, hem de reconèixer les coses que són certes i les que no ho són, més enllà de les intencionalitats polítiques que això pugui tenir.

Això, actualment, ho aprova l'ens metropolità. Per tant, un ens bàsicament local. A canvi, tampoc és cert que s'hagin d'estudiar fórmules per veure com —no és cert, senyor Camp— el planejament parcial en municipis de més de 50.000 habitants, com s'ho han de fer. Si més no, no és cert perquè hi ha una sentència del Tribunal Suprem, en relació amb el Pla Especial de Reforma Interior de la ciutat de Tarragona, amb un recurs interposat per vostès, que els treu la raó i diu que les ciutats de més de 50.000 habitants poden ja, a Catalunya, elaborar els seus plans parcials.

I és cert que hem tingut unes converses amb el seu Grup parlamentari, amb el Molt Honorable President de la Generalitat, i que hem arribat a uns acords —també és cert— que han de permetre què? Modificar criteris en relació amb aquesta Llei quant a posicionament polític i de vot? No. Han de permetre pensar què farem dimecres de la setmana que ve, quan la voladura d'aquest edifici, que és la Corporació Metropolitana de Barcelona actual, es produeixi, què passa amb aquest tema. Llavors, és cert que en aquestes converses hem arribat a un principi d'acord, que implica què? Implica que els ens locals de Catalunya no es quedin avui, ja, en el que és doctrina, legislació comuna a tot l'Estat espanyol, sinó portar-ho un xic més enllà. I això vol dir que, del planejament parcial, en resti l'aprovació a mans dels ens locals. I això vol dir, per tant, que no Girona, Tarragona o Lleida, que en aquest moment ja estan en igualtat de condicions, a ciutats similars d'Extremadura, sinó que el conjunt dels municipis de Catalunya es puguin col·locar molt per davant de la situació que es pugui tenir a qualsevol altra zona del territori de l'Estat espanyol. I això vol dir, en definitiva, fer un pas endavant —si es compleix aquest principi d'acord— per tal de fer possible, al mateix temps que estarem fent això, començar a donar contingut a aquests ens que vam crear amb la votació d'ahir de la Llei de comarques.

Ara, el que demanem nosaltres en aquestes esmenes, va més enllà d'això, i va més enllà d'això perquè la Llei de Política Territorial, en el seu article 14, diu que l'elaboració dels plans territorials parcials correspon al Departament de Política Territorial de la Generalitat de Catalunya o als ens locals de la zona afectada.

Bé, vostès, el que fan amb aquesta Llei és, de dues possibles opcions : el pla l'elabora el Departament de Política Territorial o l'elaboren els ens locals de la zona afectada —i que quedi clar que no afectem la competència del Consell Executiu, que sempre tindrà la capacitat d'aprovació final d'aquest pla territorial parcial per a la Regió I; que quedi clar això. Per tant, res de restar cap mena de competència al que és competència del Consell Executiu de la Generalitat. El que nosaltres proposem és que aquest pla territorial parcial de Regió I sigui elaborat pels ens locals afectats, i que de les dues opcions que la Llei de Política Territorial ens dona, vostès es queden amb una —que és la que els convé en aquest moment, perquè tenen la majoria en aquesta Cambra, i, per tant, tenen el Consell Executiu—; nosaltres ens quedem amb l'altra, no pas perquè no tinguem aquesta majoria, sinó, precisament, perquè siguin els municipis

pis —i apuntin-s'ho bé—, perquè siguin les comarques, i aquí, senyor Ramon Camp, és on està la que nosaltres creiem la nostra racionalitat —jo no he dit que hi hagin posicions irracionals; he dit que hi havia una espiral d'irracionalitat en el plantejament polític del tema. Totes les expressions que es donen en aquesta Cambra, almenys fins que no es demostrï el contrari, són absolutament racionals. Des de la nostra racionalitat, quan plantegem Regió I, ho fem perquè, sota aquesta Regió hi hauran unes comarques i perquè el nostre projecte, des de l'any 80, des d'abans —any 80 en text llegit en aquesta Cambra—, existeix la ferma voluntat de convertir el que és avui la Corporació Metropolitana de Barcelona en una línia de vertebració comarcal de l'àmbit, de l'àmbit territorial, Regió I. I, per tant, no són 117 municipis; són moltes menys, moltes menys —amb una mà en tindria prou— comarques, ens locals, en el conjunt d'aquesta Regió I.

Per tant, el que proposem, senyor President, senyores i senyors diputats, és que aquest pla territorial parcial, àmbit d'aplicació Regió I, sigui elaborat pels ens locals afectats, en lloc de pel Departament de Política Territorial, malgrat que l'aprovació final d'aquest pla sempre quedarà a mans d'aquest Departament de Política Territorial.

I, en relació amb el primer aspecte de la meua intervenció, i motiu de polèmica anterior, el que ha de quedar clar és que Catalunya pot tenir l'oportunitat d'anar més enllà del que avui ja és legislació comuna en el conjunt de l'Estat, i deixar a mans dels ens locals —municipis i comarques— tot el que correspon al planejament per sota del nivell de planejament general.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. Efectivament, aquest conjunt d'esmenes fa referència al Pla Territorial Parcial de la Regió I, i es pretén que la iniciativa de redacció d'aquest pla correspongui als ens locals afectats. Certament, la Llei de Política Territorial preveu dues possibilitats per redactar aquests plans : una són els ens locals; l'altra, l'Administració de la Generalitat.

El nostre Grup parlamentari creu que, el que proposa el Dictamen de la Comissió és el que s'ajusta més a una situació com la que aquí es planteja, una situació d'un àmbit territorial extens, de cinc comarques, que, per tant, és, doncs, complex, que per la seva densitat demogràfica també té unes connotacions importants —el seu potencial econòmic, el seu potencial industrial—; per tant, és una zona en la qual el Govern de la Generalitat té un protagonisme important i, que, per tant, creiem que respon molt més a la racionalitat que sigui el Govern de la Generalitat qui redacti, comenci a iniciar aquest Pla. Però, això, no de manera exclusiva, sinó de manera codecisòria, de forma compartida amb una representació d'ens locals. I, per això, vostè sap perfectament que el Dictamen de la Comissió, la Proposició de Llei preveu que hi hagi una comissió paritària que redacti —una comissió paritària entre l'Administració de la Generalitat i una representació dels ens locals—, que formuli aquest Pla, que serà aprovat, efectivament, de manera definitiva pel Govern de la Generalitat o pel Conseller de Política Territorial, per ser més exactes, però que hi hagi, per tant, una iniciativa conjunta, i que creiem, per tant, que aquesta és una fórmula molt més racional.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ara tenim unes esmenes que ja han estat substanciades, i ens trobem dues esmenes més, addició de noves lletres, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que no han estat defensades. Perquè ho pugui fer, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Sí, senyor President. En el meu llistat, em queda només una esmena pendent, que és l'esmena número 31... 31 i 32, té raó el senyor President. Bé, es tracta simplement que, amb les determinacions que ha de contenir aquest Pla, que nosaltres demanem que elaborin els ens locals i que la Proposició diu que elabori el Departament, hi hagi, a part les determinacions que ja estan contingudes en la Proposició de Llei, dues determinacions més. Els les llegiré i acabarem : «Que hi hagi la definició d'objectius de política territorial en relació amb el reequilibri, i d'especialització funcional o de creació de prioritats en relació amb l'assentament poblacional o d'activitats i en la mobilitat de persones i mercaderies». Es tracta, en definitiva, de fixar prioritats sobre el territori, en funció d'aquests elements que nosaltres definim en aquesta esmena transaccional.

I, quant a l'esmena 32, com a nova determinació a l'interior d'aquest Pla, que hi estigui continguda la definició dels programes plurianuals per a actuacions en infraestructures o assentaments d'interès metropolità. Es tracta, per tant, de veure de fer una certa programació plurianual del que poden representar aquest tipus d'actuacions amb elements estrictament infraestructurals o aquests assentaments que tinguin un interès metropolità per al conjunt de la zona.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. I per presentar una esmena transaccional a l'esmena número 31, del Grup del PSUC, que immediatament presentarem a la Mesa del Parlament, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : A la 31, només, o a la 31 i la 32?

El Sr. CAMP I BATALLA : A la 31.

El Sr. PRESIDENT : A la 31. *(Pausa.)* Senyora Secretària, vol llegir aquesta esmena?

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : Esmena transaccional a l'esmena número 31, d'addició, del Grup parlamentari del PSUC, que presenta el Grup parlamentari de Convergència i Unió, d'un nou redactat, a l'apartat c) :

«La definició d'objectius per al reequilibri territorial i de prioritats per a l'assentament poblacional i d'activitats.»

El Sr. PRESIDENT : Bé. Podem tramitar aquesta esmena? *(Pausa.)* No hi ha cap oposició? *(Pausa.)* L'I. Sr. Camp i Batalla s'aixeca per parlar.)

El Sr. CAMP I BATALLA : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Digueu.

El Sr. CAMP I BATALLA : Només per a una qüestió d'ordre : es planteja una addició d'una nova lletra, no substitució de la lletra c).

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a la votació, ara, de les esmenes corresponents a l'article 6.

Els qui siguin favorables a l'esmena número 27, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 65 en contra i 6 abstencions.

Anem ara a l'esmena número 28, del Grup Socialista.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 65 en contra i 6 abstencions.

Passem ara a l'esmena... L'esmena 29, del Grup Popular, està retirada? *(Pausa.)* Està retirada. L'esmena 30, del Grup Socialista, és la que posem ara a votació.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 89 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Ara vénen les esmenes d'addició de noves lletres. Ara, l'esmena transaccional que ha substituït la 31.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 68 vots a favor, 21 en contra i 6 abstencions.

Ara anem a l'esmena número 32.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena 32, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 61 en contra i 32 abstencions.

Finalment, l'esmena 33, del Grup Socialista.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 65 en contra i 6 abstencions.

I ara anem a la votació del text del Dictamen d'aquest article 6.

Els qui siguin favorables a aquest... *(L'I. Sr. Vives s'aixeca per parlar.)*

El Sr. VIVES *(de l'escó estant)* : Per demanar votació separada de l'apartat primer, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Sí, sí, d'acord.

Anem a la votació, doncs, de l'apartat primer del text del Dictamen d'aquest article sisè.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article 6 ha estat aprovat per 65 vots a favor, 25 en contra i 6 abstencions.

Passem ara a l'article 7. L'article 7 té ja debatudes les esmenes 34, 35 i 36. Per tant, hem d'anar ara al vot particular número 37, que ha estat... *(L'I. Sr. Subirà demana per parlar.)*

Digueu, si us plau.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, per una consulta. Tinc la impressió que els apartats 2 i 3 poden no haver estat votats.

El Sr. PRESIDENT : Apartats...

El Sr. SUBIRÀ : 2 i 3.

El Sr. PRESIDENT : 2 i 3? *(Pausa.)* Ah!, perdó, sí, és veritat, sí, té tota la raó.

Bé, anem a sotmetre a votació, doncs, el text del Dictamen per a la part aquesta que no ha estat votada, que són els apartats 2 i 3.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a la resta de l'article 6 ha estat aprovat per 63 vots a favor, 23 en contra i 5 abstencions... Perdó : 8 abstencions.

Ara som a l'article 7. La primera esmena, que no ha estat debatuda, però em temo que ha estat retirada, és la número 37, del Grup Popular. Està retirada, oi? *(Pausa.)* Bé. La 41, del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, és la que posem ara a discussió. Perquè la defensi, tinc el gust de donar la paraula a l'Ilustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES *(de l'escó estant)* : Senyor President, retirem l'esmena número 41. I, en relació amb la 43, que és l'única que queda del Grup parlamentari del PSUC en aquest article, simplement es tracta de substituir l'elaboració del planejament urbà general, que es deixa en mans dels ens locals, per modificar «ens locals» per «ajuntaments».

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Ilustre Diputat senyor Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA *(de l'escó estant)* : Moltes gràcies, senyor President, tan sols per anunciar la presentació d'una esmena transaccional, sobre l'esmena número 43, del Grup parlamentari del PSU.

El Sr. PRESIDENT : Aquesta esmena transaccional ha d'ésser portada a la Mesa. *(Pausa.)*

Senyora Secretària, vol llegir l'esmena transaccional?

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : Esmena transaccional a l'esmena número 43, del Grup parlamentari del PSU, presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, d'un nou redactat :

«Correspon als ajuntaments i, si s'escau, a les comarques l'elaboració dels plans generals.»

El Sr. PRESIDENT : Hi ha alguna observació, alguna objecció? *(Pausa.)* Bé, doncs, se sotmetrà, després, a votació.

La defensa de l'esmena, s'ha de fer? S'ha de fer la defensa? *(Pausa.)*

Bé, anem ara a la votació de les esmenes de l'article 7.

Els qui siguin favorables a la 34, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 25 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions.

Anem a sotmetre a votació, ara, l'esmena 36, també del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 18 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions.

Ara passem a la 38, del Grup Socialista.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 21 vots a favor, 59 en contra i 8 abstencions.

Ara som a la 41, del Partit Socialista Unificat de Catalunya... També està retirada.

L'esmena 43... la transaccional que substitueix la 43 : els senyors que siguin favorables a la redacció de l'esmena transaccional que substitueix la 43, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena transaccional, ha estat aprovada per 62 vots a favor, 21 en contra i 5 abstencions.

I ara, finalment, l'esmena 44, del Grup Socialista, que és la que posem ara a votació.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions.

Anem ara a la votació del text del Dictamen d'aquest article.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen d'aquest article 7, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 60 vots a favor, 25 en contra i 5 abstencions.

Ara anem a l'article 8. *(Pausa.)* Anem, doncs, a la votació de les esmenes de l'article 8.

Els qui siguin favorables a l'esmena 46, del Grup Socialista, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 57 en contra i 8 abstencions.

Ara anem a la 49, del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions.

Amb això hem acabat aquest article, i ara hem d'anar a la votació del text del Dictamen per a aquest article 8.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a aquest article, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

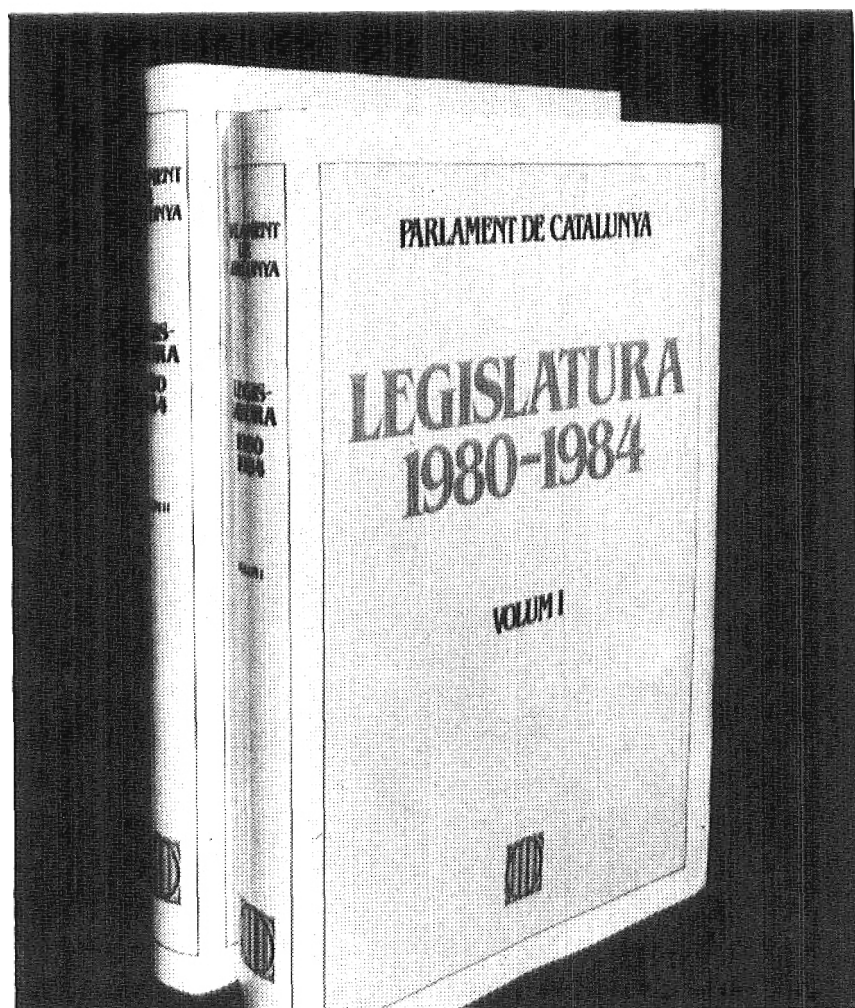
El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 62 vots a favor, 22 en contra i 5 abstencions.

Amb això, donarem per acabada la feina d'avui, per reprendre-la dimarts a les deu del matí.

Se suspèn la sessió.

(Són les vuit del vespre i catorze minuts.)

LEGISLATURA 1980 - 1984

Publicacions del Parlament de Catalunya
Barcelona, 1986.

2 volums.

1.006 pàgines.

ISBN 84-505-4739-3, obra completa

Preu : 3.500 PTA

Obra que resumeix el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans de la Cambra, el text de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, amb la referència detallada de llur tramitació i de totes les altres tramitacions : interpellacions, preguntes, etc.

Aquesta obra ha estat concebuda justament per poder estalviar, en la major part dels casos, la consulta a les col·leccions del *Butlletí Oficial* i del *Diari de Sessions*. Només caldrà recórrer-hi quan es voldrà conèixer el contingut concret d'un document de tràmit o d'una intervenció parlamentària.

L'obra conté, al final, un índex analític que classifica per conceptes, ordenats alfabèticament, totes les tramitacions i les actuacions parlamentàries amb la referència a l'epígraf de l'obra on poden ser localitzades.

ÍNDEX DE SECCIONS

I. ELS DIPUTATS I ELS GRUPS

- a) Resultats electorals
- b) Els Diputats de la primera legislatura
- c) Els Grups parlamentaris

II. ELS ÒRGANS DE LA CAMBRA

- a) El Ple del Parlament
 - a.1) Dades generals
 - a.2) Treball del Ple per sessions
- b) El President i la Mesa del Parlament
 - b.1) El President del Parlament
 - b.2) La Mesa del Parlament
- c) La Junta de Portaveus
- d) La Diputació Permanent
- e) Les Comissions parlamentàries
 - e.1) Dades generals
 - e.2) Comissions provisionals
 - e.3) Comissions permanents legislatives
 - e.4) Comissions permanents no legislatives
 - e.5) Comissions de legislatura
 - e.6) Comissions creades per Llei
 - e.7) Comissions d'investigació

III. L'AUTONOMIA DEL PARLAMENT

- a) Autonomia reglamentària
 - a.1) Normes provisionals
 - a.2) El Reglament
 - a.3) Modificacions al Reglament
 - a.4) Acords interpretatius i normes supletòries del Reglament
- b) Autonomia administrativa
- c) Autonomia pressupostària
 - c.1) Pressupostos
 - c.2) Diputats interventors
 - c.3) Liquidació dels Pressupostos

IV. LA FUNCIO LEGISLATIVA

- a) Dades generals
- b) Llei aprovades
- c) Projectes i Proposicions de Llei retirats, decaiguts o rebutjats

V. LA FUNCIO D'IMPULS DE L'ACCIÓ POLITICA I DE CONTROL DEL GOVERN

- a) Elecció de President de la Generalitat
- b) Mocions de censura i qüestions de confiança
- c) Resolucions
 - c.1) Dades generals
 - c.2) Resolucions aprovades
- d) **Mocions**
 - d.1) Dades generals
 - d.2) Mocions aprovades
- e) Interpellacions
- f) Preguntes
- g) Tramitacions retirades, decaigudes o rebutjades

VI. ALTRES FUNCIONS

- a) Funció electiva
- b) Iniciatives davant les Corts Generals i el Govern de l'Estat
- c) Actuacions davant el Tribunal Constitucional

VII. ALTRES ACTIVITATS I RÈGIM INTERIOR

- a) Altres activitats del Parlament
- b) Règim interior del Parlament

VIII. ÍNDEX ANALÍTIC

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al { ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/sec al portador)

....., de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona